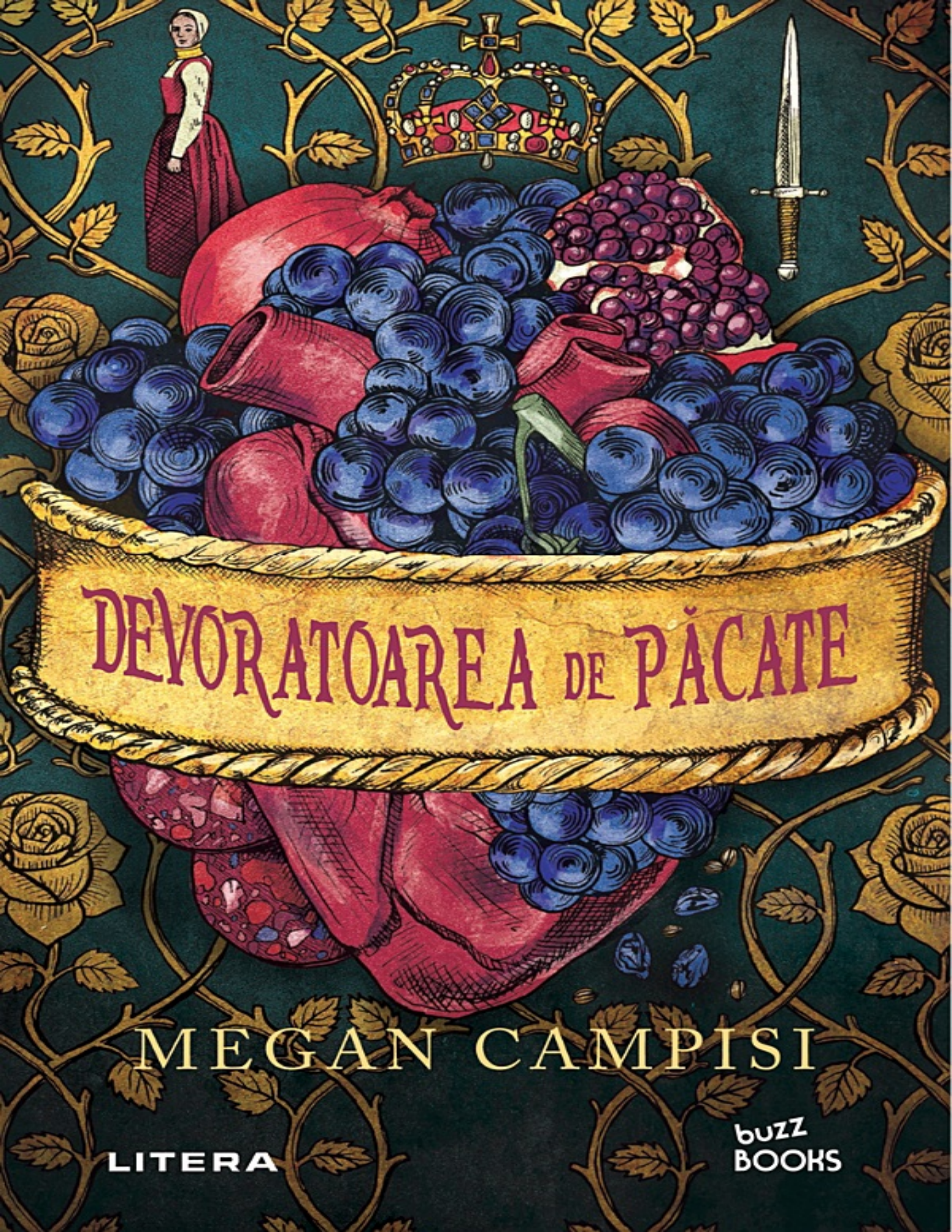

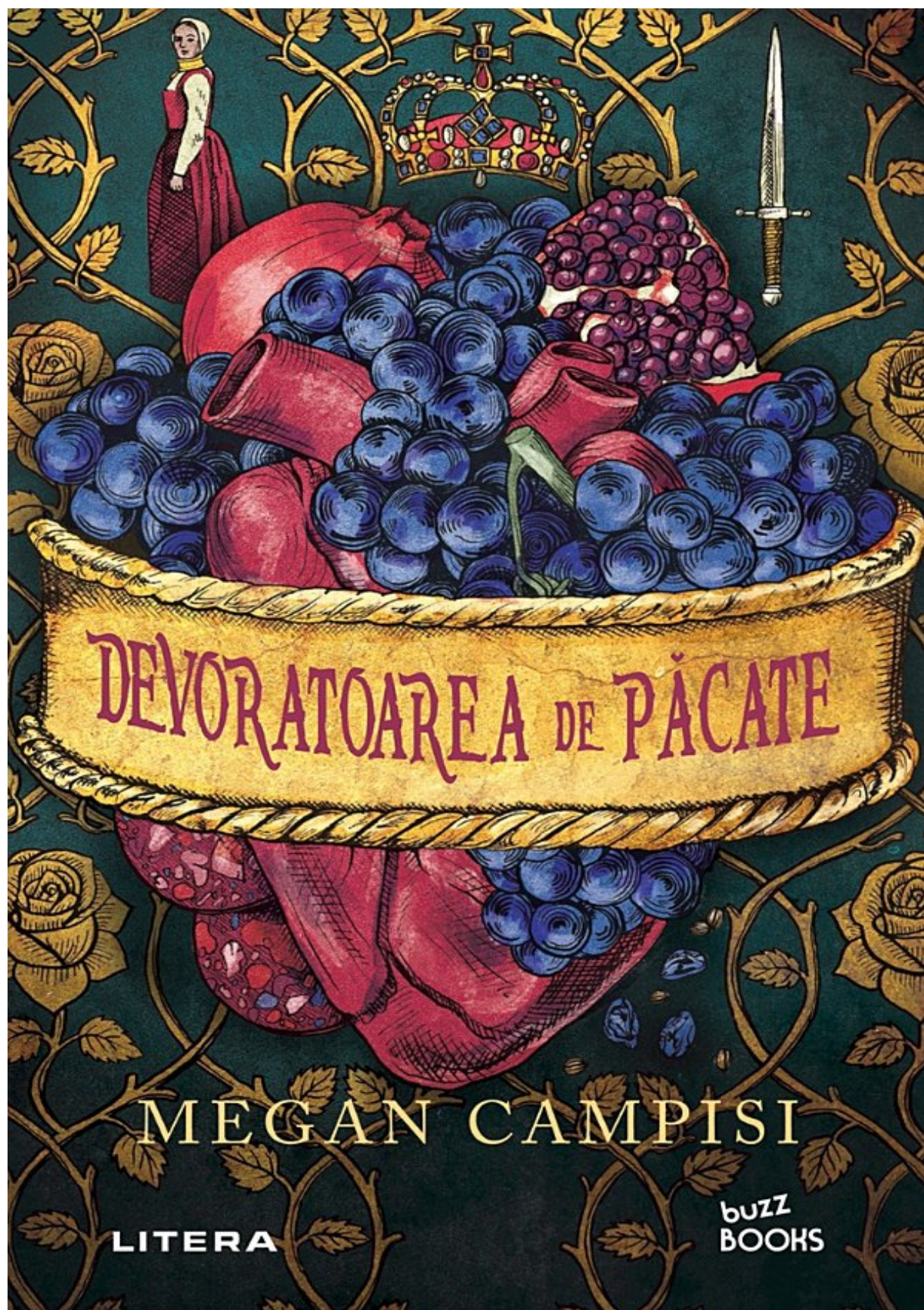

DEVORATOAREA DE PĂCATE

MEGAN CAMPISI

LITERA

buzz
BOOKS

DEVORATOAREA DE PĂCATE

MEGAN CAMPISI

LITERA

buzz
BOOKS

NOTA AUTOAREI
SELECȚIE DIN Breviar de păcate osebite, mai mari și mai mici, și
bucatele lor nimerite

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE

ÎNAINTE

TERCI DE OVĂZ

ACUM

1. PORUMBEL FRIPT
2. CAP DE MIEL
3. PÂINE
4. RODIE
5. INIMĂ DE CĂPRIOARĂ
6. CHEC
7. INIMĂ DE PORC
8. PLĂCINTĂ CU CARNE DE PORUMBEL
9. COTLET DE BERBECUȚ
10. VERDEȚURI AMARE
11. LIMBĂ DE VITĂ
12. PLĂCINTĂ CU MĂRUNTAIE
13. BOABE DE ORZ
14. CARNE DE CIOARĂ CU PRUNE
15. STRUGURI
16. CASTRAVETE MURAT
17. VIN FIERT
18. BISCUȚI
19. PLĂCINTĂ CU RINICHI
20. STAFIDE
21. USTUROI
22. LAPTE CALD CU RACHIU
23. SARE
24. TURTĂ DULCE
25. SÂNGERETE
26. PRĂJITURĂ CU MIERE
27. TARTĂ CU CREIER DE COCOȘ
28. BUDINCĂ DE SMÂNTÂNĂ ȘI OUĂ
29. SEMINȚE DE MUȘTAR
30. FRIPTURĂ DE VITĂ
31. ZGÂRCI

32. TERCII DE GRÂU

DUPĂ

FRIȘCĂ BĂTUTĂ CU VIN
MULȚUMIRI

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

MEGAN CAMPISI

DEVORATOAREA
DE PĂCATE

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA

București
2020

Sin Eater

Megan Campisi

Copyright © 2020 Megan Campisi

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Devoratoarea de păcate

Megan Campisi

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa-Slujenco

Corector: Cătălina Călinescu

Prepress copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMPISI, MEGAN

Devoratoarea de păcate / Megan Campisi; trad. din lb. engleză și note de Irina-Marina Borțoi. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5639-1

ISBN EPUB 978-606-33-5728-2

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.; note)

821.111

Surorilor mele

NOTA AUTOAREI

Devoratoarele de păcate au existat în anumite regiuni ale Marii Britanii până în urmă cu aproximativ un secol. Nu se mai știe aproape deloc cât de multe și cine erau ele, în afară de faptul că au fost niște paria. Ce știm este că stăteau lângă sicrie și mâncau o bucată de pâine, într-un ritual tradițional, cu rezonanțe creștine, menit să-i absolve pe morți de păcate.

Povestea pe care am scris-o începe cu acest crâmpei, dar este rodul imaginației mele. Unele dintre personaje se aseamănă cu personalități istorice, dar aceasta nu este o lucrare de istorie, ci o operă de ficțiune.

SELECȚIE DIN Breviar de păcate osebite, mai mari și mai mici, și bucatele lor nimerite

Adulter - Stafide
Bârfă - Tocană de rândunele-de-mare
Beție - Vin fiert
Crimă (la mânie) - Inimă de porc
Crimă (pentru apărare) - Inimă de iepure
Cusurgeală - Plăcintă cu țipar
Defăimare - Carne de cioară cu prune
Desfrâu - Măceșe
Erezie - Prăjitură cu miere
Gâlceavă - Plăcintă cu măruntaie
Hoție - Porumbel fript
Incendiere - Plăcintă cu rinichi
Incest - Prune uscate
Invidie - Smântână
Iscodire - Tartă cu creier de cocoș
Înaltă trădare - Friptură de vită
Încălcarea jurământului - Chec
Înșelăciune - Frișcă bătută cu vin
Jertfă de sânge - Vin fiert
Lașitate - Limbă de vită
Lipsă de ospitalitate - Usturoi
Mânie - Zgârci
Minciună - Semințe de muștar
Nașterea unui copil din flori - Struguri
Orbire - Plăcintă cu carne de porc
Otrăvire - Plăcintă cu carne de porumbel
Păcatul originar - Pâine
Prefăcătorie - Budincă de smântână și ouă
Pribegie - Terci de grâu
Profanare - Biscuiți
Răzbunare - Sângerete

Sacrilegiu - Turtă dulce
Siluire (copil) - Cap de miel în lapte de oaie
Siluire (femeie) - Cap de clapon
Trădare - Cotlet de berbecuț
Trândăvie - Castravete murat
Uneltire - Lapte cald cu rachiu
Vrăjitorie - Rodie
Zgârcenie - Usturoi

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE

REGELE HAROLD AL II-LEA – c. Constanza de Castilia

- fiică Maris
- c. Alys Bollings
- fiică Bethany
- c. Jenette Cheney
- c. Clelia de Berg
- c. Helen Culpeper
- c. Katryna Parr
- (c. Titus Seymaur
- fiică Miranda)

ÎNAINTE

TERCI DE OVĂZ

Sare pentru trufie. Semințe de muștar pentru minciună. Orz pentru blesteme. Sunt și struguri roșii, cu boabele aproape crăpate, pe sicriul din lemn de pin – un strugure a plesnit, iar un sâmbure rubiniu se ițește prin pieliță, precum un ciob ieșind din carne. Tocană de cioară cu prune și o franzelă de casă, mică și în formă de mosor. *De ce o franzelă de forma aceasta?* mă gândesc eu. *Și de ce așa de mică?* Mai sunt și alte bucate, dar nu multe. Mama mea a avut puține păcate. A fost o vulpoaică și a fugit, cu ochi neîncrezători și picioare moi, când a simțit miros de necazuri. S-a luptat numai când era sigură că are să câștige. Sarea, semințele de muștar și boabele de orz sunt singurele bucate pentru care știu păcatele. Sunt pentru păcate din copilărie, de soiul celor pentru care te dojenesc părinții sau despre care copiii strigă cântecele pe stradă.

*Ștregarul Iacob Dodon
Ședea într-un cotlon
Molfăind o învârtită cu magiun
După ce miezul l-a înghițit pe tot
Ștergându-se țănoș la bot,
Și-a zis: „Cumsecade flăcău mai sunt“.*

Apoi vine devoratoarea de păcate, târându-și burdihanul în odaia din față, unde se află sicriul, cu scânduri noi și neșlefuite, abia tăiate la fierăstrău, și cuiele înfipite la locurile lor, dar nebătute încă. Miroase a ceapă sălbatică încolțită deja, cu toate că mai e o lună întreagă până la 1 mai. Mă simt rușinată în patul meu îngust din colț, într-o casă nu destul de elegantă cât să am o odaie numai a mea. Devoratoarea de păcate mârâie după un scaun, iar Bessie, vecina noastră, îi aduce un taburet. Dispare cu totul sub fustele ei, încât îmi închipui că posteriorul ei enorm l-a absorbit cu totul. Un chicot îmi scapă printre buze, și îmi apăs mâinile peste gură.

Bessie mă duce la fereastră.

– Nu trebuie să te uiți, îmi șoptește la ureche.

Continuă, auzind cum inspir și mă pregătesc să rostesc ceva, știind că sunt găsculița guralivă a maică-mii.

– Devoratoarea de păcate umblă printre noi. Nevăzută. Nedeslușită, spune ea.

– Dar eu o văd..., șuier printre dinți.

– Nevăzută. Nedeslușită, mă reduce ea la tăcere.

Am auzit că devoratoarele de păcate au limbile însemnate, dar aceasta nu a deschis gura.

Bessie vorbește din nou.

– Păcatele trupului nostru devin păcatele ei prin Devorare, slavă Cerului. Mama ta o să zboare drept în ceruri, May. Fără nici un păcat care s-o tragă în jos.

Mă duc înapoi și mă așez la locul meu, lângă tata. Chipul lui seamănă cu cearșafurile lăsate la ușă pentru spălat, brăzdate de cute care nu se mai îndreaptă.

– O să te spăl pe față, șoptesc eu. O să ți-o pun la uscat pe sârmă.

Tata îmi aruncă privirea pe care o are întotdeauna când spun ceva ce nu pare a fi cum trebuie. Fața i se lățește și se deschide de parcă tocmai i-am dat o veste bună.

– Ce-o să ne facem noi cu tine?

Struguri, roșii și plesnind. O franzelă în formă de mosor. Carne de cioară. Mi-au rămas în minte, cum îți rămâne terciul în gât.

ACUM

1. PORUMBEL FRIPT

Pâinea e caldă încă sub șalul meu, iar inima îmi răsună prin coaja ei. Fug cât pot de repede, prin șanțul de pe marginea drumului.

O nară lată, maronie mi se înfige în față, slobozind o suflare fierbinte de cal.

– Dii! strigă căruțașul, ieșind de pe o alee lăturalnică, mânând iapa în agitația străzii principale.

Animalul scutură din cap dintr-o parte în alta, cu zăbala fixată între dinții galbeni. Am calea blocată.

Prea la vedere, mă dojenesc eu, tocmai când ies din șanț pe partea netedă a drumului. Îmi îndoii premiul, îl vâr în adâncitura dintre sâni și țâșnesc pe lângă calul îndărătnic și o căruță cu fân.

– Da! Aia e! strigă brutarul.

Nu îndrăznesc să mă întorc, ci o rup la fugă. O iau pe o alee îngustă. La răscruce mă uit într-o parte, șovăi, apoi mă duc în cealaltă, trecând pe lângă un staul și o fierărie. Dar fiul brutarului care se ține după mine nu șovăie. Mâna lui îmi înconjoară gâtul și mă aruncă la pământ. Obrazul mi se lipește de noroi. Văd cizmele fierarului prin ușa deschisă. Respir greu de la alergat. Împing pâinea în sus cu mâinile și rup colțul cu dinții. *Mai bine să mănânc*, îmi trece prin gând. *Dacă mă duc la temniță, mai bine să am burta plină.*

*

May Owens. Temnicerul mă strigă să ies din celulă. Mă strigă odată cu toate celelalte fete care au venit în aceeași săptămână cu mine. Douăzeci cu totul. Trei fete care au fugit de la casele din alte orașe, dar care nu au rude aici și nici permis de cerșetorie. Două târfe fără parale cu care să-l ungă pe gardist să întoarcă privirea. Cinci hoațe de buzunare. Opt escroace sau mai rău de-atât. Altă fată drăguță, ca mine. A omorât un câine vagabond ca să aibă ce mânca, dar s-a dovedit că animalul fugise de la un lord. Ăsta da ghinion.

Ieșim în șir indian într-o dimineată de început de primăvară îmbibată de ceață. Umezeala mi se strecoară în oase, după celula în

care atâția oameni încălzeau plăcut aerul. Mergem în pas vioi pe mijlocul drumului, oprind trăsură și căruțe, făcându-i pe căruțași să strige furioși. Tribunalul e alături, dar asta face parte din pedeapsă. Toți ochii să ne vadă rușinea. Lumea strigă, zicându-ne *femei afurisite* și *Eve*.

Mi-aș dori să le poți arăta oamenilor cum ești pe dinăuntru tot așa cum îți arăți fața. Atunci ar ști că nu sunt deloc afurisită. Sau mi-aș dori să-mi vadă părul și să vadă că arată exact la fel ca părul reginei, aceleași bucle negre. Atunci lumea ar ști că sunt drăguță, la fel ca ea. Eu nu sunt o Evă. Eva nu s-a mulțumit să trăiască pe câmpiile cerești împreună cu Ziditorul. A sărit pe pământ și l-a căutat pe Adam, străjerul câmpurilor și livezilor, l-a pus s-o conducă la pomul Ziditorului și i-a furat fructul. După ce a mâncat tot, mai puțin ultima îmbucătură, pe care i-a dat-o lui Adam, Ziditorul a blestemat-o pentru trădarea ei și a trimis-o să fie stăpâna infernului. Ea este întruchiparea răului. E mai rea chiar decât Iuda, care l-a trădat pe fiul Ziditorului.

Temnicerul ne duce într-o clădire elegantă, cu un acoperiș atât de înalt că nici cei mai înalți oameni nu l-ar putea atinge. Umplem o bancă, douăzeci de fete care tremură. Bănuiesc că unele dintre noi sunt femei. Eu sunt femeie de doi ani, cu toate că nu știu dacă mă simt ca și cum aș fi. Pe de altă parte, nu știu cum ar trebui să se simtă o femeie. Îmi răsucesc inelul. E subțire și neregulat și nu-i de aur adevărat, dar mie îmi place să-mi închipui că este. E singurul lucru pe care-l mai am de la tata. O amintire de la el.

– Acuma ce se întâmplă? o întreb pe fata de lângă mine, cea care a mâncat câinele.

– Judecătorul ia o hotărâre, spune o fată murdară, care stă mai departe pe bancă.

A furat un pocal de argint.

– Registrator îi zice, spune temnicerul.

– De ce registrator? întreb eu.

– Soarta mi-e pecetluită, zice o fată ca un șobolan, care a încercat să-și vândă copilul din flori pe care l-a născut, încercând poate să scape, odată cu el, și de numele pătat.

– Da, dar trebuie pronunțată, îi spune cea murdară șobolancei.

– De ce îi spune registrator? Încerc eu din nou. Înregistrează ce se întâmplă?

Temnicerul îmi face semn să tac.

– Mie mi se pare o porcărie, răspunde încet șobolanca, uitându-se cu un ochi la fiecare dintre noi, să vadă cine dă din cap.

Celelalte o ignoră, așa că las și eu privirea în pământ.

– Când vine registratorul? îl întreb eu pe temnicer, dar el deja dă să se ridice în picioare.

Registratorul intră pe o ușă lateralnică. Se duce la o masă înaltă din lemn și se urcă pe un scaun înalt din lemn. Pentru o clipă, arată ca un copil care urcă pe taburetul tatălui, iar râsul vine înainte să-l pot opri. Temnicerul și registratorul se uită cu o privire aspră înapoi, dar eu îmi iau o mină liniștită, iar celelalte fete nu mă dau de gol, nici măcar șobolanca. Mă simt prost că am privit în jos mai devreme.

– Chasy Stow? vorbește registratorul.

Temnicerul îi face semn fetei să se ridice. Vagabondaj și practicarea cerșetoriei fără permis.

– Sunt din Chester Town, spune Chasy foarte încet.

– Aici nu suntem în Chester Town, spune registratorul, fără să ridice măcar privirea.

– Dar nu era nimic de lucru și nu puteam să rămân acasă! Încearcă Chasy.

Până și eu știu că motivul nu contează. Cei fără o locuință stabilă sunt considerați vagabonzi și culeși de pe stradă de către gardist, dacă nu au un permis special de la regină.

Ochii registratorului rămân pe pergamentul său.

– Poți aduce doi martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

E o prostie să întrebi așa ceva.

– Aici nu suntem decât noi, îi spun celei care a mâncat câinele. Numai temnicerul, și care sunt șansele să fie fratele ei?

Registratorul bate cu un ciocănel de lemn în masă, iar eu închid gura.

Registratorul pronunță pedeapsa lui Chasy, după cum a spus fata murdară că va face.

Va fi biciuită și apoi arsă prin zgârziul urechii, cu un fier încins, gros cât degetul mare.

– Iar dacă mai apari vreodată în fața acestui tribunal, continuă registratorul, vei fi spânzurată în ștreang până la moarte.

Și asta e o prostie. Când e omul spânzurat altfel decât în ștreang și până la moarte? Dar nu le spun celorlalte. O spun doar în capul meu. Apoi mă dojenesc. Gânduri urâte: *Devoratoarea de păcate o să mănânce păstârnac pe mormântul meu.*

Registratorul ne ia pe rând, una câte una. Unele primesc spânzurătoarea, altele biciul. Fata cu chip de șobolan urmează să fie arsă de vie. Registratorul nu se uită la nici una dintre noi. Nu pune întrebări, decât dacă avem martori de încredere care să vorbească pentru noi, ceea ce știe foarte bine că nu avem. De fiecare dată când întreabă asta, îmi apare în piept, acolo unde se îmbină coastele, o căldură în formă de stea. La a șasea sau a șaptea oară, sunt deja furioasă, iar eu nu-s mânioasă din fire. Vreau să nu mai întrebe așa ceva. Sau măcar să se uite la noi.

– May Owens, strigă el.

– Da, spun tare, luându-mă prin surprindere și pe mine însămi și pe temnicer, care îmi aruncă o privire dojenitoare.

Dar am reușit. L-am făcut pe registrator să ridice privirea.

Se uită lung. Se holbează, mai degrabă, iar ochii i se prefac în niște cute întunecate. Celelalte fete înalță capetele din pricina tăcerii, smulse din cine știe ce visări în care s-au cufundat.

– May Owens, repetă registratorul, de data asta trecând peste fiecare literă, rostogolindu-le pe limbă. Născută Daffrey.

– Sunt Owens, spun eu, pe un ton mai aspru decât mi-am propus.

Degetele mele se duc drept la inelul tatei. Habar nu am de unde știe registratorul numele de familie al mamei. Nici măcar nu clipește. Două luni mici și negre, care privesc și privesc. Poate mă vede pe dinăuntru, așa cum mi-am dorit mai devreme, ca într-o vrăjitorie.

Apoi, din senin, strigă: „Winnie Fletcher“, iar farmecul se destramă. Privim toate, uimite, la registrator.

– Winnie Fletcher!

Registratorul se uită la temnicher, care se uită la noi. Winnie Fletcher se ridică, nesigură.

– Ai furat punga unui bărbat. Ai martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

După ultima pronunțare, registratorul iese pe aceeași ușă lăturalnică. Temnicherul ne face semn să ne ridicăm.

– Dar eu n-am primit pedeapsă, îi spun. N-am primit nici măcar fărădelegea. Doar m-a numit. Și mi-a aruncat privirea aceea.

Ne întoarcem la temniță, în amiaza murdară și umedă.

– Cu mine cum rămâne? îl întreb iar pe temnicher, când trec pe lângă el, în ușa celulei.

El ridică din umeri, de parcă s-ar spăla pe mâini de toată problema, și pleacă. Mă uit la celelalte fete.

– Cu mine cum rămâne?

Fetele îmi evită privirea, așa cum am evitat-o toate pe a șobolancei.

E aproape mai rău decât o condamnare, să nu ai nici una. Fetele care urmează să fie spânzurate vor fi spânzurate peste trei zile.

– Voi fi și eu spânzurată odată cu ele? întreb printre gratii, dar temnicherul parcă s-a făcut de piatră. Să mă pregătesc?

Nu că am avea cum să ne pregătim prea mult. Winnie îi fâgăduiește pantofii uneia dintre târfe, dacă îi devorează păcatele. Dacă nu sunt bogați, întemnițații au parte de Devorarea Simplă, rezervată celor care nu se pot spovedi înainte să moară. Târfa nu e de acord.

– Dar sufletul tău e deja pierdut, insistă Winnie. N-are ce rău să-ți faci. Nu e mult. Doar hoția asta și niște minciuni, jur.

Cealaltă târfă scutură din cap înainte ca Winnie să întrebe măcar.

– Nici un om nu se poate uita la o devoratoare de păcate. Nimeni n-o atinge. Cum să muncesc dacă nu mă vede și nu mă atinge nimeni?

Șobolanca are mai mult succes. Îi oferă un ban celei care a mâncat câinele ca să-i ducă un medalion surorii ei. Îi promite încă un ban de la soră-sa, după ce va primi medalionul.

– Abia toamna viitoare o să fie, o avertizează cea care a mâncat câinele.

Va rămâne în temniță toată primăvara și vara, cât are să-i ia familiei sale să-i plătească amenda.

– Nu se strică până atunci, zice șobolanca despre medalion și-l pune în mâna celei care a mâncat câinele.

Eu zâmbesc la gluma făcută, dar ochii ei trec peste ai mei fără să-i vadă.

Îmi petrec ziua următoare gândindu-mă la tata. Cum stătea el pe pat, cu pătura albastră și peticită trasă peste el, scuturându-se și tremurând din tot corpul după ce și-a tăiat mâna, reparând moara orașului. Cum l-am chemat pe doctor să vină, dar doctorul doar l-a măsurat cu privirea și a zis că n-am eu bani pentru nimic din ce ar trebui să-i facă. Cum tata m-a rugat să-i spun ce văd pe fereastră și nu l-a deranjat să-i descriu fiecare lucru pe care-l băgam de seamă, ca de pildă norii care își schimbau forma în timp ce se perindau. Cum nu m-am îndurat să chem devoratoarea de păcate, iar apoi a fost prea târziu. Într-o dimineață, în timp ce încălzeam laptele, tata s-a făcut mic de tot și s-a îndepărtat de sine, lăsând în urmă doar o coajă și pe mine singură-singurică. Umbra lui a rămas în casă săptămâni întregi. Nu era întunecată ca o umbră, ci doar un loc gol, de forma tatei. O vedeam cu coada ochiului și mă întorceam știind că tata ar trebui să fie acolo. Dar când mă uitam, nu era nimic.

Cel mai greu era că nu aveam cui să-i povestesc impresiile mele, de pildă dacă vedeam un păianjen când îmi clăteam mâinile la chiuvetă. Sau cum puteam să fac valuri fluturând marginile cearșafurilor uscate, în sus și în jos, în sus și în jos.

Am încercat să-i vorbesc despre impresiile mele vecinei noastre, Bessie. La început s-a arătat binevoitoare când m-am dus prima dată la ea să stăm de vorbă, râzând, numindu-mă, la fel cum o făcea și mama, o găsculiță guralivă. Dar pe măsură ce treceau zilele, o surprindeam încovoindu-se puțin când mă vedea că vin. Zilele s-au prefăcut în săptămâni, iar acum, când veneam, ofta zgomotos, de parcă s-ar fi temut că n-aș fi auzit-o dacă ofta mai încet.

Am încercat să vorbesc cu măța căreia îi plăcea să vâneze printre buruienile din grădina mea lăsată în paragină. Sau vorbeam cu săculețul cu lavandă pe care mama îl ținuse pe policioara de deasupra șemineului. Mă împiedicam în propriile picioare doar ca să-i salut pe pușinii oameni care veneau încă după rufe. Ca să îi aud zicând „îți mulțumesc frumos” și să spun, la rândul meu, „pentru puțin”. Uneori vorbeam cu hainele lor în timp ce le spălam, de parcă ar fi fost oamenii care le purtau. Dar îmi era dor de răspunsurile pe care le primeam. Așa că, deși știam că nu se bucură să mă vadă, așteptam lângă obloane, iar când Bessie ieșea în grădina de zarzavat, mă duceam în fugă la ea să-i împărtășesc veștile.

Apoi, într-o zi, stătea acolo în genunchi, cu șase morcovi murdari lângă ea. Un morcov, îmi amintesc, arăta scurt și deformat ca un deget rupt. Mă dusesem să-i spun despre o cioară care ciugulea un petic vechi de piele. Dar ea s-a ridicat înainte să ajung măcar la partea cu pielea.

– Nu, nu, nu, gata. E prea mult, a strigat ea. Nu sunt mama ta. Îi am pe Lee și pe Tom de care să mă îngrijesc. Nu și pe tine.

– Dar sunteți vecina mea, am zis eu.

– Mi-am făcut din plin datoria de vecină față de tine.

Cuvintele ei m-au izbit din plin.

– Ce îți trebuie ție sunt rude, și ai o mulțime colo jos, la râu. Du-te la acolo cu pălăvrăgeala ta, cu poveștile despre ce a mai adulmecat un câine în dimineața asta și ce nor are formă de miel.

Rudele erau ultimul lucru de care aveam nevoie.

Două dimineți mai târziu, fetele condamnate la spânzurătoare ies din temniță. Temnicerul nici nu clipește când întreb:

– Cu mine cum rămâne?

Doar câteva dintre noi rămânem în celulă. E mai bine așa, din pricina oalei de noapte. E doar una singură, iar când celula e plină, oala se umple atât de repede că trebuie să ne pișăm într-un colț. Dacă aș fi știut înainte cât pișat e într-o temniță, aș fi adus găleți să-l adun. Sunt locuri care cumpără pișat vechi. Mama și cu mine îl

foloseam la albitul rufelor, iar piuarii, ca să curețe lâna nouă. Și vopsitorii care lucrează cu drobușor îl folosesc, dar nu știu la ce.

Sosesc mai multe fete. Oala de noapte dă din nou pe dinafară. Multe hoațe în grupul nou, printre care și patru surori care au lucrat la bucătăria regală și care aveau o afacere înfloritoare pe lângă, vânzând mâncarea rămasă de pe mesele reginei Bethany, când aceasta venea, însoțită de curtenii ei, în oraș.

În anotimpurile de trecere, primăvara și toamna, regina Bethany și curtenii ei vin cu barjele în sus pe râu, din orașul mare, ca să locuiască aici. Cu toții ieșim să o vedem când sosește cu servitorii și doamnele ei de companie și cufere peste cufere. Asta înseamnă muncă și bani. Dar orașul se umflă cumva într-un fel incomod, drumurile sunt ticsite de oameni, căruțe și cai, de actori care dau reprezentații despre ultimele noutăți din regat, de căldărari și vânzători de mărunțișuri care își ridică tarabele, de vagabonzi și cerșetori care hoinăresc pe străzi, ca în poezia:

*I-auzi, i-auzi, ce hămăie dulăii,
Venit-au cerșetorii iar la târg,
Devoratoare de păcate, însetoșați de răchie,
Și menestreli înveșmântați ca poamele în pârg.*

Cele patru surori care au lucrat în bucătărie sunt o mică societate în sine, stând de vorbă și râzând și uneori ținându-se în brațe una pe alta în timp ce plâng. Eu stau lângă ele, ca și cum aș face parte din grupul lor. Mă face să simt că am prieteni. Lor nu pare să le pese.

– Să vinzi resturi de mâncare nu era împotriva legii pe vremea mamei, zice sora cea mare într-o dimineață. Venea la pachet cu slujba!

– Toată lumea simte acum strânsoarea, se plânge una dintre surorile mai mici. Regina le pune pe doamnele de la curte să-și plătească singure întreținerea, să știți – vorbește cu cele dintre noi care nu știu –, bucatele, lumânările, chiar și lemnele de foc. Cu toate că sunt în serviciul reginei. Regina cea ranchiunoasă!

– Taci, Lila! o ceartă sora cea mare.

- Astea-s vorbe de spus în gând, sugerez cu voce tare.
- Gemma a văzut-o pe regină când a înfipt un cuțit în mâna unei domnițe fiindcă i-a zâmbit favoritului ei! Lama i-a ieșit pe partea cealaltă și s-a înfipt în masă, spune Lila.
- Tot nu se spun asemenea lucruri dacă nu vrei să ți se reteze limba și s-o vezi atârnată de zidul castelului, spune cea mare.
- O nuntă ar rezolva iute problema, zice altă soră. Gata cu favoriții.
- Dacă luptele pentru mâna ei nu ne bagă în alt război, se plânge cea mare.
- Oh, gândiți-vă la o nuntă regală, spune Lila. O grămadă de bani și o grămadă de bucate.
- Trag nădejde că n-o să se mărite cu un străin, spune cea mare. Avem și noi acilea bărbați destui. De la miazăzi până la apus și sus la miazănoapte.
- La miazănoapte nu-s străini? zic eu. Toată lumea știe că bărbații de la miazănoapte poartă fuste, nu mănâncă altceva decât budincă în săculeț și se împreunează cu orice, bărbat, femeie, până și cu oile.
- Surorile continuă de parcă n-aș fi glăsuț.
- Îți mai aduci aminte de pretendentul tânăr, cu ciorapii roșii? spune mezina, și toate se pun pe râs.
- Apoi un oftat se așterne peste grup, și se ghemuiesc unele într-altele ca porumbițele în coteț.
- Vecina noastră Bessie spunea că stă în firea regilor și reginelor să pornească războaie.
- Dar au avut un război, m-am plâns odată în fața ei, când eram mică. În el a murit bunelul.
- Da, dar ăla a fost regele dinainte. A murit și a lăsat în urmă niște progenituri ca vai de ele. Doar două fete, Maris și Bethany, și tot ținutul încăierat pentru a cui credință e mai bună.
- Nu contează care e mai mare?
- Te duci tu acum la castel și le zici? „Mă scuzați, Măriile Voastre, credința veche și credința nouă nu mai sunt motiv de luptă. Chemați doica regală, care a fost înțărcată prima?”

Bessie și fiica ei Lee s-au pus pe chicotit. Lee credea și acum că tot ce are de-a face cu sânii e ceva de râs, cu toate că-i născută cu un an întreg înaintea mea.

Partea cu credința e greu de îndreptat, dar atâta lucru știu și eu: vechiul rege a pornit credința nouă, iar cât a fost el rege, toată lumea a trebuit să ia noua credință. Dacă erai euharistic, sau de credință veche, puteai fi ucis. Toate altarele vechii credințe au fost distruse, iar mătăniile au fost arse la groapa de gunoi. Dar apoi regele a murit.

Maris, fata cea mare, a fost regină după el. Ea era euharistică. A pus pe toată lumea să revină la vechea credință și, dacă nu te supuneai, te ardea pe rug. A fost cunoscută drept Maris cea Sângeroasă, cu toate că i s-ar fi potrivit mai bine Maris Cenușăreasa, de vreme ce oamenii erau arși pe rug, nu însângerați. În două rânduri, regina Maris a spus că ar fi rămas grea. Și, în ambele rânduri, nici un copil n-a venit pe lume. Așa că, la moartea ei, soră-sa Bethany a devenit regină. Și ce credință avea ea? Păi, credința cea nouă. Așa că a pus pe toată lumea să revină la credința cea nouă. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Nu era însă de glumă. Purificatorii veneau din casă în casă să te ia la bătaie dacă nu adoptai credința cea nouă. Cu toate că, din câte bag seama, lumea nu-i spune Bethany cea Sângeroasă. Cel puțin nu cu voce tare. Iar luptele încă nu s-au sfârșit. Dar acum ele se dau pentru pretendentul care o să ne cucerească regina, o să devină rege și o să-i vâre un moștenitor în pânțe.

Trec mai multe zile. Îmi aștern un colțișor între paie. E greu să dormi cu atâtea răsuflări și sforăieli, dar tovărășia e o alinare.

– Temnița nu-i așa rea pe cât ai crede, îi spun unei fete noi, aproape o copilă. Dar ai grijă la ploșnițe.

Ea își ridică rochia și îmi arată câteva mușcături. Deci știe.

De două zile plouă. Un șiroi mic se prelinge prin acoperiș. Sapă o cărăruie pe mijlocul podelei de chirpici, împărțindu-ne pe două maluri. Tata ar fi reparat acoperișul într-o singură zi.

Lucrurile vor să meargă cum trebuie, spunea el. Ascultă și o să-ți spună ce trebuie reparat. Ducea un lacăt la ureche. Un știft blocat,

zici? Hai să aruncăm o privire.

Îmi amintesc că, într-o zi, tata a adus acasă la reparat lănțișorul unei negustorese de lână. Era solstițiul de vară, iar eu aveam nouă ani. Lănțișorul era rupt, iar în timp ce-l repara, tata mi-a arătat piatra roșie din mijloc. Foarte frumoasă. Apoi mi-a arătat dosul. Era din stras. Mi-a picat fața.

– Nu contează, a spus tata. Strălucește la fel de frumos.

Toți cei din neamul Owens știau să repare lucruri. Owens. Iau fiecare literă în parte. Toate îmi sună larg deschise. Ca vântul cald de primăvară. Și eu sunt din neamul Owens.

Când am împlinit zece ani, tata mi-a spus că e vremea să-mi aleg o meserie.

– Spăl rufe, am zis eu. Cum făcea și mama.

– Mama ta spăla rufe fiindcă nu știa să facă altceva, mi-a spus el.

Tata habar n-avea că mama știa o mulțime de lucruri. Știa să doarmă ca o pisică în cearșafurile fine aduse de fata negustoresei de lână. Știa cum să se îmbrace în cămășile de noapte ale jupânesei Burley și să se dea drept regină cu emblemă și coroană. Cămășile de noapte erau din mătase, mi-a spus ea, *căcată de viermi*. Când am auzit asta, i-am adus un sac de viermi și i-am prezentat în vesela noastră deosebită. Mie mi s-a părut un dar foarte frumos, dar ea mi-a aruncat farfuria în față, cu viermi cu tot, și m-a trimis la culcare pe burta goală, asta dacă nu cumva voiam să mănânc viermii.

Îmi închipui viermii de jur împrejurul mamei, cum o mănâncă acum.

Gânduri rele despre morți: *porumbel fript*.

Neamul maică-mii era Daffrey. Un nume precum miezul unui măr bătut. Toți cu același păr, negru, și care se simțea la atingere precum lâna oilor crescute pentru carne, nu pentru lână. Toți cu același zâmbet în colțul gurii și aceeași adâncitură în obraz, ca o unghie tăiată.

Când eram mică, nu prea le-am văzut pe rudele mele din partea mamei. Tata spunea că nu sunt ca noi. Voia să spună că nu-s oameni cumsecade. Nu spunea chiar așa, dar eu știam.

La un an după ce a murit mama, bună-mea Daffrey a venit cu doi bărbați voinici, unchii mei. A arătat spre mine cu un deget strâmb ca o crenguță de mesteacăn.

– Am aflat ceva nou despre asta. O luăm la noi acum.

Tata a încercat să se opună.

– E a mea după lege.

– Zău așa? a zis bună-mea.

A fost singura dată când l-am auzit pe tata afurisind.

Boabe de orz pe mormânt,

Sufletul blestemătorului nu se mai frământ’.

Nu se putea pune cu unchii mei. Dintr-o singură lovitură, l-au și doborât la pământ. Și așa am ajuns să trăiesc cu neamul Daffrey preț de un an. Un an cât se poate de negru.

Casa Daffrey era jos, la râu, într-un loc unde pământul se scufunda și lipăia la fiecare pas. În prima săptămână din anul meu cu neamul Daffrey, bună-mea m-a ținut legată cu lesa de masa din bucătărie, ca să fie sigură că nu fug. Era sfrijită și tare ca o nucă veche, cu carnea neagră și acră înăuntru.

– Unchiu-tău o să-l pună pe taică-tău să plătească și atunci o să trăim pe picior mare, ca domnii, a spus ea.

Tata n-avea bani de trăit pe picior mare, ca domnii, dar n-am spus nimic.

Iar atunci au sosit verișorii mei. Doi băieți de-o seamă cu mine. Au venit cu un sac tocmai bun pentru baba-oarba. Mi l-au tras pe cap, iar mâinile băieților au ajuns numaidecât pe mine, scoțându-mi hainele, până și cămașa de corp. Am tras de cagulă s-o dau jos, dar unul dintre băieți o ținea bine. Când am rămas despuiată, au început să mă pipăie peste tot, chiar și între picioare. M-am împiedicat în timp ce mă luptam și m-am lovit rău de vatră. Am auzit zgomote de pași, apoi glasul bună-mii tare și aspru, după care am rămas singură. Cagula mi-a fost luată de pe cap, iar lacrimile și muci au lăsat două urme ca de melc pe dinăuntru ei. Bună-mea mi-a tăiat atunci lesa, dar mi-a făgăduit c-o să mă lege din nou și-o

să-i lase pe băieți să-și facă voia cu mine dacă aveam să încerc să ies din bucătărie.

Din pricina neamului Daffrey, niciodată n-am putut să sufăr adâncitura din obrazul meu, nu suportam că trebuie să port și eu semnul lor.

– Dar tu i-ai întrecut, mi-a spus tata după ce m-a luat înapoi. Fiindcă tu ai o despicătură și în bărbie. Nici unul dintre ei nu se poate lăuda cu așa ceva. E un lucru foarte rar o despicătură în bărbie. Din douăzeci de oameni, unul dacă are așa ceva!

Când mi-e dor de tata, îmi răsucesc inelul pe deget, uneori atât de apăsător, încât îmi taie în carne.

Trece o săptămână în temniță și încă un rând de fete se duc la tribunal. Par pline de nădejde, neliniștite, nedumerite. Eu mă simt mai bătrână, mai înțeleaptă. Apoi, tocmai când ultima dintre ele iese pe ușa celulei, temnicerul strigă:

– May Owens.

Și dintr-odată sunt și eu plină de nădejde, neliniștită, nedumerită.

– Ce vești sunt? întreb eu.

Temnicerul întoarce însă privirea.

Doi Slujitori ai Ziditorului noii credințe, îmbrăcați în robe negre, stau astăzi la ușa laterală a curții. Mă întreb dacă sunt aici să se roage pentru noi. Registratorul ia la rând toate fetele. La fel ca și data trecută, le rostește fărădelegea și întreabă dacă au pe cineva care să vorbească în favoarea lor. Surorile care au lucrat la bucătărie trebuie să plătească o amendă, dar se vor duce acasă astăzi.

Registratorul așteaptă până la sfârșit, după ce toate pedepsele au fost pronunțate, ca să-mi strige numele. De data asta se grăbește. Nu se uită la mine. Nici măcar nu ridică privirea. Doar spune ceva despre comuniune. Sau comutare. Pedepsa mea a fost comutată. Nu înțeleg decât că n-o să fiu nici spânzurată, nici amendată. O să primesc o pedeapsă diferită. Celelalte fete încep să murmure între ele. Simt cum sângele îmi năvălește la ceafă. Îmi bubuie în urechi. O speranță mică și verde îmi îmbobocește în suflet. Una dintre surori dă din cap încurajator, iar eu îi zâmbesc. Așa că nu înțeleg prea bine când registratorul spune:

- Ai să devii devoratoare de păcate.
- Poftim? întreb eu prostește.

De parcă registratorii ar aștepta după întrebările fetelor.

Registratorul le face semn Slujitorilor Ziditorului. Ceva sclipește în mâna primului. Celălalt duce o casetă micuță și un băț bifurcat. Se îndreaptă spre mine, și deodată nu îmi doresc nimic mai mult decât să-mi trag un cearșaf peste față și să mă ascund. Primul Slujitor ridică un colier greu de alamă, cu un D mare atârând de partea din față și un lacăt gros în spate. Ținându-mi colierul deasupra capului, rostește cuvinte vechi:

*Devoratoarea de păcate umblă printre noi,
Nevăzută, nedeslușită.*

*Păcatele noastre trupești le ia asupra-i,
Și cu ea în mormânt le va duce.*

*Nevăzută, nedeslușită,
Devoratoarea de păcate umblă printre noi.*

Slujitorul Ziditorului îmi pune colierul în jurul gâtului. E greu și rece, mai puțin unde l-au atins mâinile lui, și deodată îmi vine în fața ochilor imaginea zăbalei unui cal, de parcă apoi are să mi-l strecoare în gură. Dar ce se întâmplă apoi e și mai rău. Al doilea Slujitor apucă lacătul colierului și îl închide. Simt până în vintre cum se închid garniturile.

Apuc colierul cu mâna. Degetele mele pipăie metalul, căutând lacătul. Trag cu toată forța pe care o am. Cu brațele mele vânjoase, de spălătoreasă. Cu degetele mele groase, pline de bătăături. Alama îmi sapă în grumaz, dar eu tot trag. Trag atât de tare că mă răstorn cu totul. E prins bine.

Încep să țip: „De ce eu?“, dar în clipa în care cuvintele capătă formă în aer, glasurile din jurul meu se înalță laolaltă, rostind Rugăciunea Ziditorului:

*Slavă Ție, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare,
Minuni fie înfăptuite întru numele Tău.
Apără-ne pe noi, păcătoșii,
Acum și în cel din urmă ceas.*

Încerc din nou, ridicând vocea spre a le acoperi pe ale lor: „Vă rog!“ Dar sunetele sunt atât de gătuite încât de-abia se aud. Au fost acoperite cu totul de Rugăciunea Ziditorului. Nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă ascultă.

Primul Slujitor al Ziditorului stă cu ochii în tavan, dar când vorbește, îmi dau seama că doar eu trebuie să-l aud.

– Devoratoarea de păcate poartă păcatele tuturor oamenilor, în tăcere, până în mormânt. Numai ea nu se poate spovedi și nu poate fi absolvită de păcate. Cu toate astea, dacă servește cu credință și pietate și ascultă de voia Ziditorului, Eva n-o va putea lua pe devoratoarea de păcate după ce moare. Sufletul ei se va ridica la Ziditor. Însă Ziditorul știe totul. Ea trebuie să asculte, cu fiecare gând și fiecare faptă, toată viața de-acum înainte.

– Așa să fie, spune al doilea Slujitor al Ziditorului, iar toată lumea din încăpere repetă cuvintele la unison, ca atunci când închei o rugăciune.

Apoi al doilea Slujitor al Ziditorului deschide caseta. Înăuntru se află un ac, o sticlă cu cerneală și un clește din cei pe care-i folosește fierarul. Dau să mă ridic de pe bancă, dar al doilea Slujitor al Ziditorului ia bățul și-mi prinde gâtul în furcă. Mă împinge la perete și rămân așa, ca o scandalagioaică prinsă în butuci¹. Primul Slujitor al Ziditorului ia cleștele, îmi deschide gura cu forța și îmi apucă limba.

Durează o veșnicie până îmi desenează *D*-ul pe limbă cu acul. Suficient de mult ca limba să mi se usuce atât de tare încât abia dacă mai simt înțepăturile. Suficient de mult ca suspinele să mi se prefacă în mici găfâieli și apoi în sughițuri. După ce termină, Slujitorii Ziditorului îmi dau drumul. Limba îmi zvâcnește și e umflată, și simt gustul sângelui și al cernelii scârboase care m-a însemnat pe vecie drept devoratoare de păcate. Asta am să fiu până în ziua morții mele.

Fata de lână mine se retrage speriată, ca și cum carnea mea ar fi început să se înnegrească și să facă bășici, ca și cum aş avea ciumă.

Celelalte, ale căror chipuri s-au deschis mai devreme în fața mea, de mirare, încurajare și invidie, pleacă de lângă mine ca niște lipitori îmbuibate de sânge. E ultima privire pe care mi-o mai aruncă. E ultima privire pe care aproape oricine altcineva mi-o mai aruncă.

În Evul Mediu, pedeapsă aplicată femeilor considerate a fi certărețe, scandalagioase, și ce viza umilirea publică. Femeile erau immobilizate de un soi de scaun improvizat, în piața publică, iar în unele cazuri, scaunul respectiv era scufundat în apă.

2. CAP DE MIEL

Când mă poticnesc afară, pe drum, oamenii se uită și apoi întorc privirea. Unii o rup la fugă. Și eu o rup la fugă. Cobor în șanț, ocolind bălțile și cerșetorii.

După ce mi-a fost pus colierul, toată lumea din sala de judecată mi-a întors spatele. Dar cum eu nu mă puteam gândi decât la limba care îmi zvâcnea, a durat o clipă să-mi dau seama că așteaptă. Și mi-a mai luat o clipă să-mi dau seama că pe mine mă așteaptă. Picioarele îmi erau ușoare precum norii, iar colierul mă împovăra ca o piatră. Clătinându-mă ca o bețivancă, am trecut pe lângă celelalte fete, care țineau ochii în pământ. Am trecut pe lângă registrator, care ținea ochii în pergamentul lui. Pe lângă Slujitorii Ziditorului, care țineau ochii spre cer.

Revăzându-mi casa după câteva săptămâni, cât am fost plecată, simt cum îmi crește în piept un ditamai cocoloșul. Când a ajuns atât de dărăpănată? Șindrila e stropită cu putregai, iar oblonul din față atârână strâmb. Buruienile din grădină au crescut aproape până la pervazuri, de parcă s-ar pregăti să înghită casa cu totul. Priveliștea mă face să râd. Tata spunea mereu: *Să știi de unde vii.* Vin dintr-un loc cu adevărat sărăcăcios.

Îmi vine să fug. Să fug în alt oraș unde nu mă cunoaște nimeni și să mă prefac că n-am fost făcută niciodată devoratoare de păcate. Aș putea, oare? Să înfrunt ucigașii și tâlharii la drumul mare? Dar oriunde m-aș duce, lumea ar ști că locul meu nu e acolo. Aș fi luată pe sus de câte un gardist ca să fiu biciuită și arsă prin ureche, ca fetele din temniță. Sau, mai rău, aș fi luată de unii ca neamul Daffrey și legată de o masă sau pusă să mă vând. Atunci îmi amintesc de colier și de *D*-ul tatuat pe limbă. Sunt însemnată. Oriunde m-aș duce, sunt o devoratoare de păcate.

Când pășesc spre ușa mea veche, din spatele oblonului se aude o încăierare. Când încerc s-o împing să se deschidă, e blocată.

– Asta-i casa mea! strig eu.

Într-o clipă, limba îmi zvâcnește din nou și simt gust de sânge. Cine mi-a luat casa în stăpânire nu spune nimic.

Bessie iese de alături să vadă ce-i cu zarva.

– Apăi asta-i vocea lui May, nu-i așa?

Dar când mă vede, gura i se închide și apoi se cască, de parcă ar fi o salamandră care înghite o muscă.

– Bessie, spun eu, cu obrajii udați de lacrimi, din pricina durerii din limbă.

Bessie țipă și începe Rugăciunea Ziditorului. Întinde mâna în față, ca și cum ar vrea să se apere.

Lee iese pe ușa bucătăriei.

– Dar asta-i May, zice ea. Are un... Mamă! Vezi ce are la gât?

– Nu te uiți la ea, Lee!

Privirea lui Lee coboară în pământ.

– Dacă îți vorbește, trebuie s-o acoperi rostind cele mai sfinte rugăciuni. Orice ar spune.

– Dar, Bessie, zic eu. Nu știu ce să fac.

– Ce i s-a întâmplat la limbă? țipă Lee. Are un semn diavolesc pe limbă!

– „Slavă Ție, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare“, recită Bessie. Roagă-te, Lee!

– „Slavă Ție, Ziditorul meu“, spune Lee nesigură.

– Bessie, unde să mă duc? o implor eu.

O văd pe Bessie că șovăie.

Lee îmi vine în ajutor, poate fără să vrea.

– Unde o să se ducă, mamă?

– Păi, să se ducă la cealaltă, nu? Acum sunt două. O să-și țină de urât una alteia, zic.

Bessie face o pauză. Așteaptă să plec.

– Colo în Northside, mă îmboldește ea. Acolo stă.

Întotdeauna femeile sunt cele care devorează păcatele, fiindcă Eva a fost prima care a devorat un păcat: fructul oprit. Unii spun că de aceea atât de multe bucate menite păcatelor sunt fructe. Dar sunt și alte bucate, de pildă smântâna și prazul, care cu siguranță nu sunt fructe. Este o deslușire în treaba asta, fiindcă păcatele înrudite au

uneori aceleași bucate, ca de pildă smântâna, destinată atât lăcomiei, cât și invidiei. Dar sunt și unele fără nici o deslușire. De ce porumbelul fript e și pentru hoție, și pentru gândurile rele despre morți? Ca și cum ai avea două cuvinte, *stâncă* și *piatră*, care înseamnă același lucru, dar nu sună deloc la fel.

Sunt și o mulțime de credințe întunecate despre devoratoarele de păcate. Lumea crede că o devoratoare de păcate se apropie mai mult de Eva cu fiecare păcat pe care-l devorează. Așa că, atunci când privești o devoratoare de păcate, ochiul Evei te poate vedea. Iar când o auzi vorbind, poți fi dus în ispită, prin urmare, trebuie să rostești Rugăciunea Ziditorului, ca să-i astupi glasul dacă vorbește vreodată în afara Recitărilor și Devorărilor. Să atingi o devoratoare de păcate e cel mai rău lucru. E un blestem și arde carnea oamenilor cumsecade. Îmi ating pielea de pe antebraț, dar se simte la fel.

Mă gândesc la Hänsel și Gretel. În poveste, părinții îi trimit pe Hänsel și Gretel în codru, să culeagă ciuperci și fructe de pădure. Copiii presară ghinde în urma lor, ca să găsească drumul înapoi spre casă, dar veverițele le mănâncă. Se lasă noaptea și se răcește, iar Hänsel și Gretel încep să se teamă că vor muri de foame sau de frig. Însă tocmai atunci văd o lumină, ce răzbate dinspre o colibă făcută din rugi, măceșe, papură și alte lucruri pe care le mănâncă oamenii în vremuri de restriște. Nu e casa lor, dar Hänsel și Gretel sunt atât de înfometați încât mănâncă oricum măceșele și papura. Ușa colibeii se deschide, și în prag se înființează o bătrână devoratoare de păcate. Îi poștește pe copii înăuntru, să se încălzească la focul din vatră. Hänsel și Gretel intră și își cer iertare că au furat de mâncare din casa ei. Devoratoarea de păcate se mulțumește să le suradă și nu zice nimic. Hänsel se ghemuiește în fața focului și adoarme, dar Gretel rămâne trează și o aude pe devoratoarea de păcate cântând:

*Pruncii pierduți ce hoinăresc,
Spre casa mea-i ademenesc.
Ei fură și păcătuiesc,
Eu mă veselesc și-apoi rânjesc,
În flăcări zvăpăiate-am să-i arunc*

*Iar mâine-am să găsesc pe taica fiecărui prunc
Și porumbel fript am să mănânc pe-al lor mormânt, mormânt,
mormânt!*

În poveste, Gretel o împinge pe devoratoarea de păcate în foc, iar cei doi copii găsesc drumul înapoi spre casă. Când am auzit povestea asta, mi-am închipuit că aș fi Gretel.

Mă îndrept spre locurile ce se află dincolo de zidul dinspre miazănoapte al castelului, unde vânturile bat cel mai năprasnic. Northside e unul dintre locurile acelea pe care mamele le folosesc pe post de sperietoare pentru ficele lor. *Mai zi ceva și ai să vezi că te vând colo, în Northside.* Niciodată nu am știut precis în ce scop ar putea fi vândută o fată, dar mi-era de ajuns să-mi imaginez. Poate chiar mai rău.

Mahalaua Northside arată la fel ca restul orașului, doar că nițel mai murdară și mai sărăcăcioasă. Toate casele au acoperișuri de paie, nici una nu are șindrilă sau plăci de ardezie. Una are chiar, în locul unui perete, o perdea de lână împâslită, grea, care se umflă și pocnește în bătaia vântului. Pe aleea pe care merg eu, doi băieți aleargă de colo colo, în straie bărbătești prea mari, ca mine atunci când mă deghizam în cămașa de noapte a mamei, doar că ei le poartă pe stradă, de parcă ar fi hainele lor adevărate.

Băieții lovesc o bășică de porc cu un băț. Când mă văd, se duc la marginea drumului, vrând să se uite, dar fără să îndrăznească totuși. Tocmai când trec pe lângă ei, cel mai mare îl împinge pe cel mic înspre mine. Cel mic urlă de groază și se întoarce să-l bată pe cel mare cu pumnii.

Un șir de taverna și berării vestește mahalaua propriu-zisă, cu târfe stând câte două și câte trei la fiecare ușă, ca să-i poștească înăuntru pe mușterii.

– Vrei să arunci o privire? Un bănuț. Doi ca să pui mâna.

Îmi văd colierul și o șoptă zboară de-a lungul șirului. Privirile se îndreaptă care încotro. Dar le simt pe spinare, după ce trec. Tot nu știu unde mă duc.

După șirul de taverna, e o alee cu ghicitoare. Northside seamănă cu restul orașului, unde fiecare alee are prăvălii de același fel, dar aici prăvăliile sunt de felul celor în care lumea nu vrea să fie văzută. O ghicitoare arde tămâie în pragul ușii. Țigani, poate. Bessie spunea că ȣigani sunt ca vrăjitoarele.

Tămăduitorii cu plante de leac și spițerii sunt pe aleea următoare. În unele ferestre sunt lucruri nefirești, precum un porcușor nenăscut, într-un borcan, și un dăunător micuț, asemănător cu o omidă și cu o mulțime de picioare. Aceasta din urmă îmi stârnește un fior în vintre.

Aleea se sfârșește, dar tot nu văd vreun semn care să mă îndrume spre casa devoratoarei de păcate. Mă dor tălpile prin papuci. Sunt obișnuită să am mereu mâinile tocite, de la spălatul rufelor, nu picioarele.

Un spițer, cu o mantie subțire, neagră, iese dintr-o prăvălie. Își trece lacom privirea de la fața la pieptul meu.

Ȣinându-mi limba cât mai nemișcată, zic:

– Bunule domn, unde pot găsi...

Un șuierat teribil mă întrerupe. Spițerul se trage înapoi și se chircește în mantia sa, recitând Rugăciunea Ziditorului.

– Nu mă blestema! țipă el și intră înapoi în prăvălie, de parcă n-ar fi vrut să plece.

Simt priviri ațintite în spatele meu, dar când mă întorc să mă uit, obloanele se închid cu zgomot. Aleea a devenit pustie. Ba mai mult decât atât. O alee pustie tot o simți vie. Asta parcă a murit de-a binelea.

Și în mine e la fel. De multe ori, de-a lungul anilor, m-am simțit pustiită pe dinăuntru. Pustiită, din pricina singurătății. Dar acum e ceva mai rău. O amorțeală care mi se strecoară în suflet. Ridic ochii spre cer. E un cer înalt, alb, care nu dă doi bani pe mine. Nu știu ce să fac.

De undeva, dinăuntru meu, răsună vocea tatei. *Lucrurile vor să meargă cum trebuie.*

Îi inspir glasul. Îl expir. Răsucesc pe deget inelul. Mă aflu pe Aleea Spițerilor.

Pe ce fel de alee aş putea găsi o devoratoare de păcate? întreb o pietricică de pe drum.

Pe una mai rea decât cea a spişerilor, îmi răspunde ea.

Cine sunt mai nenorociţi decât spişerii? întreb un cărăbuş de lângă piatră.

Cerşetorii, latrinarii, îmi enumeră el. *Vopsitorii cu drobuşor.*

Îmi aduc aminte că râul are un cot căruia îi zice Dungsbrook². Cursul apei se lăţeşte şi devine mai domol, iar în aer se simte izul de putreziciune, de la porcarii care aruncă aici măruntaiele, şi mirosul de rahat, de la latrinarii care aruncă aici excrementele oraşului, să le ia pe toate apa. Şi pământul de lângă cotul râului se cheamă tot Dungsbrook. Greblaşii care strâng gunoaiele oraşului le ard aici în câmp deschis. Şi aici trebuie că locuiesc şi vopsitorii cu drobuşor. Munca lor duhneşte în asemenea hal, că sunt nevoiţi să trăiască la o anumită depărtare de castel. Dungsbrook e locul unde toate duhurile lumii se adună şi se împletesc unele cu altele. Nici un loc nu-i mai nenorocit decât Dungsbrook. Aşadar, cred că ştiu unde trăieşte devoratoarea de păcate.

Nu-i greu de găsit odată ce-mi pun nasul la treabă. Abatorul şi groapa de gunoi sunt primele în drumul meu. Apoi trec pe lângă mormanul de rahat şi aleea ce duce la vopsitorii cu drobuşor. Trec şi pe lângă vechiul Domus Conversorum, o locuinţă mare de piatră, care se fărâmă de zici că-i făcută din posmagi şi unde vechiul rege îi trimitea pe evrei să locuiască în timp ce treceau la noua credinţă. Nu mă miră să aflu că tot în Dungsbrook e şi asta.

Dincolo de toate astea se află o ultimă alee scurtă. Casele sunt apropiate unele de altele, cocoşându-se spre râu de parcă ar vrea să se înece. În mijlocul aleii se află o casă cu un *D* vechi de alamă, la fel ca acela de pe colierul meu, atârnat deasupra uşii. Paie mucegăite, pereţi cu tencuiala căzută, dar o casă cu etaj şi obloane la ferestre. Uşa nu e ferecată, aşa că o împing şi intru.

Stă pe un taburet, cu un urcior în mână. Îmi face semn să plec fără să se uite la mine. Nu ştiu unde să mă duc, aşa că rămân.

E o femeie trupeşă. Pare uriaşă, deşi mă îndoiesc că e mai înaltă decât mine. Potrivită de statură. Trebuie să fi devorat o mie de

păcate. În timp ce bea, capul îi încremenește, de parcă ar asculta. Apoi se întoarce.

Nu îndrăznesc să mă uit drept la ea, dar îi simt privirea umblând pe mine în sus și în jos, ca muștele. D-ul de la gâtul meu strălucește, luminat de o scânteie din foc. Răsuflarea i se taie, apoi se prăbușește cu totul, ca un sac de boabe care se izbește de pământ. Apoi se întoarce spre vatră și mai ia o înghițitură din urcior.

– Ce mă fac? întreb eu.

Vreau să spun acum, dar și într-un sens mai larg. *Ce mă fac?*

Întoarce din nou capul, slăbit ca al unei marionete. E cherchelită bine.

Privesc în jos. Apoi în sus. Să mă uit la ea? E o devoratoare de păcate, dar, pe de altă parte, și eu sunt. Nu știu cum să mă port.

Trag cu ochiul. Ochii ei sunt ca două luni de culoarea castanelor. Are un cuib de păr mieriu, iar pielea îi e mierie și ea. E frumoasă, dar arată ca și cum ceva la ea s-a stricat și nu are să se mai repare nicicând. Sughiță și îmi dă urciorul. Când întinde brațul, simt un miros. Ceapă sălbatică. Și apoi îmi vine în minte o imagine. Ea. Mai tânără. Mai mică. E aceeași devoratoare de păcate care a venit la moartea mamei.

Ține în continuare urciorul. N-am pus niciodată gura pe băutură.

Ce ai de pierdut? întreabă urciorul.

Îl iau și-l înclin. Lichidul cald îmi curge pe buze și mi se prelinge pe bărbie. Îmi arde limba atât de tare, că scot un țipăt. Reușesc să înghit doar câțiva stropi înainte să tușesc ca să scap de arsură. Femeia ia urciorul înapoi.

– Ce mă..., dau să repet întrebarea.

Înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, ea se ridică iute în picioare și mă apucă cu mâinile de față. Parcă îmi scormonește obrazii, iar degetele mari mi le ține sub bărbie. Cred că vrea să-mi scoată ochii. O lovesc cu brațele mele puternice de spălătoreasă. Dar nu ochii mei îi vrea, ci gura. Mi-o închide cu forța și-și înfinge unghiile în obrazii și bărbia mea. Sunt aproape la fel de puternică, dar când văd că nu face altceva decât să-mi țină gura închisă, mă potolesc. Îmi scutură capul. O mișcare zdravănă și grosolană care mi-ar scoate

dinții din gură dacă n-ar fi prinși bine. E limpede, de parcă ar spune clar și răspicat: *Nu trebuie să vorbesc. Nici măcar cu ea.*

Se întoarce pe scaun. Găsesc un covoraș murdar lângă foc.

Sunt o devoratoare de păcate, le spun eu tăciunilor roșii. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că n-o să-i mai vezi niciodată pe oameni zâmbindu-ți din priviri, răspund tăciunii.

Înseamnă că n-o să mai simți niciodată apăsarea unui piept pe pieptul tău, într-o îmbrățișare.

Înseamnă că n-o să mai stai niciodată cu Lee sau cu Tom, să chicotiți împreună; n-o să mai mâncați afine și n-o să mai priviți rândunicile cum coboară în linie dreaptă.

Tăciunii nu se opresc, ci trosnesc și pocnesc mai departe în vatră. Îmi duc mâinile la urechi ca să nu îi mai aud, dar vorbele pe care le scui pă mi se înfig ca niște ace drept în inimă.

N-o să te măriți niciodată.

N-o să ai niciodată copii.

N-o să ai niciodată vreun iubit sau măcar vreun prieten bun.

Singurul om pe care îl vei avea vreodată este ea.

Mă uit la ea, la devoratoarea de păcate, o siluetă înlemnită, privind drept în foc.

Amorțeala mi se furișează iar în suflet. Țin inelul tatei, învelindu-l cu amândoi pumnii.

Ea e acuma neamul meu, îi spun inelului.

Am un acoperiș deasupra capului. Un foc care să mă încălzească. Sunt lucruri bune. Mă uit din nou la devoratoarea de păcate. Hainele aproape că plesnesc pe ea. Întotdeauna am visat să am și eu o siluetă atât de frumoasă. Un trup al belșugului. Și pe asta o să-l am.

Amorțeala își încetinește împresurarea. Mâinile mi se înmoaie în jurul inelului. Limba îmi zvâcnește încă, în timp ce adorm pe covorul murdar.

*

Mă trezește cu piciorul. E dimineată. Poartă aceleași haine, dar are părul legat la spate. Mă ridic în tăcere, cu covorașul în jurul

umerilor. Focul s-a stins, iar răcoarea primăverii timpurii pișcă din toate colțurile.

Se duce la ușă și așteaptă. Îmi trag iute rochia în jos și ciorapii în sus, îmi netezesc părul și-mi ridic colierul. Îmi pipăi pomeții. Pe fiecare dintre ei sunt patru tăieturi în formă de semilună, făcute de unghiile ei aseară. Limba o simt umflată, dar mă doare mai puțin. Îmi este teribil de foame.

Pe vatră stă o ulcică veche de fier, învelită în pânze de păianjen. Se uită la mine și pufnește. Din nou, nici nu trebuie să rostească vorbele: *Mâncăm la lucru*.

Afară sunt patru băieți care încearcă să facă un cărăbuș să iasă de sub o piatră. Când devoratoarea de păcate iese pe ușă, se ridică în picioare ca tot atâția soldați mititei.

– Recitare pentru Bernard Harrington, spune cel mai grasuț și se uită la ceilalți.

Fiecare îi transmite câte un mesaj, chemând-o fie la o Recitare, fie la o Devorare. Băiatul grasuț dă din cap când termină, apoi se întorc la piatră. Trebuie că e un cărăbuș mare.

Nu mi-e clar dacă trebuie s-o urmez, dar nu mi-e clar nici dacă trebuie să rămân, așa că mă iau după ea. Merge cu pași lungi și apăsăți, de parcă ar avea tălpile pantofilor prea grele.

La marginea mahalalei Northside, de-a lungul șirului de taverne, târfele care stau în soarele palid al dimineții lasă ochii în jos când trece pe lângă ele și nu privesc apoi nici în urma ei. Aceiași doi băieți în aceleași straie bărbătești prea largi se grăbesc să coboare în șanț și nu se mai joacă după trecerea ei. Nimeni nu se dă din calea ei fiindcă nimeni nu-i stă în cale. Parcă ar avea un felinar care luminează la câțiva metri în fața ei și care anunță lumea că se apropie. Încerc din răspuțeri să țin pasul cu ea.

Gâfâi când se oprește în cele din urmă la o casă elegantă din orașul propriu-zis. Sunt geamuri la ferestre și un inel de metal în fața ușii, unde să așezi un felinar. Caut un pervaz, ca să-mi trag răsufierea, dar ea intră drept înăuntru pentru Recitare, fără să strige sau să bată la ușă ori să se odihnească măcar o clipă.

Ierburile arse întunecă duhoarea de carne și măruntaie, dar eu tot o simt. Dulcele se amestecă cu acrul și împreună îmi întorc

stomacul pe dos. Mă bucur că n-am ce să vărs.

O jupâneasă într-o rochie cusută cu brocart intră pe ușă. Ține privirea în jos, dar ridică un deget, ca să ne arate că trebuie să urcăm un rând de trepte.

Am mai urcat eu câte o treaptă ici și colo, la Casa Ziditorului, de pildă, dar niciodată un rând întreg. Scări, sigur, dar la scări e ușor. Ai fuscei de care să te ții cu mâinile. Devoratoarea de păcate urcă de parcă n-ar fi mare lucru. Eu mă clatin în urma ei, încercând să nu cad. Încercând să nu-mi închipui capul crăpându-mi ca un ou dacă o să cad. Urcușul mă lasă fără suflare la fel de iute ca bătutul unui covor murdar.

În dormitor, mirosul e mai puternic. O slujnică flutură prin aer un mănunchi aprins. Astea-s ierburile. Nu cimbrisor, cum folosim noi când cineva trage vânturi. Ceva dintr-un loc mai străin. La capul patului e un vas cu lipitori grase. Și scoarță de salcie.

Devoratoarea de păcate se duce lângă pat și-l măsoară pe bărbat din priviri. Are un halat și o tichie de catifea. Catifeaua, grea, e una dintre țesăturile care se spală cel mai greu. Era. Presupun că nu mai sunt spălătoreasă.

Slujnica aduce un scaun, îl așază lângă devoratoarea de păcate, și apoi se retrage cu jupâneasa, închizând ușa în urma lor. Scoate un sunet ca și cum ar avea zăvor. Nu știu de ce ai avea nevoie de zăvor la dormitor.

– Nevăzuta e acum văzută.

După muțenia devoratoarei de păcate, îmi pare straniu acum să-i aud glasul. E aspru și gros, așa cum te-ai aștepta, judecând după cum arată. Tresar când zăresc semnul negru în gura ei. Ca al meu. Vorbește mai departe.

– Nedeslușita e acum deslușită. Păcatele tale trupești devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt. Grăiește.

Bărbatul răsuflă anevoios. Se foiește de pe o parte pe alta, de parcă l-ar durea când vorbește. Un cuvânt își ia cu greu zborul de pe buzele sale. Nu-l înțeleg, dar ea încuviințează din cap.

– Minciuni pentru câștig sau pentru ocrotire?

Bărbatul mai îngaimă o jumătate de cuvânt.

– Mmm, semințe de muștar, răspunde ea.

Bărbatul începe să vorbească mai bine. Încep să aud mai multe. Și-a pus avuția înaintea credinței. N-a ascultat de tatăl său. S-a mândrit cu avuția lui.

– Pulpă de miel, hering murat, ou de porumbel, enumeră devoratoarea de păcate bucatele pe care urmează să le mănânce pentru păcatele rostite.

Pe unele le recunosc, dar nu și pe cele pentru avuție. Sunt foarte deosebite și nu sunt genul de păcate pentru care săracii asemenea mie au prilejul să se îngrijoreze prea mult.

Apoi bărbatul tace. Mă întreb dacă a murit. Brusc, se aude un chițait mărunț.

– Stârpiciune, șoptește el. Am dat vina pe nevastă-mea. Am respins-o. Mi-am căutat o domniță. O...

Nu vrea să spună cuvântul. Poate îi e rușine.

– O femeie care nu-ți era nevastă, îl ajută devoratoarea de păcate.

A comis adulter. Nu cred că ar trebui să-i facă sarcina mai ușoară.

– Ani la rândul, continuă el. Dar nici ea n-a zămislit. Eu dădusem vina pe nevastă. Asta m-a alungat din patul ei. Dar mă tem... mă tem că tot timpul eu am fost de vină.

Acum vorbește mai iute.

– Stârpiciunea nu e păcat, îi spune ea. Dar să ții supărare și să fii necredincios, da. Terci de ovăz și stafide.

Se lasă pe spate și pare mai mic decât înainte.

– Ultimele cuvinte pentru cea care îți va lua asupra-i păcatele?

– N-am nici un moștenitor, zice el de parcă i-ar răspunde la întrebare. Am un văr care mă va moșteni bucuros. Dar n-am nici un moștenitor de sânge. Aș recunoaște până și un copil din flori dacă l-aș avea.

Lumea e dispusă să facă tot felul de lucruri pentru un moștenitor, mă gândesc eu.

Urmează o tăcere îndelungată ce se ridică între el și noi.

– Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele, încheie devoratoarea de păcate Recitarea. Am să le port în tăcere până în mormânt.

– Așa să fie, răspunde el, cu vorbele care încheie toate rugăciunile.

Devoratoarea de păcate face semnul Ziditorului asupra trupului bărbatului, de la umărul stâng la șoldul drept, apoi de la umărul drept la șoldul stâng. E singura dată când te atinge o devoratoare de păcate.

Când devoratoarea de păcate deschide ușa dormitorului, le sperie pe jupâneasă și pe slujnică. Femeile se uită la pantofi. Devoratoarea de păcate enumeră bucatele de preparat. Recitarea păcatelor se petrece de obicei în taină, asta dacă muribundul nu vrea să fie altfel, dar bucatele trebuie preparate de cineva, așa că păcatele ies la iveală, cel puțin în gospodărie. Uneori muribundul sau muribunda cere ca numai o slujnică sau soțul ori soția să audă lista de bucate și să le prepare. Sigur că apoi bârfele se dezlănțuie și toată lumea susține că l-a văzut pe soț cumpărând struguri proaspeți pentru nașterea unui copil din flori sau gătind o inimă de porc pentru omor.

Jupâneasa și slujnica încuviințează din cap pe măsură ce li se recită lista de bucate, însă șovăie puțin când aud de stafidele pentru adulter. Arunc o privire spre jupâneasă. Ea nu trebuie să se uite la mine, dar nu-i nici o regulă care zice că eu nu pot să mă uit la ea. Are coșuri pe bărbie, cu toate că e femeie în toată firea, și ochii ei arată de parcă ar fi nedormită. Și asta pentru un curvar.

A meritat? vreau să întreb. În tăcere, pun întrebarea asta peretelui din spatele femeii.

Avea de ales? răspunde peretele.

După ce isprăvește cu lista, devoratoarea de păcate își întoarce trupul masiv, își ridică fustele și coboară scările la fel de ușor ca și cum ar dănuți. Eu cobor fiecare treaptă încet și cu luare-aminte, cu inima în gât, recăpătându-mi echilibrul cu fiecare pas.

Ușa se închide în urma noastră. În urma mea și a primei mele Recitări. Dacă o să duc o viață lungă, s-ar putea să mai am șaizeci de ani tot așa. Șaizeci de ani de ascultat păcatele altora. Nu bucuriile sau binecuvântările lor, ci doar păcatele. Stau în fața casei în timp ce faptul acesta pe care tocmai l-am înțeles îmi sfredește inima.

Rămân aici doar o clipă, înainte ca devoratoarea de păcate să întindă mâna și să mă tragă de ureche, să vin după ea pe stradă.

Apoi mergem pe o alee unde trăiesc breslașii. Case ordonate și curate, îți dai seama încă de afară. Știu la care mergem, fiindcă un bărbat stă în prag și plânge de mama focului, fără să se ascundă. Halatul îi e alb de făină și maroniu de sânge. Devoratoarea de păcate trece drept pe lângă el și intră în casă.

O moașă îngenunchează lângă o femeie întinsă pe un pat, cu o mână pe pieptul femeii și alta strângând o legătură între picioarele ei. Totul miroase a sânge. Un prunc țipă dintr-odată în colț, unde o bătrână îl liniștește cu blândețe.

Devoratoarea de păcate se așază. Moașa reușește să n-o atingă, văzându-și totodată de ambele treburi: să simtă inima femeii cum bate și să-i oprească șuvoiul de sânge dintre picioare.

– Nevăzuta e acum văzută, spune devoratoarea de păcate. Nedeslușita e acum deslușită. Păcatele tale trupești devin păcatele mele să le port în tăcere până în mormânt. Grăiește.

Pieptul femeii abia se ridică, iar buzele abia dacă scot niște sunete goale.

– Am trimis un băiat după moașă și după devoratoarea de păcate, cum se face, spune bărbatul în halat din pragul ușii.

Trebuie să fie soțul.

– N-am crezut c-o să aibă nevoie.

– Fata mea, nu ne părăsi, plânge bătrâna care ține copilul.

Buna. Pruncul țipă în semn de încuviințare.

– N-am crezut c-o să aibă nevoie, repetă soțul.

Devoratoarea de păcate așteaptă, cu urechea la gura proaspetei mame, însă buzele nu se mișcă.

– Se duce, zice moașa.

Așa că devoratoarea de păcate numește bucatele pentru Devorarea Simplă, menită acelor care se duc înainte ca ea să le poată auzi Recitarea.

– Sare pentru trufie, smântână pentru invidie, praz pentru ascunderea adevărului, usturoi pentru zgârcenie și pâine pentru păcatul cu care ne naștem. Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Începe să facă semnul peste umerii și șoldurile femeii.

– Trebuie să punem și prune uscate, zice iute soțul. A fost nevasta fratelui meu înainte.

Devoratoarea de păcate încuviințează. E incest, chiar dacă sunt rude prin căsătorie, nu rude de sânge, și e la fel de mare păcat în ochii Ziditorului. Și în ochii celor mai mulți oameni. N-am văzut niciodată oameni care să fi făcut așa ceva. Mai glumeam și eu, la fel ca toți ceilalți copii, când Lee sau altcineva făcea câte o prostie. Ziceam în glumă că părinții ei trebuie să fi fost frate și soră. Mă uit la tânăra mamă, care abia și-a dat sufletul. Așa arată incestul. Buna se uită amuțită la fiica ei, întinsă pe pat.

Pe stradă, un băiat vine alergând după noi. Își ține privirea drept înainte.

– Devoratoarea de păcate e chemată la Caris Cooper, în Southside, ne spune el.

Devoratoarea de păcate oftează zgomotos. Nu e tocmai o vorbă, dar îi spune puștiului că a auzit. Băiatul o rupe la fugă.

Devoratoarea de păcate iese de pe drumul principal. Mergem până când casele se răresc, și mai toate au grădină. Curând suntem la țară. Sunt atât de înfometată că simt cum un fruct tare mi s-a înfipt în burtă. Îmi împreunez mâinile și îmi frec pântecul.

Ea se uită la mine și face semn cu capul spre drumul din față. Poate că urmează o Devorare. Numai când îmi răsare în gând cuvântul *devorare*, salivez atât de tare că trebuie să strâng din buze și să înghit în sec. Apoi îmi amintesc că bucatele vor fi păcatele cuiva, iar saliva îmi vine înapoi și trebuie să-mi țin gura închisă, ca să nu vărs. Vreau atât de tare să mănânc. Și totuși cu ce preț.

Devoratoarea de păcate ia asupra ei păcatele altora, așa spune Cartea Ziditorului. (Sau așa spun Slujitorii Ziditorului că spune Cartea. Eu știu câteva litere, dar numai cum se așază ca să formeze două cuvinte: May și Owens.) Cartea Ziditorului spune că păcatele sunt luate de la păcătos și depuse pe sufletul devoratoarei de păcate. Mereu mi-am închipuit că sicriul meu are să fie aproape gol. Chiar și atunci când am furat pâinea, numai porumbel fript am adăugat la Devorarea Simplă de pe scândura de pin.

Iar acum... Gândul mă face să mă opresc brusc, drept în mijlocul drumului, ca un măgar. Orice păcate vom găsi la Devorare, dacă mănânc, vor deveni ale mele. Și nu am să le scutur. Am să le duc cu mine până la ziua judecății. Cum de mi-a luat atâta timp să înțeleg asta? În spatele meu se aude un sunet ca și cum cineva s-ar sufoca. Dau să mă întorc, dar îl aud iarăși, mai aproape. Nu vine din spate. E chiar gâtlejul meu, care se încleștează. Și coastele mi se micșorează, ca într-o rochie prea strâmtă în care n-ai loc să respiri. Devoratoarea de păcate se uită din nou la mine – la ochii mei, la buzele mele, la gâtul meu – ca o tămăduitoare care cântărește ce ierburi i-ar trebui ca să mă vindece. Apoi vine palma ei drept peste obrazul meu, cu o plesnitură teribilă. Mă clatin și aproape cad din picioare. Ea nu se oprește să vadă dacă mi-am revenit.

Odaia mare a fost golită pentru sicriu. Jupâneasa stă la perete, iar o vecină își ține mâna pe umărul ei, în semn de consolare. Sicriul e bine lucrat. Pe el sunt castroane cu terci, smântână și ouă fierte. O farfurie cu praz, o grămăjoară de sare, o pâine mică și un borcan cu miere. În clipa cât le ia ochilor mei să vadă bucatele, stomacul face alegerea. Am să mănânc. Nu e alegerea pe care o vreau. O voce mărunță zice: *Gândește-te la tatăl tău. El n-ar face niciodată așa ceva.* Dar apoi cealaltă voce, zbierându-mi prin pântec și până în suflet, înăbușă vocea mărunță. Și știu că întrebările despre păcat și suferință sunt pentru Slujitorii Ziditorului, nu pentru fete înfometate. Sufletul meu are să plătească orice preț trebuie să plătească, fiindcă prețul acela vine mai târziu, iar bucatele le am acum. Rușinea îmi înflorește în piept.

Îmi aduc aminte de cuvintele acelui Slujitor al Ziditorului, când am fost făcută devoratoare de păcate. Dacă slujesc cu suficientă credință, s-ar putea ca, după moarte, să mă alătur Ziditorului. Cuvintele lui se ating în treacăt de rușinea mea, dar n-o alină prea mult.

Un scaun a fost deja așezat în fața sicriului. Devoratoarea de păcate se așază și începe. Fără cuvinte. Fără nimic. În ciuda greutății sale, mănâncă cu grijă, spărgând coaja oului, decojindu-l cu degete îndemânatic, până când rămâne lucios și alb. Înmoaie

capătul ȕuguiat în sare și ia o înghițitură mică, mestecând atât de mult încât trebuie că i s-a făcut terci în gură. Eu îmi fac curaj ca să întind mâna după pâine. Nu, după terci. Nu, după miere. Jupâneasa vine în urma mea, iar un scaun mă lovește ușor în dosul genunchilor. Un scaun pentru mine.

– Mulțumesc fru..., încep eu din obișnuință.

Devoratoarea de păcate mă pironeste cu o privire încăpățânată. Eu strâng din dinți. Ea își îndreaptă din nou atenția asupra sicriului. Îmi trag scaunul mai aproape. Întind mâna după pâine, dar devoratoarea de păcate mă oprește. În schimb, îmi dă celălalt ou.

Îl decojesc prost, jupuind albușul tremurător împreună cu coaja maronie, până când rămâne doar un rotund neregulat, cu gălbenușul deschis la culoare ițindu-se printr-o parte. Îl înmoi nesigură în sare și mi-l înfig între buze. Limba mă arde la atingerea lui, așa că mestec greoi între măsele, înghițindu-l înainte să fie zdrobit măcar pe jumătate. Simt dezaprobarea devoratoarei de păcate, dar îl mănânc dintr-o singură înghițitură. Apoi aștept, cu mâinile tremurând, gata ca ea să-mi spună ce urmează.

Își termină oul. Se așază pe taburet. Trage aer în piept. Clipa asta parcă nu se mai sfârșește. În cele din urmă, întinde mâna după pâine. Slavă Ziditorului, pâinea! O rupe în două, apoi scoate capacul borcanului cu miere și toarnă jumătate pe pâinea mea și jumătate pe a ei, întinzând-o atât de subțire încât o acoperă pe toată fără să curgă pe margini.

Tot trupul mi se înfioară la gustul acela dulce, și simt o mâncărime în ambele urechi. O mănânc cum înfulecă un câine carnea, cu îmbucături mari, apoi aștept, cât timp ea mestecă înghițitură mărunță după înghițitură mărunță.

Gândește-te la tatăl tău, începe vocea mărunță.

N-o să mai flămânzesc nici o zi în viața asta! strigă pântecul meu. N-o să-mi mai chiorăie niciodată mațele!

Apoi vine prazul, ațos și amărui. La sfârșit terciul, lingură cu lingură. Curăț castronul de nu mai rămâne nici un fulg de ovăz. După ce termin, mă las pe spate la fel ca ea. Ea trage aer în piept și spune:

– Păcatele sunt acum ale mele. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Stă nemișcată ca un tablou. Eu aștept. Mâna ei se ridică și se oprește pe piciorul meu cu un plesnet, iar atunci știu de ce așteptăm.

– Aă... Păcatele sunt acum ale mele... încep eu, cu o voce care sună ascutită și îndepărtată. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Mă aștept să simt ceva, o schimbare. La fel ca atunci când mi-a venit sorocul prima dată. Atunci n-am simțit decât crampe. Acum e cam la fel, o crampă în burtă de la atâtea bucate după atât de puține. Și o pișcătură pe limbă. Mă tem să nu vărs. Ea îmi aruncă o privire când se ridică și clatină ușor din cap, dar eu văd. Trebuie să țin bucatele, să nu le dau afară.

La plecare, jupâneasa lasă câteva monede să cadă în palma devoratoarei de păcate, atentă să-i evite atingerea.

Nu facem doi pași și eu vărs pe marginea drumului. Ea mă apucă din nou de ureche.

– Nu mă pot abține! chițai eu în timp ce alt val îmi scutură mâțele.

Pumnul ei îmi lovește bărbia de jos în sus, iar dinții mi se lovesc atât de tare unii de alții, încât mă tem să nu se facă zob.

Trebuie să tac.

Mă târăște după ea pe drum, iar eu trebuie să înghit jumătate din mizeria din gură. Restul mi se prelinge pe bărbie în timp ce mă țin după ea, clătinându-mă.

Îmi dă drumul când ajungem înapoi în oraș. Deja valurile de gheață nu mi se mai sparg în sus, spre gâtlee. Se uită din nou la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare, de data asta însă așteptând. Eu îmi trag nasul și dau din cap. Dă și ea din cap. E primul semn de grijă pe care mi-l arată.

– Nimeni n-o știa pe bătrână, strigă o vecină.

Poate ca să explice de ce stârvul a început să putrezească. Sau de ce nu-i nici un sicriu.

– Măcar de-am ști cine îi sunt rudele, zice o altă vecină, cu ochii mari, dar îmi dau seama că nu e sinceră.

Trebuie să le fi luat mai multe zile până să fi găsit stârvul. Și atunci numai după șirul de șobolani și alți dăunători care intrau în casă. Asta e procesiunea ei funerară.

Peste tot în încăpere sunt semnele unei tămăduitoare – măghiran și salvie puse la uscat la fereastră, un clistir pentru constipație pe un raft mic de lemn, rădăcină de mătrăgună și o porumbiță moartă pentru o vrajă de dragoste pe care se pare că o făcea femeia moartă în ultimul timp. Gracie Manners a spus că unele tămăduitoare folosesc sânge de prunc la vrăjile de dragoste, dar mama mi-a spus că asta-i o neghiobie cât casa. *Vrăjile de dragoste sunt magie albă*, spunea mama. Numai magia neagră folosește sânge. Sânge și alte lucruri scârboase cum sunt firele de păr smulse într-o noapte cu lună plină sau păpuși de ceară. Caut semne de magie neagră în încăpere, dar nu văd nici unul.

Vecinele au pregătit sarea, prazul, usturoiul și pâinea pentru Devorarea Simplă. Nici una nu a adus smântână.

– Eu am adus sarea, pufăie o vecină printr-o batistă pe care o ține apăsată la nas. Și prazul.

Se uită la celelalte femei. Care se uită și ele la ea. Smântâna e scumpă la începutul primăverii.

În cele din urmă, o vecină se duce și ia o farfuriuță cu lapte.

Zgârcenie: *usturoi*

Când ne așezăm, vecinele profită de ocazie să-și lase vinovăția în urmă, laolaltă cu furnicile. E bine că pleacă fiindcă vărs iar și iar la picioarele patului, numai de la miros. Iese doar bilă galben-verzuie, pătată cu sânge de la limba mea însemnată, și totuși măruntaiele mele nu se opresc. Printre picături, devoratoarea de păcate îmi întinde bucățele de mâncare. E o mascaradă: mușc și vărs, mușc și vărs. În tot acest timp, ea linge fiecare strop de lapte din farfuriuță, mestecă fiecare firimitură de pâine. Pârâitul prazului între dinții ei, uscat și sfrijit cum e, îmi provoacă spasme și mai zdravene, cu duhoarea lui de ceapă. În cele din urmă, ea rostește cuvintele de sfârșit și face semnul Ziditorului asupra stârvului cuprins de putreziciune.

Coborâm două rânduri de trepte. N-am știut niciodată că poți urca atâtea trepte într-o zi. O vecină ne întinde un bănuț când ieșim în amurgul care se strânge în jurul nostru. Picioarele îmi tremură ca cele ale unui vițel nou-născut, dar mă iau după ea. Căci unde altundeva să mă duc?

Simt că mă podidesc lacrimile când se oprește la casa unui negustor. N-am terminat. *De ce trebuie să facem atâtea Recitări și Devorări într-o singură zi?* întreb eu casa.

Fiindcă sufletele nu așteaptă după fetișcane ca tine, răspunde ea. *Tu aștepți după ele.*

Tapiserii roșii căptușesc coridorul ca niște limbi lungi. E o culoare pe care n-am văzut-o niciodată la țesături. Albastrul de drobușor țesut în jurul roșului îl cunosc bine. Albastrul de drobușor e culoarea hainelor oamenilor de rând, fiindcă vopseaua de drobușor e ieftină și rezistă ani întregi la spălări. Dar roșul ăsta viu și intens... Credeam că e doar o culoare a corpului – interiorul unei guri căscate, buzele crăpate, păsărica.

Sicriul stă într-o încăpere mare cu lambriuri de lemn pe care sunt agățate tablouri, luminată de sfeșnice cu lumânări grase din ceară de albine. Tresar când un tablou se mișcă, înainte să văd că e doar o oglindă. Părul negru îmi atârnă neîngrijit pe umeri. Ochii mei sunt niște pietricele negre. Dar fața mea colțuroasă e trandafirie. Și buzele la fel, colorate precum tapiseriile de pe pereți. O fi de la cât am vărsat.

Frumos îmi șade, îmi spun eu oglinzii.

Deschid gura ca să-mi văd limba. Un *D* negru se unduiește pe ea ca un semn al diavolului, exact cum a spus Lee. Limba e roșie și umflată în jurul lui. E monstruoasă. Eu sunt monstruoasă. Mă întorc cu spatele la oglindă.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat. O slujnică intră în odaie să șteargă praful, ca și cum ar fi o zi obișnuită. Termină cu un sfeșnic și trece la polița de deasupra șemineului. Chiar și la Devorarea tămăduitoare a fost un fel de sentiment. Sentimentul era vinovăția resimțită de vecinele zgârcite, dar orișicât. Aici, nimeni nu se ocupă de sicriu. Nimeni nu plânge într-un colț. E doar slujnica, iar ea își

vede de treabă. Mă uit la devoratoarea de păcate. Ea se uită la bucate.

Întinse pe sicriu, sunt câteva bucate pe care le știu: semințe de muștar pentru minciuni, zgârci pentru mânie, verdețuri amare pentru nerostirea rugăciunilor. Sunt și câteva păcate pe care nu le cunosc: ceva ce seamănă cu un măr pădureț sfrijit, umplut cu ciuperci. Dar într-o parte e un păcat pe care-l știu fiindcă se șoptește despre el în poveștile menite să-i bântuie și să-i sperie pe oameni. Un cap de miel, gătit în laptele mamei sale. *Siluirea unui copil.*

Încep să tremur din nou. De undeva din adâncurile ființei mele. Dacă aș ști unde trăiește sufletul meu, aș zice că de-acolo vine. Și devoratoarea de păcate se oprește pentru o clipă, dar își vine repede în fire. Apoi se așază pe taburet și mănâncă.

Privesc cum trece prin semințele de muștar, spărgându-le cojile mititele. Le păstrează pe ultimele. Le ține în mână întinsă, ca să le iau.

Ar trebui să fug. Să dau buzna pe ușă afară și să mă întorc în temniță. Să mă rog să fiu spânzurată doar cu păcatele mele și cu cele câteva pe care le-am devorat azi și doar astea să-mi împovăreze sufletul.

În schimb, rămân țeapănă ca un țăruș, așa că mă apucă ușor, trăgându-mă peste corpul ei, ca pe un copil gata să fie bătut la fund. Își înfige degetele grase în colțurile buzelor mele și-mi desface gura cu de-a sila. Iar apoi mă hrănește. Tușesc când semințele de muștar mi se înfig în gât, dar ea mă ține de gură și de nas până când înghit. Apoi mărul pădureț umplut. Apoi o bucată de cap de miel pe care o sfâșie cu dinții. Laptele mi se prelinge pe bărbie, urmând șiroaiele de vomă de mai înainte, trasând șiroaiele de vomă de mai târziu. Ea mă ține de nas și de gură. Și, slabă de înger, știu acum, cu adevărat slabă, înghit. Înghit, în loc să-i las degetele ciupitoare să mă ucidă. Înghit. Iar acum sunt ce a fost și el. Păcatul lui e al meu.

În limba engleză, *dungs* înseamnă „excremente“, iar *brook*, „pârâu“.

3. PÂINE

De data asta mă așez lângă ea, însă pe o scândură răsturnată, fiindcă e un singur taburet. Suntem la ea acasă. Îmi întinde urciorul. Beau. Nu contează că o să vărs ce am băut. Asta pare să stea acum în firea lucrurilor. Am băut de ajuns cât gândurile să-mi alunece din când în când în altă parte, înainte să mă întorc brusc la adevărul nostru amărât și cenușiu.

L-am luat de la el, îi spun eu focului. N-ar fi trebuit s-o facem!

Suspine grozave îmi scutură coastele. Ea îmi întinde urciorul.

De ce ar recunoaște așa ceva? întreb eu pietrele din vatră. *De ce să nu ia doar Devorarea Simplă și să i se ierte trufia, invidia, zgârcenia și minciunile?*

Pietrele răspund: *Ziditorul ar ști. Ziditorul l-ar pedepsi să trăiască pe tărâmul Evei de sub pământ.*

De ce i-ar găti familia bucatele? întreb eu podeaua de lemn.

Lemnul îmi răspunde: *E datoria familiei. Îl petrec de pe lumea aceasta așa cum a fost adus pe lume: cât de nepătat se poate.*

Urciorul se izbește de podea, căzut din mâna ei. Mă întorc spre el, apoi spre ea. E cherchelită bine. Sau poate că eu sunt. Are ochii încrețoși, ca o broască la soare. Cască brusc, iar mâna ei se întinde dintr-odată spre obrazul meu, împingându-mi ochii într-o parte.

Eu sunt, mă gândesc prosteste. Ea mârâie, apoi râde. Îmi prinde colierul, pipăindu-l cu degetele groase până când ajunge la D-ul din față. Chipul i se liniștește. Apoi sughiță și cade de pe scaun.

Râde. Se scutură și chicotește cu tot trupul ei zdravăn. Sâniuri uriași îi tresar deasupra burții. Da, e frântă, în asemenea hal încât cred că nici tata n-ar putea s-o mai dreagă. Ating inelul tatei, de pe degetul meu. Cu ce am făcut mă mai pot numi fica lui? Poate că acum sunt altceva.

Mă întind pe podeaua de lemn. Și tavanul e de lemn. Sunt pe tavan sau sunt pe podea? Încerc să ridic capul, dar îmi cade la loc cu un pocnet. Îmi simt picioarele foarte calde. Cred că sunt aproape

de vatră. Încă îmi pun întrebările, mormăindu-le către scândurile de lemn, în timp ce ațipesc.

La un moment dat în toiul nopții, după ce focul s-a răcit, o simt lipită de spatele meu. Am ochii umezi, iar pieptul mă doare din pricina răsuflărilor chinuite. Cred că plâng. Își trece brațele peste ale mele și mă împresoară. Mă ține acolo, cum ții un animal când vrei să-l liniștești, iar de pe buze îi ies șușoteli blânde. Răsuflarea mi se liniștește și adorm la loc, în brațele ei.

De dimineață ne clătinăm pe picioare ca niște leproase, nesigure că membrele o să ne susțină. Îmi simt stomacul gol și deranjat. Ea dă pe gât jumătate de galon de apă, drept din ulcea, cu înghițituri nesfârșite. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când o văd. Numai caii și porcii beau apă chioară. Râgâie și întinde mâna după șalul ei de lână. Dar mă așteaptă. Îmi dă un șal doar al meu. Ceva s-a schimbat. Acum suntem împreună. Suntem *noi*.

Băieții de afară își strigă mesajele, până când nu mai rămâne decât un prichindel.

– Moara a mare, e tot ce spune.

Și-a pierdut restul cuvintelor. Ochii lui privesc în sus, de parcă ar vrea să găsească mesajul pe acoperiș. Devoratoarea de păcate și cu mine pornim pe alee. Când ne apropiem de cotitură, în sfârșit, un glas subțire se aude în urma noastră:

– Lângă moara a mare, Devorare pentru jupâneasa Stow!

Mergem de îndată la o Recitare. O femeie în casă, cu privirea neliniștită, răspunde la ușa unei case ticsite, cu două etaje. Când trecem pe lângă ea, face semnul Ziditorului de la umeri până la șolduri, de parcă am fi o boală molipsitoare. Pentru asta, îi port pică.

Ne luăm după o tuse zgomotoasă și umedă și ajungem la o vatră, în dreptul căreia o bătrână, cu părul vârat sub o bonetă maro, stă în fața focului. Pe perete e un raft cu cărți, mai multe decât am văzut vreodată într-o singură casă. Opt, număr. Nici nu-mi pot închipui numărul cuvintelor de care ar fi nevoie ca să le umple. Sau câți ani îți ia să le citești.

– Doamnă Albers, a venit devoratoarea de păcate, spune slujnica, de parcă noi două n-am sta acolo, umplând odaia.

Bătrâna întoarce gâtul și umerii dintr-o singură mișcare.

– Eu n-am chemat-o, Nellie.

Are un accent ca dintr-o țară străină și vorbește pe un ton tăios, care mă face să-mi pară rău pentru slujnică, Nellie, cu toate că mai devreme i-am purtat pică.

– Vă simțiți tot mai rău pe zi ce trece, doamnă Albers, spune slujnica Nellie.

– Tu vrei să mă vezi în mormânt! scuipe stăpâna printre dinți, cu mai mult venin decât ai crede că poate aduna o bătrână ca ea.

– Ziditorul să vă ierte, doamnă Albers, că spuneți așa ceva, când eu nu fac decât să vă îngrijesc!

Slujnica face din nou semnul Ziditorului, de la umeri până la șolduri.

– Nu mă păcălești cu fățarnicia ta, Nellie.

Nellie șoptește ceva în barbă înainte să plece. Devoratoarea de păcate rămâne pe loc.

– Tot aici sunteți? zice bătrâna. Păcat că v-ați ostenit să veniți. Dați-i drumul.

– Nevăzuta e acum văzută, nedeslușita e acum deslușită, spune devoratoarea de păcate.

– Mă crede vrăjitoare, o întrerupe femeia. Sunt bătrână și îmi place să citesc în limbi străine.

Un început bun pentru o vrăjitoare, mă gândesc eu. Dacă mai pui și cele opt cărți...

– Nellie e o prostituată care aude o limbă străină și crede că-i vreo incantație vrăjitoarească, spune mai departe bătrâna. Vede că n-am soț și bănuiește că mă însoțesc cu Eva.

Se oprește să tușească.

– Eu trăiesc retrasă și nu-i sufăr pe tonți, asta-i singurul pact pe care l-am făcut. Păcatele mele astea sunt: am fost trufașă, zgârcită, m-am mâniat, am poftit la avutul aproapelui, am defăimat-o pe slujnica mea, am încercat să împreunez animale de specii diferite, am lăsat cu voie o găscă s-o muște pe slujnică.

Eu mă uit la devoratoarea de păcate, însă ea se mulțumește să încuviințeze din cap, de parcă păcatele n-ar fi mai neobișnuite decât să uiți să-ți spui rugăciunile.

Toată lumea știe bucatele pentru păcatele obișnuite numai din viață. Părinții te amenință: „Nu mă face să-ți văd hering pe sicriu!” atunci când nu-i asculți. Vecinii bârfesc despre cine are s-o facă pe devoratoarea de păcate să mănânce stafide. Și, de bună seamă, mai sunt versurile pentru copii:

*La deal o luară Jack și Jane
Apă proaspătă s-aducă într-o căldare
În puț se prăvăli sărmanul Jack
Iar Jane se-așeză și puse de mâncare.
Ce-o fi cărând cu dânsa în desagă
Ceva merinde de-mbucat pentru a păcatelor iertare?
Hering, o murătură, un biscuit cu melasă
Și-o strachină de lut cu-n bulgăre de sare.*

Obișnuiam să petrec ore în șir cu Lee, despicând în patru păcatele: Jack nu ascultă de tatăl său (hering) fiindcă se duce la fântână. E trufaș (sare) când se apropie de fântână. E trândav (murătură) fiindcă n-a învățat să înoate. Nu cădeam niciodată de acord pentru ce era biscuitul cu melasă, dar Gracie Manners credea că e un mod învechit de a te referi la pâine (păcatul cu care ne naștem). Dar să împreunezi animale și să asmuți o găscă asupra slujnicei? Nu am nici cea mai vagă idee care sunt bucatele pentru așa ceva.

Bătrâna și-a încheiat brusc lista. Ne țintuiește pe rând cu privirea și ne zice:

– Rostiți cuvintele de sfârșit, devoratoare de păcate, dar să nu veniți mâine pentru Devorare, nici în zilele ce vor urma, căci până când Nellie n-o chema căutătorii de vrăjitoare să mă înțepe cu sula sau să vadă dacă ard, am să fiu aici, sănătoasă tun și tare ca piatra, șezând pe scaunul meu.

Nellie ne scoate afară și își face încă o dată semnul Ziditorului.

Mai mergem la două Recitări și la două Devorări. Devoratoarea de păcate îmi dă numai câte puțin din toate bucatele înșirate, iar eu reușesc să nu vărs.

Pe drum înapoi spre Northside și Dungsbrook, trecând prin piața orașului, găsim lumea adunată la una dintre reprezentațiile acelea teatrale despre ultimele noutăți din regat. Stăm în față, unde n-am fost niciodată. De obicei țopăi în spatele câte unui ucenic mătăhălos, sperând să-i zăresc pe vestitorii care joacă în piesă, dar devoratoarea de păcate mai bătrână se împinge printre oameni, iar vorbele lor aspre li se sting în gâtleejuri când văd că suntem noi.

S-a strâns o mulțime destul de mare. Printre ei observ trei bărbați străini. Nu știu cum îmi dau seama exact că sunt străini. Poate croiala veșmintelor sau expresia de pe chipurile lor îmi spune că nu-s de prin partea locului. Doi dintre ei cară ceva ce seamănă cu niște lăute lungi, de parcă ar fi muzicanți. Dar nu apuc să mă gândesc mai mult la asta, căci unul dintre vestitori dansează în fața mulțimii și anunță că o contesă a fost arestată fiindcă a complotat împotriva reginei Bethany. În spatele lui, ceilalți actori interpretează vestea. Unul e machiat precum contesa, cu obrajii frecați cu vopsea de plumb, ca să fie albi ca ai doamnelor de viță nobilă. Altul interpretează un soldat din garda regală.

– Care sunt acuzațiile? strigă contesa.

– Ați trimis iscoade să o ucidă pe regina Bethany și ați pus-o pe tron pe verișoara sa euharistică, răspunde garda.

– Oh, sfinte Ziditor! zice contesa.

Scoate un șirag de mătănii și începe să se roage. Este un fragment foarte îndrăzneț, fiindcă mătăniile țin de vechea credință euharistică și au fost interzise când Bethany a devenit regină. Dar e și o mișcare isteată, cred, fiindcă ne arată că și contesa e euharistică, fără s-o spună cu voce tare. Toată lumea știe că euharisticii o vor pe Bethany moartă și pe verișoara ei pe tron, sau cel puțin ca regina Bethany s-o numească pe verișoara ei moștenitoare, de vreme ce ea nu are urmași.

Unul dintre actori, înzestrat cu o voce frumoasă, începe un cântec:

*Dama de pică
Își cheamă iscoade
Asul de cupă să ni-l fure.
Dar ticăloșii de valeți
Nici gând să izbutească
Oricât în taină au să jure.
Cu trefle și carouri am ieșit,
Iscoadele să le ghicim,
Spadele reci să ni le îndure.
Și pe-a lor racle să venim
Cu carne roșie la frigare
Și tarte cu creier de cocoș purpure.*

Cântecul sună de parcă ar fi despre un joc de cărți, dar eu cred că dama de pică trebuie să fie contesa, iar asul de cupă, regina Bethany. Friptura de vită se mănâncă pentru trădare, iar tarta cu creier de cocoș trebuie să fie pentru iscodire, cu toate că nu sunt sigură. Mă trec fiorii când mă gândesc că s-ar putea să fie iscoade ascunse în oraș. Mă uit după cei trei muzicanți străini pe care i-am văzut în mulțime, dar au dispărut.

Spectacolul se sfârșește cu soldatul care o împinge pe contesă pasămite spre temnița de sub castelul reginei Bethany. Lumea aplaudă, dar ici și colo se aud mormăieli. Regina Bethany e tare nemiloasă cu rivalii. N-au viață lungă.

- Fire colerică, precum bărbații, aud că spune cineva.
- Nu-i lucru curat, șoptește altcineva.

Chiar în clipa aceea un alt vestitor iese costumat în însăși regina Bethany. Coroana lui e bătută toată-n strasuri, iar în urma lui vin patru băieți, cu grăsimea de prunc încă sub bărbie. Băieții sunt machiați cu toții precum curtenii reginei. Trei trebuie să fie lorzi englezi care își duc în brațe blazoanele. Unul are un cerb pe fond alb, altul un mistreț albastru, iar al treilea, un vapor auriu. Al patrulea băiat e îmbrăcat precum prințul normand, care e euharistic și străin, dar care ne-ar deveni aliat prin căsătorie. Mulțimea fluieră când trece prințul.

Un bărbat de lângă mine scuipă în țărână și zice:

- Prințul ăsta păgân ne-ar face pe toți euharistici.
- Normanzi jechoși, spune o jupâneasă. Femeile lor sunt târfe.

Înainte ca mulțimea să devină prea gălăgioasă, un ultim copil iese pe scenă. E un băiețaș scump, de numai câțiva anișori, cu o pană în mâna mică și grăsută – secretarul reginei, despre care lumea spune că e favoritul ei la curte. E un englez de credință nouă și de familie bună, ceea ce liniștește pe toată lumea. Acum e momentul când vestitorii mai mari trec prin mulțime cu pălăriile în mână, ca să le dăm bani. Nu e nici o veste, partea asta a spectacolului e doar ca să ne facă pe toți să gângurim și să-i admirăm pe copiii cei dulci și să vârmăm mâna în șorțuri după câte un bănuț. Nu că eu aș avea ceva de dat.

Soarele a asfințit, iar eu cred că am terminat pe ziua de azi, însă devoratoarea de păcate ne duce la o ultimă Devorare. Este pentru proaspăta mamă care a săvârșit incest măritându-se cu fratele soțului ei. Când ajungem, descoperim că s-a pregătit și o a doua Devorare. O singură chiflă proaspătă, așezată pe o lădiță din lemn de pin, pentru pruncul ei. E de așteptat ca pruncii să se stingă, dar tot mi se taie răsuflarea când văd chifla cea mică. Apoi îmi chiorăie mațele. Rușinea mi se întinde caldă și lipicioasă în suflet. Mă rog la Ziditor ca lumea venită să vadă să nu fi auzit zgomotul.

Mâncăm pâinea pruncului, pentru păcatul cu care ne naștem, greșeala originară a Evei, precum și păcatele mamei. Mănânc încet.

N-am să vărs, le spun eu sicrielor. Nu doar ca să fac cum trebuie Devorarea pentru mamă și pruncul ei, ci și fiindcă am nevoie de bucate care să-mi rămână în pântec.

Seara, trecem urciorul de la una la alta, lângă vatră. Când focul începe să se stingă, ea îmi face semn spre o ușă ce duce în grădină, unde găsesc un morman mic de lemne de foc, frumos stivuite.

În timp ce îngenunchez în fața focului, cu un braț de lemn, un păianjen negru și gras o zbughește dintre lemne drept pe mâna mea. Nu mă pot abține și scot un țipăt. Surprind o mișcare cu coada ochiului și mă pregătesc ca devoratoarea de păcate să-mi aplice un dos de palmă, dar, cu călcâiul ridicat, ea vânează păianjenul. Îl zborșește de scândurile dușumelei. Mai târziu, când

focul nu mai are putere, o simt cuibărindu-se din nou în jurul meu. Mă simt bine.

Vezi, nu e cel mai rău lucru cu putință, îi spun eu amorțelii pe care încă o simt cuibărită-n suflet. Am un acoperiș deasupra capului. Un foc să-mi țină de cald.

Și pe noi. În fața durerii și a singurătății și a păcatelor adunate peste sufletele noastre, îmi amintesc mie însămi, ne avem pe noi.

Cu toate că nu plâng, ea mă liniștește încet. Poate că e mai mult pentru ea decât pentru mine.

4. RODIE

Zilele se înlănțuie și se prefac în săptămâni. Începutul primăverii devine sfârșitul primăverii. Devoratoarea de păcate nu seamănă deloc cu mama. Devoratoarea de păcate e tăcută și fermă și gata să mă plesnească dacă, să spunem, dorm până după ivirea zorilor sau nu rostesc vorbele cum trebuie la sfârșitul unei Recitări. Dar uneori, când mă ține în brațe noaptea, simt că aici e locul meu. Casa ei devine casa noastră. Casa noastră devine acasă. Eu pe covorașul din fața vetrei. Ea în podul în care tot nu m-am aventurat încă. Nu mi-e rudă, nu-i sunt rudă, dar suntem ceva una pentru cealaltă. *Suntem noi.*

Lumina se strecoară pe lângă marginile obloanelor și se aud niște sorbituri. Înghite apă gâlgâind. Mă întorc cu spatele să nu mai aud, încercând să-mi dau seama dacă încă visez sau m-am trezit. Trece să-și lege părul, pregătindu-se de plecare.

Mă ridic în capul oaselor. Ar trebui să mă pieptăn, cred, sigură dintr-odată că asta ar trebui să se întâmple. Dar apoi ea deschide ușa, iar eu fug după ea, cu părul meu negru, ciufulit legănându-se odată cu mine.

Îl netezesc cu palmele în timp ce băieții strigă Devorările și Recitările de azi. Sunt obișnuită să-mi dau măcar cu puțină apă pe față, ca să marchez cumva un hotar între zi și noapte. Dar în lumea asta nouă nu prea mai există așa ceva.

Unul dintre mesageri, observ eu, nu e un băiat, ci un slujitor în toată firea, care poartă emblema reginei, un șoim și un trandafir.

Mama mea știa toate blazoanele regale, cu toate că vechiul rege a avut șase neveste. Desena emblemele reginelor iar și iar în cenușa din vatră până când mi s-au fixat și mie în minte. O lebădă încoronată pentru prima lui soție, mama reginei Maris. Un șoim încoronat pentru a doua, care a fost mama reginei Bethany și a fost ucisă pentru trădare, curvie, incest și vrăjitorie. O pasăre fenix pentru a treia soție, care a murit în chinurile facerii. Asta era preferata mamei mele fiindcă fenixul, spunea ea, se ridică din

cenușă către măreție. După aceea veneau o emblemă simplă de aur pentru a patra soție, o coroană simplă pentru a cincea, și în sfârșit, o domniță ce se ridică dintr-un trandafir pentru ultima lui soție, regina Katryna. Ea a trăit mai mult decât regele și a fost mama vitregă a reginei Bethany, crescând-o în casa ei.

Mai vârstnica devoratoare de păcate o pornește pe alee, trezindu-mă la realitate. Băieții și-au terminat mesajele, iar eu nu am auzit nici unul.

Mesagerul reginei ne însoțește păstrând distanța, așa că probabil mergem la castel. N-am fost niciodată înăuntru, l-am văzut doar din depărtare. Trebuie să fac doi pași pentru fiecare pas al devoratoarei de păcate. Stau cu ochii pe fustele ei, legănându-se peste dosul care i se mișcă greoi, ca să n-o pierd pe drumurile aglomerate din zori. Pe măsură ce ne apropiem de coada de la poarta castelului, căruțele și trăsurile încetinesc. În față văd motivul blocajului: un tânăr arendaș care își mână vitele să traverseze strada.

– Dă-te din drum! strigă un căruțaș.

– Am tot atâta drept ca mata, strigă arendașul, încercând să-și mâne vacile înainte.

Pare nesigur. Poate e prima dată când vine la oraș.

– Abatorul e în Dungsbrook, în spatele tău, îi spune căruțașul, pe un ton câtuși de puțin amabil. Ia-te după duhoare dacă o mai simți de cât miroși mata.

– Le duc la taur, nu la abator, spune arendașul, dând din cap spre vite.

– Juninci, ha? Se duc tinerele la întâlnire cu taurul? zice căruțașul cu o expresie vulgară de parcă ar vorbi despre niște tinere femei.

Mai vârstnica devoratoare de păcate nu așteaptă să audă sfârșitul discuției. Își face loc drept pe lângă fermier și junincile lui. Apoi o ia pe lângă coadă, trecând în fața tuturor celor care așteaptă să intre în castel. Un sărar tocmai se apropie de gărzi când ea ajunge în față. Bărbatul își înghite uimirea și se dă la o parte. Până și gărzile de la castel ne fac loc când intrăm. Nu m-am mai simțit niciodată atât de importantă.

Mesagerul ne conduce printr-o curte până în inima castelului. Doar partea aceasta e mai mare chiar și decât marea Casă a Ziditorului din centrul orașului. Mergem la o ușă grea din lemn, cu o sculptură deasupra, semănând cu un sul de pergament. Vreau s-o ating, fiindcă se unduiește aproape ca apa, dar devoratoarea de păcate nu se oprește, și oricum e prea sus ca să ajung.

Înăuntru este un coridor mărginit de uși. Încerc să-mi închipui ce se găsește în spatele fiecăreia – bucătărie, spălător, camera cu bucate, vinoteca, debaraua, odăile servitorilor... Mesagerul ne conduce spre un rând de trepte. Rostesc în gând o scurtă rugăciune de apărare înainte să urc. La următorul etaj, sunt și mai multe uși – dulapul cu albituri, dispensarul cu plante de leac, sala cu argintăria... Mintea mea nu reușește să cuprindă tot ce ar putea fi înăuntru. Apoi mai urcăm un rând de trepte. Suntem mai sus în aer decât am fost vreodată. Probabil suntem cât de sus zboară graurii. Îmi simt capul ușor, dar tot mi-aș dori să fie o fereastră pe care să văd afară.

Cum arată orașul de la înălțimea la care zboară graurii? întreb eu înspăimântătoarele trepte. Aș putea să-mi văd vechea casă?

Dorința mi se îndeplinește curând. Trecem pe lângă o fereastră tăiată în piatră. Tot ce văd e la răsărit de castel: pășuni și pământuri cultivate. Cu toate astea, casele arată ca niște miniaturi. Iar oile! Mititele ca niște furnici. Mai vârstnica devoratoare de păcate mă trage de guler. Cred că aud o cusătură cum plesnește.

O huidumă de femeie ne așteaptă în prag. Pare să fie femeie, cu toate că e așa vopsită că ar putea la fel de bine să fie o pictură. Fața îi e acoperită cu vopsea albă. Sprâncenele sunt trasate ca două arcade înguste. Fiecare obraz e însemnat cu un oval roșu, iar buzele îi sunt vopsite în forma unui arc micuț. Pe piept poartă aceeași vopsea albă ca și pe față, brăzdată însă de vinișoare albastre, desenate pe deasupra. Numai gura, care i se strânge și-i tremură întruna, arată că e o doamnă în carne și oase, și nu o pânză. Îmi dau seama că e putred de bogată fiindcă fusta ei enormă e brodată cu pietre prețioase. Apoi îi observ corsetul. Portocaliu-roșcat, la fel ca fusta, și tivit cu țesătură de argint. Singurele care au voie să

poarte țesătură de argint sunt cameristele reginei. Există reguli în privința asta.

Purcica Vopsită trebuie să se dea la o parte din ușă când trecem, fiindcă ea și devoratoarea de păcate sunt amândouă foarte corpolente. E surprinsă să vadă o a doua devoratoare de păcate, îmi dau seama, dar port *D*-ul, așa că n-are ce să facă. Purcica Vopsită ne lasă și duce vestea sosirii noastre printr-o ușă interioară, flancată de gârzi.

Intrăm într-un fel de sală de primiri sau salon. Cele mai multe doamne stau degeaba. Trebuie să fie doamnele de onoare sau confidentele. Știu că sunt multe niveluri, dar nu știu toate denumirile. La urmă de tot, sunt cameristele și spălătoresele. Primele sunt doamnele de onoare ale reginei. Și apoi undeva la mijloc sunt toate celelalte doamne. Sora lui Gracie Manners, care a fost cameristă, spunea că regina Bethany ține prizoniere în suita ei câteva fete din familii vechi, euharistice. Astfel, dacă oricare dintre familii încearcă să se răskoale, are ce capete să taie. Dar pentru toate celelalte, pare să fie un mare avantaj s-o servești pe regină. Când apare un post, e ca un târg în fața castelului, și toți oamenii de viță nobilă vin să-și strecoare o fată, o soră sau o nevastă printre doamnele reginei.

Așteptăm. Pipirigul de sub tălpile mele e bătătorit, iar pietrele le simt tari prin papuci. Mă las de pe un picior pe altul și simt că mă dor tot mai rău tălpile, până când mă trezesc că mă uit cu jind la pernele în vârful cărora șed două domnițe de-o seamă cu mine – una drăguță, alta searbădă. Chiar și cu perne cu tot, stau amândouă de parcă ar avea un băț vârât în dos. Îmi înghit un chicot de râs când mă gândesc.

Cea drăguță e îmbrăcată aproape la fel de împopoțonat ca Purcica Vopsită, dar cu un pieptar deschis deasupra, care-i lasă la vedere decolteul. E cu adevărat frumoasă și are părul auriu și des, ca în cântecele despre fetele frumoase. Mânele ei, observ, sunt croite după o modă nouă, adunate la încheietură în loc să fie lăsate deschise.

– Mai ai o lumânare și pentru mine? o întreabă domnița drăguță pe cea searbădă.

Chipul fetei serbede e genul pe care cu greu ți-l amintești, ca și cum n-ar fi nimic de remarcat la el. Un chip ca un castron cu terci. Rochia îi e închisă la culoare, din lână simplă, iar mânecile îi sunt largi ca ale mele. Din felul în care își ține brațele în jos, pare că încearcă să distragă atenția de la ele.

– Dar tu n-ai lumânări? o întreabă Chip de Terci. Am văzut un sfeșnic întreg în odaia ta acum nici două zile.

Păr de Aur își netezește stânjenită pieptarul.

– Cum vine asta? pufnește Chip de Terci. Le-ai consumat pe toate?

Păr de Aur nu răspunde.

– Atunci ți-ai luat fie cărți, fie un iubit.

Păr de Aur încearcă să se ascundă, dar privirea ei spune că una din presupunerile făcute de Chip de Terci e corectă.

Mă fâțâi din nou de pe un picior pe altul. Păr de Aur ridică privirea și se uită la mine, apoi își întoarce iute ochii spre o tapiserie. Pe ea e înfățișată o domniță nudă, într-o pădure, sub luna plină. E altfel decât desenele cu domnițe goale pe care unchiul meu Daffrey au plătit un tipograf să le reproducă și să le vândă în zilele de târg. Pe tapiserie, ramurile copacului acoperă toate părțile rușinoase. În plus, domnița goală ține o mână pe trunchiul unui copac cu floare din care iese o zână înaripată. Cu cealaltă mână, domnița nudă își acoperă pântecul, ca și cum ar suferi de colici. Așa zicea mama că se cheamă când te doare burta și ai crampe de la prea multă fiere sau viermi. Țesătura e lucrată fără a ține seama de toate detaliile unei femei în carne și oase, ca și cum pântecul i-ar fi o câmpie netedă, iar degetele de la picioare, toate de aceeași lungime. La picioarele femeii goale stau niște făpturi fioroase, cum n-ai vrea să ai prin preajmă în viața adevărată: un leu galben, un cerb mare și un mistreț albastru. Toate îi stau la picioare ca niște câini.

– De când a devenit așa captivantă Diana, zeița pădurii? o întreabă Chip de Terci pe Păr de Aur.

– Am auzit că Lady Corliss a comandat-o pe o mie de lire.

– O mie de lire, repetă Chip de Terci, iar ochii i se întunecă. Asta nu-i nimic pe lângă darurile în care își îngroapă regina favoriții.

Mă uit la chipul femeii din tapiserie. Ceva mă frământă. Seamănă leit cu regina. Același păr și aceeași ochi. Trebuie să fie ceva în neregulă cu asta. O țesătură înfățișând-o pe regină în pielea goală.

Mă uit la restul tapiseriei. Pe margini e brodat un chenar cu vițade-vie și frunze. Dar, într-un loc, vițele sunt neuniforme. Parcă ar fi niște litere. Două dintre ele arată ca niște N-uri mici, pe care le știu din numele meu. Pe cea din mijloc n-am mai văzut-o niciodată, dar probabil că sunt sute de litere pe care nu le cunosc. Litera asta seamănă cu un băiat sfrijit care se apleacă să cerceteze o piatră din mână. Sau cu un copac mic aplecat sub greutatea unui măr. Mai sunt și litere mici sub cele mari. Una seamănă cu o spânzurătoare. Alta seamănă cu un vierme mic de tot. Poate că literele astea explică de ce e tapiseria așa de scumpă. Mă uit la Păr de Aur. Și ea se uită în continuare la tapiserie.

– Am auzit că favoritul reginei a fost însurat odată, spune Păr de Aur, atât de încet că abia îi prind cuvintele. Dar imediat după ce a venit la curtea reginei, soția lui a căzut rău de tot pe scări și și-a spart capul, ca pe un ou.

Chip de Terci își face semnul crucii de la umeri până la șolduri.

– Ziditorul să ne apere de asemenea ghinioane.

– Ghinioane, zici? face Păr de Aur, iar limba îi țâșnește spre buza de sus, lăsându-i vorbele să se așeze.

Domnițele sunt atât de atente la discuție încât nu observă că Purcica Vopsită s-a întors în încăpere și vine spre ele.

– Sugerezi că ar fi fost împinsă? zice Chip de Terci și își încalță papucul de piele ca un catâr. Regina o să-ți taie limba pentru defăimare.

– Nu mă dojeni tu pe mine, zice Păr de Aur. Mama ta e moartă, iar tatăl tău a fost executat pentru trădare. Blazonul lui cu aripi de aur a fost scos de pe peretele sălii drapelelor. De nu s-ar fi milostivit regina de tine, ai fi ajuns o cerșetoare.

Pe neașteptate, se aude o palmă zgomotoasă. Purcica Vopsită stă deasupra lui Păr de Aur, cu o expresie atât de nemișcată încât n-ai ști că tocmai a plesnit pe cineva.

Păr de Aur arată de parcă ar vrea să-și vâre degetele mari în ochii Purcelei Vopsite.

– Șterge-ți mutra asta acră de pe față, șuieră Purcica Vopsită. Fetele se bat pentru pozițiile voastre.

Privirea lui Păr de Aur se înăsprește.

– Fetele fără euharistici cocoțați în arborele familiei? îi spune ea direct Purcelei Vopsite, pe un ton răutăcios.

Fața Purcelei Vopsite rămâne atât de neclintită, încât zici că s-a făcut de piatră. După o clipă lungă și tăcută, își întoarce în sfârșit corpul lătăreț către mine și devoratoarea de păcate și arată spre ușa interioară, păzită, a odăii. În tot acest timp, rămâne cu ochii pironiți asupra lui Păr de Aur.

*

Un bătrân îndoit ca o salcie strâmbă se apleacă deasupra unei doamne întinse pe o canapea și adulmecă un vas cu urină. Are ochii cășcați și fața crăpată. Pe capul cu ceafa netedă poartă o bonetă albă de doctor.

Purcica Vopsită a intrat după noi.

– E locul potrivit pentru o Recitare? întreabă ea. Odaia privată a reginei?

– Regina a cerut ca Lady Corliss să fie tratată aici, ca să poată rămâne aproape, răspunde doctorul Salcie și face semn cu capul spre o ușă interioară după care trebuie să se afle regina.

E ca o colină a zânelor, castelul acesta, ușă după ușă după ușă, continuând la nesfârșit.

– Pântecarea se ia, zice Purcica Vopsită, de parcă doctorul n-ar ști. Chiar e cel mai potrivit loc?

– Pântecarea se ia doar noaptea, când vin cețurile s-o transmită, răspunde Salcie.

Mâna lui ca o gheară se lasă pe canapea, ca să-l ajute să se ridice. Văd că are ceva de argint care-i acoperă unghia de la degetul mic. E un ac pentru vrăjitoare, un degetar cu un ac lung și gros în vârf, folosit ca să testezi vrăjitoarele. Vrăjitoarele adevărate nu simt durerea.

Salcie îi întinde vasul cu urină Purcelei Vopsite, care îl ia, neștiind ce să facă cu el.

– Lady Corliss, îi spune Salcie cu blândețe doamnei de pe canapea.

Corliss întoarce capul și o vede pe devoratoarea de păcate cea bătrână și pe mine. Își îndreaptă iute ochii într-altă parte, apoi râde încetișor.

– Nu mai e cazul, bănuiesc.

– Să te lăsăm, Corliss? întreabă Salcie.

– O înghițitură înainte să pleci? Gura îmi arde atât de tare, spune Corliss.

Salcie umple o cupă și îi toarnă câteva picături în gură. Apoi el și Purcica Vopsită se duc în salonul alăturat.

Corliss o privește în ochi pe devoratoarea de păcate.

– Sunt gata.

Mai vârstnica devoratoare de păcate caută un scaun, dar nu-i decât o bancă de lemn la perete. Îmi face semn din cap, ceea ce bănuiesc că vrea să zică să mă duc s-o iau. Banca e solidă, așa că o târăsc. Scoate un zgomot ascuțit, înfiorător, și ia cu ea jumătate din pipirigul de pe podea. Devoratoarea de păcate îmi aruncă o privire aspră, dar Corliss nu pare să fi băgat de seamă. Devoratoarea de păcate rostește cuvintele de început.

– Ziditorul să mă ierte, începe Corliss. Am multe păcate. Sunt trufașă; nu sunt pe cât de darnică ar trebui să fiu.

Așteaptă, iar eu mă gândesc după felul cum i se mișcă ochii că are dureri. Dureri mari.

– Minciuni. Invidie.

Deodată se apleacă într-o parte, zguduită de greață. Devoratoarea de păcate întinde un vas, la timp cât să prindă voma. Eu iau un șervet și-i șterg buzele lui Corliss.

– Mulțumesc, îmi spune Corliss, și pare sinceră.

Devoratoarea de păcate rostește bucatele pe care are să le mănânce pentru păcatele recitate, apoi așteaptă.

Corliss răsuflă greoi și înghite în sec.

– Ar trebui să termin odată. N-am nimic de câștigat dacă mă ascund. Mi-am... oh! Mi-am folosit favorurile pe lângă regină pentru câștig. Am luat bani de la oameni care aveau prea puțini și le-am făgăduit urechea reginei.

Corliss respiră de parcă aerul ar fi greu.

– Regina a avut mereu gândurile ei. N-aveai cum să i le schimbi.

Mai trage o dată aer în piept și spune încet:

– Dar nu asta le-am spus celor care au venit la mine.

– Păun fript, răspunde devoratoarea de păcate.

Corliss arată de parcă i-ar veni să verse din nou, așa că ridic vasul, dar nu iese decât un sunet înăbușit și un miros dulceag, greșos. Buzele ei au căpătat o culoare albăstruie și ceva mă tulbură pentru o clipă. Încerc să prind gândul, dar își ia zborul, prea iute ca să-l opresc. Corliss se lasă pe spate cu un oftat.

– Am curvit cu un bărbat. Era un lup. Un lup cu femeile. Știam că nu e bine. Și era însurat.

Închide ochii.

– Dar aveam... aceeași ambiție.

– Stafide, spune devoratoarea de păcate.

Ochii lui Corliss trec de la ai devoratoarei de păcate la ai mei.

– Fac horoscoape și caut alte prevestiri.

– Rodie, spune devoratoarea de păcate.

Mi se taie răsuflarea. Rodia e pentru vrăjitorie.

Corliss pare și ea uluită.

– Dar horoscoapele sunt magie albă.

– Să încerci să cunoști planul Ziditorului înseamnă să faci vrăji.

Vrăjitoria înseamnă rodie, declară devoratoarea de păcate.

Corliss tace. Când vorbește din nou, glasul îi sună ascuțit, ca al unei fetișcane.

– Cred că mai am un lucru de recitat, spune, alegându-și cu grijă cuvintele. Am păcătuțit ca să apăr un om pe care-l iubesc mult. Am jurat să nu vorbesc niciodată despre asta. Dar dacă va fi să mor, regina trebuie să știe. Oricât de bine aș fi învățat-o, s-ar putea să nu descifreze imaginile.

Se cutremură, dar de data asta îmi dau seama că nu de durere, ci de emoție.

– Am fost guvernanta reginei. Trăiesc cu ea de când era doar o copilă, o făptură nedorită în casa mamei sale vitrege, Katryna, cu mult înainte să i se schimbe norocul și să ajungă pe tron.

Corliss începe să vorbească mai repede.

– Ziditorul să mă ajute, eu n-am vrut decât s-o apăr. Dar dacă alții descoperă ce am făcut, regina va cădea.

Corliss se cutremură din nou, însă de data asta, fiorul pare să persiste. Nu, începe să crească. Frisoanele se transformă în tremur. Atunci parcă îi vine boala rea, tremură atât de tare. Îi vine spumă pe buzele albastre. Devoratoarea de păcate îmi face semn cu capul spre salonul unde s-au dus Salcie și Purcica Vopsită.

Toate privirile din salonul alăturat se îndreaptă asupra mea când deschid ușa, apoi se împrăștie care-ncotro, ca un urcior de lut făcut țăndări pe podea.

Purcica Vopsită își răsuțește un inel pe deget și-i întreabă pe cei din sală:

– Și acum?

Salcie înțelege de ce am venit și trece pragul ușii fără să se oprească.

Trece drept pe lângă Corliss, până la ușa cea mai îndepărtată din încăpere, și bate. Un murmur grav se aude din partea cealaltă. Am senzația că îmi curge apă șiroaie pe spinare. Apoi ușa se deschide și în odaie intră regina.

Vreau să plec ochii și vreau să privesc. Parcă au intrat cinci oameni în odaie, dar e numai ea. Are doar treizeci de ani, dar la fel de multă prestanță ca o femeie în vârstă. E magnifică. Aș putea să muncesc toți anii vieții mele și să nu-mi permit un cot din fusta ei. E o mătase străină, cu păsări brodate cu fir auriu și roșu. Corsetul ei e din catifea neagră, brodată cu aur, și îi scoate în evidență părul ca pana corbului. Buclele și le-a periat în sus, ca să capete și mai multă statură decât are deja, și au cărare numai în față, să i se vadă coroana de aur.

– Alteță.

Salcie și Purcica Vopsită fac o plecăciune.

Regina se apropie, dar chiar înainte să se așeze, începe să se retragă.

– Se ia pântecarea asta?

Purcica Vopsită face o pauză scurtă de tot, apoi răspunde:

– Nu, Alteță. Medicul așa a declarat.

– Nu-i nici un pericol, Alteță, o asigură Salcie.

Regina se așază lângă Corliss, care e scuturată de frisoane.

– Draga mea?

Privirea lui Corliss se mută într-o parte.

– Îți interzic, șoptește regina. Îți interzic să mă părăsești.

Apoi, din senin, regina scoate un țipăt fioros, care ne sperie pe toți.

– Cine o să îmi mai doarmă la picioarele patului? Cu cine o să-mi mai împart mesele? Cine o să aibă grijă de mine?

Regina ia cupa de lângă canapeaua lui Corliss și o azvârle nebunește. Se lovește de fustele Purcelei Vopsite. O pată înflorește pe țesătura portocalie.

Salcie face o plecăciune adâncă, până ajunge cât un câine.

– Alteță, vă rog să vă păstrați cumpătul.

– Am să fac ce poftesc! se răstește regina la el.

Salcie și Purcica Vopsită schimbă între ei o privire scurtă, dar eu o văd oricum. Probabil că mânia e ceva obișnuit în viața privată a reginei. Seamănă cu tatăl ei, vechiul rege, care s-a însurat și și-a omorât nevastă după nevastă.

– Corliss nu mai poate fi ajutată, îi spune Salcie reginei. Alteța Voastră, care a iubit-o, trebuie să fie martoră trecerii ei la Ziditor. E tot ce a mai rămas.

Regina rămâne nemișcată pentru o clipă, apoi trage aer în piept. Aerul i se duce drept în spinare, făcând-o să se îndrepte, și dintr-odată e din nou regina cea sobră.

– Și-a terminat Recitarea?

Devoratoarea de păcate, care a stat ca un taburet sau o tapiserie, revine la viață.

– Rostesc aceste cuvinte care încheie Recitarea: Când bucatele sunt consumate, păcatele tale vor fi ale noastre. Le vom purta în tăcere până în mormânt.

– Am să duc lista de bucate la bucătărie, spune Salcie.

Salcie stă în fața noastră în colț, răsuflând zgomotos, cu o halenă mucedă care mă lovește în valuri. Devoratoarea de păcate numește bucatele, iar el le scrijelește pe un pergament. Se încruntă o dată la rodia pentru vrăjitorie, dar apoi fruntea lui își recapătă netezimea. Cu o ultimă expirație urât mirositoare, Salcie isprăvește de scris.

Îeșim din încăpere și străbatem un coridor, apoi un altul. Coborâm un rând de trepte. E tot mai răcoare, cu cât te îndepărtezi de odăile reginei. Îmi înfășor strâns șalul în jurul trupului. Devoratoarea de păcate se oprește la fiecare cotitură, ca și cum și-ar aminti drumul. Eu n-am fost niciodată într-o casă atât de mare încât să te pierzi în ea. Mă uit la tapiseriile de pe perete. Presupun că ar putea fi ca niște copaci deosebiți din pădure, pe care ți-i amintești ca să te întorci pe același drum. Una dintre ele înfățișează niște licorni. Mai departe pe perete e una care prezintă o doamnă bogată ținând o capră în poală. Cred că vrea să semene cu o căprioară. Ar fi mai potrivit.

Când ridic privirea de la capra-căprioară, devoratoarea de păcate a dispărut după următorul colț. Mă grăbesc după ea, dar când ajung la cotitură, ia-o de unde nu-i. O fi luat-o la stânga sau la dreapta, nu-mi dau seama.

În urma mea aud zgomot de pași. Mă dau la o parte, iar un flăcău de-o seamă cu mine mă depășește. Nu înalt, dar bine făcut și voinic, și cu mâneci tăiate, ca să se vadă mătasea vișinie de dedesubt. Are părul negru și ochii negri și e frumos de pică.

Se duce la același colț după care a dispărut devoratoarea de păcate. Tocmai când se întoarce, ceva mic și strălucitor îi scapă din mână și cade pe pipirigul de pe podea, aterizând fără zgomot, ca o umbră. Un inel de aur precum cel pe care-l am de la tata, dar gros de jur împrejur. Îl ridic și mă iau după el, ca să i-l dau înapoi.

El îmi aude pașii și întoarce capul. Las privirea în jos și ridic inelul.

– Ce-i asta?! zice pe un ton aspru, dar nu întinde mâna să-l ia.

Poate că mi-a descoperit colierul cu semnul devoratoarei de păcate. Poate se teme să pună mâna pe inel acum că l-am mânjit eu. Nici nu m-am gândit la asta, doar l-am luat de pe jos. Dar când ridic privirea, chipul lui e complet lipsit de ascunzișuri.

– Trebuie să-ți mărturisesc, spune el. Acum o clipă n-aș fi crezut că vreun om din castel e îndeajuns de cinstit cât să dea înapoi un inel de aur.

Eu n-aș fura niciodată, mă gândesc eu. Apoi îmi aduc aminte de pâine. Dar asta a fost fiindcă a trebuit, îmi amintesc, nu fiindcă sunt

necinstită. Pe chip trebuie că mi se citesc gândurile învălmășite, fiindcă el continuă.

– Nu e intenția mea să te insult. Doar că eu nu sunt din partea locului. Iar de când am venit, n-am întâlnit doi oameni din douăzeci care nu i-ar vinde Evei sufletul mamei lor ca să înainteze în viață. Inelul e o amintire de la un prieten de-acasă.

Duc mâna la inelul meu.

– Și tu ai unul, spune el pe un ton sobru. Așa că știi.

Așteaptă, de parcă ar fi rândul meu să vorbesc. Dacă ar fi cu o săptămână mai devreme, i-aș spune că știu, într-adevăr. I-aș povesti despre tata. Dar de ce vorbește cu mine? Trebuie că vede ce sunt.

Întind mâna după colierul meu cu *D*. Îmi simt șalul înfășurat peste el. De-asta încă se uită la mine. Când o să descopere ce sunt, o să mă urască. O să creadă că m-am ascuns de el. Las privirea în jos.

– Ce? întreabă el aspru. Nici măcar o slujnică nu vrea să stea de vorbă cu un lord de la miazănoapte, asta e? Toată curtea asta e așa de îngâmfată că nimeni nu binevoiește să-i țină de urât unui șoarece de țară crescut de țărani. N-am nici un suflet cu care să vorbesc.

Era o poezie veche despre un șoarece de țară și un șoarece de oraș, dar eu nu pot să mă gândesc decât la ce are să se întâmple dacă află ce sunt.

Vorbește din nou.

– Mi-ar prinde bine o vorbă bună. În afară de tatăl meu, toată lumea știe că o pețesc în zadar pe regină, și nu s-au dat în lături să mi-o spună verde în față, zice el, trăgând de gulerul scrobit. Iar gulerele astea plisate pe care le purtați voi, de la miazăzi, sunt incomode, inutile și trebuie scrobite o grămadă.

Înainte să mă pot abține, îmi scapă un hohot de râs.

– Iar acum râzi, spune, de parcă mi-aș bate joc de el, dar apoi începe și el să râdă. Eu ți-am spus ceva despre mine, iar acum am scos ceva și despre tine. Știi ce înseamnă să speli rufe. Ia te uită, aproape că suntem prieteni vechi. Poate ai vrea să mă ajuți să-mi omor timpul până când regina îmi va refuza cererea în căsătorie și mă voi putea întoarce acasă. Ce zici, veche prietenă?

Îmi vine un gând: *Poate că n-o să-l deranjeze. Poate că i-aș putea arăta D-ul de la gât, și tot ar vrea să mă cunoască.*

Duc mâna la guler, dar un zgomot de pași plesniți pe coridor îl face să întoarcă imediat capul. Apare un tânăr cu ciorapi stacojii, care-l fac să semene cu un cocoș.

– Cochetezi cu o slujnicuță? Nu așa îți asiguri succesul cererii în căsătorie. Tatăl tău ar fi..., începe el, dar își curmă vorbele, căci colierul mi-a ieșit de sub șal. Dar asta-i o devoratoare de păcate!

Mă uit la Șoarecele de Țară. Pălește. Cocoșul îl trage de mânecă. Șoarecele de Țară lasă privirea în jos și-l urmează pe coridor. În cap aud vechea poezie:

*„Cu bine!“ îi zise Șoarecul de Țară fârtatului de la oraș,
„Nu prea-i de mine aici, eu mi-s mai laș,
Decât cu cozonacii aleși mâncați cu spaimă de necaz,
Mai bine liniștit cu nuci de curte, și de-oi avea noroc, vreun praz.“*

Mai vârstnica devoratoare de păcate nu pare deloc încântată când o prind în sfârșit din urmă în curte. Tot drumul înapoi prin oraș, mă gândesc la Șoarecele de Țară. La obrazul lui din care se ițeau mici ace de păr negru, ce trebuiau rase. La glasul lui care s-a înveselit când a aflat că știu ce înseamnă să speli. Închipuie-ți, un bogătaș căruia îi pasă că o fată știe să spele.

Mai facem o oprire, la casa unui negustor. În bucătărie e o ladă mică, iar deasupra ei, o chiflă. Bucătarul și intendentul, singurii care stau martori, țin capetele plecate. Atât de plăpânzi sunt pruncii. Cum pot să fie atâția oameni mari, când mor atâția prunci?

După Devorare, pașii mai vârstnicei devoratoare de păcate capătă greutatea mersului spre casă după o zi de muncă. În piața orașului, încetinește pentru un spectacol de teatru cu noutățile din regat, dar nu se oprește, așa că nu prind decât crâmpoșe. S-a găsit o păpușă lângă zidul castelului, sub ferestrele reginei, spun băieții vestitori. Nu magie albă, o vrajă de dragoste, ci magie neagră menită să blesteme lumea. Era lucrată din ceară galbenă de albine și făcută să

semene cu o doamnă de viță nobilă. Mai rău, cine a făcut păpușa i-a înfipt peri de porc în burtă și în părțile rușinoase.

Simt o încleștare în pășărică numai când mă gândesc. Ce lucru teribil, să blestemi nu doar o femeie, ci să-i blestemi și părțile făcătoare de prunci. De bună seamă, băieții vestitori nu se rușinează să interpreteze așa ceva. Pentru ei, cu cât spectacolul e mai înflorător, cu atât e mai bun. O vrăjitoare cu o țâță de drac pe obraz ține în mână o păpușă mică, îmbrăcată într-o rochie albastră. Vrăjitoarea murmură ceva într-o limbă străină și împunge burta păpușii cu un ac. Un actor îmbrăcat în albastru, ca păpușa, se ține de burtă, fiindcă toată lumea știe că ce îi faci unei păpuși simte omul după care e făcută păpușa. Înfige peri de porc în păpușa îmbrăcată ca o doamnă, iar doamna are să simtă împunsăturile. Băiatul vestitor care o joacă pe doamnă urlă de mama focului.

Trecem bine de piața orașului, dar încă mai aud zbieretele. *Doamna din spectacol a murit cum a murit și Corliss, ținându-se de burtă*, îmi zic în sinea mea. Gândul îmi dă senzația unor picături reci pe ceafă.

Curând, sunetele spectacolului sunt înghițite de dâmburile și vacarmul din Northside. Tălpile îmi sunt ca niște furnici, mărșăluind una în fața celeilalte, spre casă. Încerc să nu mă mai gândesc la Corliss și la păpușă. În schimb, îmi refac firul clipelor petrecute cu Șoarecele de Țară, până când am auzit pașii lui Cocoș. Mă opresc chiar înainte de acel moment.

5. INIMĂ DE CĂPRIOARĂ

Când eram mică, și Maris era regină, Casa Ziditorului avea altare mari din piatră, cu tablouri și statui înfățișându-l pe fiul Ziditorului, cu îngerii și sfinții de jur împrejur. Însă noua credință nu acceptă ornamentele, așa că atunci când Bethany a devenit regină, altarele au fost preschimbate în niște mese de lemn, fără nimic pe ele în afara Cărții Ziditorului în limba engleză simplă, în locul limbii vechi. Engleza se presupune că ne ajută pe noi, oamenii de rând, să citim singuri Cuvântul Ziditorului. Dar cum eu nu știu să citesc deloc, pentru mine nu se schimbă nimic.

Singurele ornamente rămase în Casa Ziditorului din oraș sunt sculpturile în piatră ale Sfântului Pavel și Arhanghelului Gavriil săpate chiar în pereți, lângă uși și geamurile cu vitralii. În timpul slujbelor, stăteam într-o strană în care soarele arunca lumină colorată, astfel încât să pot să ridic mâna și să-mi văd pielea albastră, verde sau aurie. Părea o taină la fel de adevărată ca minunile Ziditorului.

Devorarea pentru Corliss are loc în Casa regală a Ziditorului, de la castel. O mulțime de oameni vin să asiste, iar capetele le stau deasupra gulerei scrobite ca fripturile pe platouri. Printre ei îl găsesc pe Șoarecele de Țară, care arată nelalocul lui în strană. Privirea lui trece peste mine și sunt sigură că mă vede. Zâmbesc fără să vreau, dar privirea i-a fost atrasă de bărbatul de lângă el, care îi șoptește ceva și arată spre sicriu. Mă uit în jur la restul oamenilor. Destul de mulți murmură și arată și ei spre sicriu. Trebuie să fie din pricina rodiei pentru vrăjitorie. Un păcat înspăimântător, fără doar și poate.

Deodată se aud scârțâieli și foieli în strane, care se mișcă atunci când lumea se ridică în picioare. Apoi intră regina. Nodurosul doctor Salcie intră după ea, iar regina are un câine alături. Nu un câine adevărat, ci un bărbat-câine. Poartă o barbă îngrijită și un lanț gros de aur în jurul gâtului. Are degetele pătate cu negru de la

tuș. Lanțul și tușul sunt fiindcă e secretarul reginei. El e cel despre care spune lumea că ar fi favoritul ei.

După ce regina se așază în față, e rândul nostru. Devoratoarea de păcate și cu mine înaintăm pe culoar spre sicriul din față. Stranele dintr-o parte și din alta sunt atât de lustruite încât lemnul zici că-i apă. Le mângâi cu degetele din mers, trecându-mi bătătură după bătătură peste suprafața răcoroasă și netedă. Sunt atât de atentă la senzație încât mă izbesc drept de dosul devoratoarei de păcate, când ea se oprește la un pas de sicriu. Mă uit în jur să văd de ce s-a oprit.

Inima de căprioară e aseasonată cu trufe și untdelemn. Trebuie să fi fost un animal mare. Stă ca un ornament între păunul fript și rodie. Parcurg lista de bucate în minte, dar Corliss n-a recitat nicicând o inimă de căprioară. Și nu e un păcat pe care poți să-l uiți. De-asta toată lumea şușotea și arăta cu degetul.

Devoratoarea de păcate rămâne nemișcată. Nu ca un măgar care nu mai vrea să înainteze, înfigându-și picioarele în pământ și privindu-te dintr-o parte, ci înlemnită ca stranele, rece și netedă.

Cu cei care stau așezați se petrece altceva. La început nici unul nu observă că devoratoarea de păcate s-a oprit, fiindcă o mică pauză ici și colo e ceva obișnuit. Dar apoi timpul se întinde și devine ceva ce se observă. Se întinde și mai mult și devine ceva ce te neliniștește. Atunci, încremenirea devoratoarei de păcate pare să-i facă pe ceilalți să tresară. Cu cât stă nemișcată mai mult timp, cu atât mai mult simt ceilalți nevoia să se miște, foindu-se și urmărind și privind și şușotind.

Regina însăși stă la nici patru pași de noi.

– Devoratoarea de păcate s-a oprit. E semn rău? îl întreabă ea pe Salcie.

Salcie vorbește mai tare decât ar trebui, dar mai degrabă fiindcă nu-și dă seama, nu fiindcă ar vrea să vorbească tare.

– Eu n-am văzut astfel de semne. Poate că se cutremură de gravitatea păcatului.

Regina îi face semn secretarului cu degetele negre. Bărbatul vine în fața Casei Ziditorului. Salcie îl urmează repede, de parcă n-ar vrea să fie lăsat deoparte. Discută puțin, de parcă s-ar certa. Mâinile

secretarului se mișcă în timp ce vorbește, iar buricele degetelor sale negre arată ca iasca arsă. Îmi înghit chicotitul care îmi urcă în gât.

Degete Negre se adresează sălii.

– Devoratoarea de păcate va purcede la Devorarea păcatelor lui Corliss Ashton, așa cum este datoria devoratoarei de păcate, conferită de Ziditor și de trimisa lui pe pământ, Maiestatea Sa, regina Bethany.

Devoratoarea de păcate nu se clingește.

Eu știu că e inima de căprioară. Ea a jurat să devoreze păcatele recitate de Corliss. Inima de căprioară e o minciună. Nu își va încălca jurământul. Mă simt ca o veveriță care vede umbra unui uliu. Mă tem de ce va urma pentru noi.

Degete Negre mai așteaptă preț de o răsuflare și apoi vorbește.

– Dacă devoratoarea de păcate refuză Devorarea, nesocotește un ordin direct de la Ziditor, după cum e scris în Cartea Ziditorului.

Fiecare respirație din fiecare trup se oprește. Ca și cum mi-ar urmări gândurile, Degete Negre continuă.

– Nesocotirea unui ordin direct de la Ziditor și de la trimisul său pe pământ, regina Bethany – și glasul îi amuțește pentru o clipă –, înseamnă trădare.

Trădarea înseamnă moarte. Iar sub domnia reginei Bethany, asta nu înseamnă laț și spânzurătoare, ci scoaterea măruntaielor, ardere pe rug sau mai rău. Aștept ca devoratoarea de păcate să se miște. Când văd că rămâne neclintită, fac o mare prostie. Iau mâna și o așez peste a ei. Mă aștept să fie rece și tare ca lemnul stranelor, însă emană căldură. O strâng. Nu știu ce vreau să spun cu asta. Doar că trebuie făcut ceva. Altceva decât nemișcare și trădare și moarte.

– Gărzi! răsună în sală glasul lui Degete Negre.

Aștept ca soldații să vină să mă ia pe sus, asemenea gardistului care m-a dus la temniță. Iar aceștia vin, dar se opresc la un pas de mine. Nu vor să pună mâna pe o devoratoare de păcate. Salcie vine și el pe culoar. Se apropie atât de mult de Degete Negre încât arată ca și cum ar fi gata să se sărute. Îmi înghit alt chicot blestemat.

Sunt destul de aproape cât să le aud vorbele.

– Să-ți fac eu treaba? zice Salcie. Regina e destul de tulburată.

– Eu sunt favoritul reginei, răspunde Degete Negre printre dinți. Acum sunt conte, și curând s-ar putea să fiu și mai mult. Iar tu vei zbura primul, șarlatanule.

– Ești un câine în piele de leu, iar cățelandrii tăi n-o să stea niciodată pe tron.

Degete Negre se trage de ureche. Se întoarce către gărzi.

– Sunteți bărbați sau nu?

Un soldat al gărzii, apoi altul își ridică sabia, însă o scot din Casa Ziditorului, mânând-o cu latul săbiilor, numai pe devoratoarea de păcate bătrână.

Degete Negre rămâne în urmă.

– Devoratoarea de păcate își va îndeplini datoria lăsată de Ziditor. Nu se poate referi decât la mine.

– Va săvârși această Devorare, și toate Recitățile și Devorările viitoare, sau va fi acuzată la rândul ei de trădare contra Ziditorului și țării.

Încă două gărzi vin pe culoar, cu săbiile pregătite. Tăișul uneia are o mică pată maronie pe el.

Când purificatorii au venit noaptea la noi acasă, Bethany tocmai fusese încoronată regină. Eu aveam șapte ani. Ea a declarat că e trădare să fii euharistic, dar tata încă nu distrusese altarul familiei. De unde știau asta purificatorii, habar n-am. Le-o fi spus cineva.

Mama l-a îndemnat pe tata să ardă altarul.

– Îndoaie-te în vânt, nu te legăna în laț, a spus ea.

Tata a scuturat din cap.

– Ceea ce facem arată cine suntem. Nu pot să-mi schimb credința de la o zi la alta.

Dar când tata a plecat la lucru, mama m-a trimis să-i chem pe frații ei. I-am găsit pe drum, lângă piața orașului, lenevind și tachinând lumea care trecea pe acolo. Mi-au făcut semn să plec, așa cum ai alunga o muscă. Le-am spus, așa cum m-a instruit mama, că tata „n-a făcut curățenie în casă cum trebuie și vin oaspeți acasă”. Când am rostit asta, au ciulit urechile ca niște câini după o veveriță. M-au urmat acasă. Mama m-a trimis la bucătărie, cât timp unchii mei au făcut mizerie în grădină cu ciocanele.

Când tata a venit acasă la asfințit, mama i-a pus în față cina, dar nu i-a zis nici un cuvânt. Abia își terminase carnea, când s-a auzit o bătaie în ușă. Capetele le erau acoperite de glugi, dar eu am auzit vocea fierarului și am văzut mâinile întunecate și păroase ale tatălui lui Gracie Manners. Îl aud și acum pe tata spunând, cu calm: „Intrați, vă servesc cu o bere?”

Fierarul s-a oprit în fața mea, mirosind a oțet și teamă.

– Mergem la toate casele, a spus el.

Tata a rămas tăcut în timp ce bărbații cu glugi au trecut pe lângă el, intrând în casa noastră. Nu-mi mai amintesc unde era mama, dar țin minte că plângea.

Când au plecat, fierarul a zis:

– La timp.

A fost ca o furtună care trece fără nici un strop, cu toate că norii erau negri și joși.

– Unde e? a întrebat-o tata pe mama, după ce bărbații au plecat. Unde e altarul nostru?

– Țărână e și în țărână se va întoarce, a răspuns mama.

– Ce-ai făcut? a șoptit tata.

Nu era tocmai furios, dar îi pierise cu totul blândețea pe care o avea mereu în glas.

Mama l-a privit atunci în ochi.

– Spui că arată cine ești. Nu ești nimic dacă ești mort.

Degete Negre, secretarul reginei, s-a plictisit să aștepte. Gărzile o simt și își ridică săbiile spre umerii mei. În cele din urmă, așa stau lucrurile: metalul îmi împunge rochia, îmi împinge în minte imagini cu pata maronie de pe lamă scormonindu-mi în măruntaie, revărsându-le pe o lespede de piatră. Lama spintecându-mi șoldurile până când oasele îmi trosnesc și apoi sunt târâtă de picioare și dată la câini. Capul mi-e înfipt într-un țăruș și așezat la poarta castelului, pentru ca ciorile să-mi mănânce ochii și buzele.

N-o pot ajuta pe devoratoarea de păcate dacă sunt moartă, îi spun eu inimii de căprioară în timp ce dinții mei îi sfâșie carnea.

Sunt o fată cumsecade, îi șoptesc eu sicriului.

Ridic privirea o singură dată, să-l văd pe Șoarecele de Țară în strănă. Are chipul plecat, dar pe el se vede o privire limpede de

scârbă. Pentru mine, oare? Fiindcă devorez o minciună? Aud un soi de oftat înăbușit. Ochii mei se îndreaptă pe negândite la cea care oftează. Regina. Nu știu ce înseamnă, doar că pare să fie un oftat de durere și ușurare în același timp. Și că o inimă pe un sicriu înseamnă crimă.

6. CHEC

Simt inima căprioarei în gură, în timp ce mă întorc singură acasă. Cum să se întâmple așa ceva? De ce să fie pusă pe sicriu o inimă nerecitată? Durează o clipă până când drumul îmi dă răspunsul.

Ca să dai vina pe Corliss pentru un omor.

Cineva a pus inima acolo ca să ne facă pe toți să credem că Lady Corliss a săvârșit o crimă. Dar ea n-a făcut așa ceva. Iar eu am luat parte la minciună.

Pașii mei apasă mai tare pe pământ, dar cuvinte pe care nu vreau să le aud îmi năvălesc întruna în urechi. *Devoratoarea de păcate e în temnița reginei Bethany. Iar tu ești liberă datorită unei minciuni.*

Dar de ce n-a devorat inima dacă refuzul însemna tortură și moarte? întreb eu. Ordinul reginei Bethany de a devora bucatele era ordinul Ziditorului, asta a spus Degete Negre. Așa că ascultarea și devorarea inimii erau voia Ziditorului. Când am devenit devoratoare de păcate, Slujitorul Ziditorului a spus că singura cale să scap de o veșnicie petrecută alături de Eva este să ascult de voia Ziditorului. Fără doar și poate și cealaltă devoratoare de păcate știa asta.

Dar inima n-a fost recitată, spune drumul. A fost o minciună. Cum poate fi o minciună voia Ziditorului?

A fost voia Ziditorului ca noi să refuzăm? De-asta n-a vrut cealaltă devoratoare de păcate să mănânce inima? A dat o moarte înfiorătoare pe o veșnicie împăcată? Iar eu mi-am pierdut șansa la mântuire devorând inima?

Am ascultat sau n-am ascultat?! strig eu în tăcere.

Nu am nici cea mai vagă idee care e răspunsul corect, dar toate gândurile mele sunt învelite într-un strat lipicios de rușine. Parcă e uleiul de pe inima de căprioară.

Mă uit în jos, la urmele de roți. *Trădătorii trebuie să mărturisească înaintea să fie uciși, le spun eu. Așa e legea. Cealaltă devoratoare de păcate are să spună că nu s-a recitat nici o inimă.*

Șanțurile denivelate îmi intră în tălpi prin papucii de piele, urcându-mi prin oasele picioarelor. *Are să încalce regula sacră și are*

să vorbească? întreabă urmele. A jurat să ducă în tăcere până în mormânt conținutul Recitării lui Corliss.

Nu îndrăznesc să mă gândesc ce se va întâmpla cu ea dacă nu mărturisește. Mă uit la norii rari din vârful cerului, atât de departe încât nu se vor obosi să-mi spună. Dar răspunsul îmi vine oricum în minte. Folosesc pietre, unele late cât roata carului, ca să-i facă pe trădători să vorbească dacă refuză mărturisirea. Întind bărbatul sau femeia pe un pat de lemn, apoi îi așază pe piept piatră după piatră și nu se opresc decât dacă mărturisește. Vorbești sau mori. Poate dura ore în șir să zdrobești un trup sănătos. Actorii vestitori au mai interpretat asta în spectacolele lor. Lee și cu mine am țipat laolaltă cu restul lumii atunci când trădătorul a fost zdrobit în spectacol și o bășică plină cu sânge de porc ne-a stropit. Acesta îi va fi sfârșitul. Nu văd nici o cale de scăpare.

Dar poate că aș putea să vorbesc eu, mă gândesc. Dacă oamenii ar ști că inima de căprioară n-a fost recitată, poate că devoratoarea de păcate ar fi lăsată să plece. Și fără doar și poate salvarea unei vieți e o faptă cumsecade. Aș putea spune cuiva – lui Degete Negre, reginei, doctorului Salcie.

Un spasm grozav îmi cuprinde măruntaiele, ce parcă ar fi gata să se golească drept acolo, în drum. Ce înseamnă că mă gândesc să încalc regula tăcerii unei devoratoare de păcate? E ca și cum aș încălca un jurământ. Tata spune că dacă încalci un jurământ, ți se crapă sufletul. Atunci n-aș mai scăpa de Eva.

Mă gândesc la tata. Cum era să fiu cunoscută și văzută și auzită de el. Și cum în fiecare an care a trecut de când s-a dus am pierdut tot mai mult din locul meu pe lumea asta, până când nu mai știu cine sunt sau unde mi-e locul. Dar aș putea să îndrept lucrurile, mă gândesc. Aș putea să le repar. Aș putea s-o recapăt pe cealaltă devoratoare de păcate. Am putea să fim iarăși *noi*. Și poate, Ziditorul să mă ajute, dacă îndrept lucrurile, am să fiu iertată că am devorat inima nerecitată, iar când am să mor, am să mă pot duce lângă El. Mă răsucesc pe călcâie și o iau înapoi spre castel. Poate că vom fi amândouă salvate.

Gărzile de la castel nu știu ce să facă cu mine. Se uită la lista de pe pergament, apoi unul la celălalt. Niciodată la mine, în afară de o

privire speriată la început. Eu aștept și ei așteaptă. Însă în suflet mi se furișează amintirea întunericului rece al unui beci și mă întreb cât de rău trebuie să-i fie în temniță devoratoarei de păcate. Iar apoi îmi văd brusc de drum și mă strecor printre gărzi, pe porțile castelului, și intru în curte. Mă aștept să țipe cineva după mine, dar e liniște când traversez curtea de piatră.

Casa Ziditorului e cufundată în tăcere. Toată lumea a plecat. O iau pe culoarul din mijloc, iar pașii mei ușori dispar în golul imens. Aproape de capăt este o ușă mică, sculptată, dar nu duce decât la un garderob, în care sunt agățate veșmintele Slujitorilor Ziditorului. Acum încotro? Singurul loc pe care-l știu în castel sunt încăperile reginei, unde am ascultat Recitarea lui Corliss.

Înapoi în curte, găsesc ușa ce poartă deasupra sulul de pergament sculptat. E păzită, dar când mă apropii, garda pare la fel de nedumerită ca portarii. Îmi iau inima-n dinți și pășesc hotărâtă înainte. Chiar înainte ca degetul meu să atingă ușa, gardianul o împinge în lături, dându-se la o parte ca să-mi evite atingerea.

O mulțime de oameni roiesc pe coridoarele apartamentelor reginei, la tot pasul dau de slujnice, valeți și gărzi, gărzi peste tot, dar toți întorc privirea când trec pe lângă ei. De-ar ști unchii mei ce hoată bună poate fi o devoratoare de păcate, și-ar face un *D* din alamă, s-ar îmbrăca în fuste și ar renunța la potlogăriile lor.

Urc treptele castelului cât de iute îndrăznesc, sprijinindu-mă cu mâna de perete, ca să fiu sigură că n-o să cad. Undeva prin preajmă, Ziditorul să mă ajute, este regina. Am să-i spun că Lady Corliss n-a recitat nici un omor. Am să îndrept lucrurile.

Când trec de următoarea cotitură, văd o slujnică ieșind pe o ușă micuță și ținând capul plecat. O debara în perete, probabil. Dar nu-i o slujnică. E una dintre tinerele din suita reginei, frumușica Păr de Aur, care poartă o rochie gălbuie ca untul și își îndreaptă boneta pe cap.

O strigă un glas.

– Mă întrebam unde ai dispărut.

E Chip de Terci, care iese de după un colț.

– Ți-am spus că am nevoie de lumânări, răspunde Păr de Aur. Căutam o slujnică să-mi dea câteva.

– În dispensarul cu plante de leac? zice Chip de Terci, cercetând-o cu luare-aminte pe Păr de Aur. Ai auzit ce s-a întâmplat la Devorare? Corliss, scumpa și draga reginei, era vrăjitoare.

Gura lui Păr de Aur se mișcă precum a unui pește proaspăt prins.

– Era rodie pe sicriu?

– Și o inimă de căprioară cât un iepure de mare, spune Chip de Terci.

– Vrăjitoarele ucid pentru farmece, am auzit eu, zice Păr de Aur. Ar trebui să ne întoarcem în sala de primire.

– Unde-ți sunt lumânările? întreabă Chip de Terci, fără să-și ia ochii de la ea.

– Poftim?

Atunci Păr de Aur mă zărește, nemișcată ca o păsăruică într-un tufiș, la colțul coridorului. Tresare de două ori, mai întâi pentru că vede pe cineva acolo și apoi din nou când îmi vede *D*-ul de alamă. Lasă privirea în jos, iar amândouă domnițele își fac semnul Ziditorului, de la umeri până la șolduri.

– Ea e cea care a mâncat inima de căprioară, spune Chip de Terci. Aduce ghinion să o vezi după Devorare.

– Ei, astea-s neghiobii din credința veche, spune Păr de Aur.

Își pune mâna pe brațul lui Chip de Terci și o conduce spre salonul reginei.

Tocmai când domnițele dispar pe culoar, ușa de la dispensarul cu plante de leac se deschide, iar de acolo iese Degete Negre, secretarul reginei. E ciudat ca doi oameni să iasă din aceeași debara îngustă, dar poate că bizareria aceasta e un semn de la Ziditor. Regina ascultă de Degete Negre.

Îmi fac curaj.

– Sire! îl strig.

Cu toate că nu sunt devoratoare de păcate de prea mult timp, glasul meu sună nepotrivit și în același timp bine-venit ca apa caldă. Degete Negre abia dacă are timp să mă vadă și începe deja Rugăciunea Ziditorului. Eu încerc să-i acopăr glasul.

– S-a săvârșit o fărădelege, Sire! Trebuie îndreptată.

Însă el nu face decât să vorbească mai tare, înăbușindu-mi vorbele, întorcându-se să-și vadă de drum.

Fug după el, iar colierul mi se izbește tare de grumaz. Am nevoie de ceva care să-i atragă atenția. Îl strig și mai tare.

– O crimă a fost pusă pe seama unui om nevinovat. Regina trebuie să afle!

Schimbarea e atât de bruscă încât am impresia că s-a împiedicat, înainte să văd pumnalul din mâna lui. Apoi se năpustește în goană asupra mea. Eu mă împiedic, dar în câteva clipe barba lui îngrijită e chiar deasupra mea, iar pumnalul împunge în carne, sub urechea stângă. Îl apuc de mâini, luptându-mă cu lama care încearcă să-mi spintece grumazul.

Un râs bolborosit se aude din salonul reginei când se deschide ușa. Agil ca un ucigaș din Northside, Degete Negre ia pumnalul de la gâtul meu și-l vâără în mânecă. Se îndepărtează liniștit, făcând o plecăciune în fața a trei domnițe care ies din salon, în timp ce eu mă prăbușesc pe lângă perete. Inima îmi bubuie în urechi. Apuc șalul ca să opresc șuvoiul cald ce mi se prelinge pe grumaz.

Femeile care râd aproape că au ajuns în dreptul meu, dar sunt atât de obișnuite cu servitorii care se agață de pereți la apropierea lor, încât nu văd cine sunt sau ce s-a întâmplat decât atunci când sunt la un braț distanță.

Domnița care e cel mai aproape de mine scoate un țipăt grozav și face un pas înapoi, călcând-o pe cea din urma ei. Cad împreună, iar țipetele le însoțesc pocnetul balenelor de răchită ale crinolinelor. A treia femeie rostește cu furie Rugăciunea Ziditorului, ca un ecou al favoritului reginei, Degete Negre:

*Slavă Ție, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare,
Minuni fie înfăptuite întru numele Tău.
Apără-ne pe noi, păcătoșii,
Acum și în cel din urmă ceas.*

Am văzut odată un porcar la lucru. Ținea scroafa cu o mână și cu cealaltă îi spinteca gâtul. N-ai bănui niciodată cât sânge e într-un singur animal. A sângerat șuvoaie, cu zvâcniri bolborosite, și apoi într-un șiroi necurmat. Țin minte că a durat mai mult decât am putut să suport s-o văd cum se scurge cu totul. Priveliștea mi-a

făcut lehamite, așa că m-am dus și mi-am văzut de treabă. Poate și eu am să mor în același fel. Poate se întâmplă chiar acum. Asta se întâmplă când o devoratoare de păcate vorbește.

Dacă am să trăiesc, Ziditorule, mă rog eu, am să-mi fac datoria. Jur să nu mai vorbesc nicicând în afara Recitărilor și Devorărilor. Am să ascult.

Îndrăznesc să respir puțin. Mă uit în jos și văd cum sângele negru se îmbibă în albastrul de drobușor al șalului. Nu-i decât o cale de scăpare. Trebuie să găsesc un tămăduitor.

Când ies împleticindu-mă pe ușa cu sulul de pergament deasupra, curtea e învăluită în umbrele înserării. Frigul mă înțeapă acolo unde șalul e ud de sânge. Îmi scapă un icnet, e atâta sânge. Mă îndrept spre poartă. Poate mă clatin. Nu-mi dau seama.

Am fost o singură dată la o tămăduitoare să mă vindece și numai pentru suferințele obișnuite: negi, farmece, constipație. N-am habar unde să mă duc. În minte văd veșminte negre. Tot soiul de bizarerii la ferestre. Alea Spițerilor.

Ajung în Northside, trecând pe lângă târfe și taverna. Spițeriile tocmai își trag obloanele. Sunt foarte obosită, iar când îmi mișc șalul, nu mai e nici un petic uscat care să astupe umezeala. Îi tai calea unui bărbat cu mantie de spițer, cu o barbă mică și creață. Ridic mâna în semn că vreau ajutor.

Bărbatul se trage îndărăt ca un cal, se închină și mă ocolește. Mă iau după el cu pași înceți, clătinându-mă ca o bețivă, dar el e prea iute de picior. De cealaltă parte a aleii, alt bărbat purtând mantie de spițer se oprește să caște gura. Ridic mâna să-i fac semn. Șuieră de parcă ar fi la mare depărtare, iar pământul se mișcă sub mine ca apa sub o luntre pe râu. De-acum lumea s-a strâns într-un cerc mare în jurul meu. Nu, un ou. S-ar strâns ca un ou în juru-mi. Dintr-odată îmi pare important că forma pe care o alcătuiesc e de ou, și nu de cerc. Iar nimeni din ou nu vrea să mă ajute.

Pământul se mișcă iarăși, de data asta cu o smucitură bruscă. Simt o lovitură în tâmplă. Mă ling pe buze și simt gust de pământ rece. De pe buze mi se ridică un abur alb. Poate e sufletul care îmi părăsește trupul. Sufletul meu care se topește în aer. De ce nu mă ia

cu el? Încerc să mă iau după sufletul meu, dar picioarele nu mă ascultă când le cer să se miște. Eu sunt scroafa despicață de porcar. Am să fiu măcelărită și agățată de un cârlig în piață. În depărtare văd chipuri neclare. Iar apoi aburul vine și mă înghite cu totul.

7. INIMĂ DE PORC

– E caldă încă.

O voce din vis prinde contur în realitate. E noapte. O noapte adâncă. Pantofii mi-au dispărut, iar cineva îmi scotocește în mânecă. Mă cutremur.

Două siluete tresar deasupra mea. Vagabonzi. Două femei. Nu, un bărbat și o femeie. Sunt tot pe Alea Spițerilor. Cred că am căzut.

– Suntem doar niște cerșetori, nu pungași, spune bărbatul, vorbind cu accentul celor de la miazănoapte. Nu v-am fi stânjenit niciodată persoana dacă am fi știut că ați rămas printre cei vii.

Are fața acoperită cu pământ sau lut închegat și vorbește pe un ton pompos, ca un actor. Îmi duc o mână la gât. Șalul mi s-a lipit de gât, într-un cocoloș ud.

– Dacă aveți un bănuț..., zice femeia, ghemuită sub o pătură. N-am mai mâncat de o săptămână și mai bine.

Scormonesc sub șal să-mi pipăi rana, însă degetele mele dau de metalul rece și dur. Îmi ia puțin până îmi amintesc că e colierul de alamă care arată că-s o devoratoare de păcate. Degetul gros mi se agață de ceva. O creștătură sau o scobitură, nu departe de locul unde Degete Negre și-a înfipt pumnul. Colierul meu i-a oprit tăișul. Sau l-a împiedicat. Încep să râd, dar de pe buze nu iese decât un soi de oftat înăbușit.

– Ah, uită-te. E tăiată, Paul. Rău de tot, la gât, spune femeia.

– Să așteptăm să moară?

– N-am mai văzut asemenea suflet ca tine, îl muștră femeia.

Probabil că n-a văzut colierul încă, acoperit cum e de șalul însângerat. Vine mai aproape. Eu încerc să mă trag înapoi, dar trupul nu mă ascultă.

– Gata, gata, mă liniștește femeia. Vrei să fac mai degrabă cum zice Paul și să aruncăm zaruri de os până îți dai sufletul?

Are un miros. Îmi ia ceva până când mă dumiresc ce e. Carne putredă.

Mă trage de șal, dar de carnea mea trage, ca și cum țesătura și carnea s-ar fi lipit una de alta.

– Nu-i așa de mare, dar e adâncă. Se îndreaptă cu o cusătură sau trei.

Degetele ei nu găsesc colierul.

– Ai casă, drăguță? Paul e priceput cu acul, dacă ai un foc în vatră pentru doi cerșetori cinstiți.

Cerșetori cinstiți. Un lucru în care nu te poți încrede când e vorba de cerșetori și vagabonzi e cinstea lor. N-au rubedenii și nici casă. Nimeni nu poate vorbi pentru ei. Ar putea fi hoți, ucigași, eretici... dar am de ales?

Odată ce o să afle că sunt devoratoare de păcate, mă gândesc că o să mă părăsească negreșit, așa că trebuie să capăt tot ce pot până atunci. Nu-i minciună, doar nu spun niște lucruri. Am brațul greu ca piatra când îl ridic. Dar de ridicat îl ridic, și arăt calea spre Dungsbrook.

Bărbatul, Paul, mă duce în brațe. E mai tânăr decât ai zice, dacă te-ai lua după zdrențele pe care le poartă, și puternic. E ceva cu fața lui, dar nu-mi dau seama prea bine în întuneric despre ce e vorba. De parcă ar avea brânză încheată în barbă. Amândoi merg în tăcere, și ne oprim o dată într-un prag de ușă, în timp ce un gardist trece pe lângă noi, ținând un felinar în mână.

Arăt calea la fiecare cotitură, până când îmi dau seama după miros că am ajuns în Dungsbrook. Pe măsură ce ne apropiem, sunt din nou o fetiță în brațele tatei, lăsându-mă cu toată greutatea și simțindu-i căldura și pasul sprintar. Vreau să adorm adânc chiar aici și acum, în siguranță în brațele astea.

– Acum încotro, drăguță? vine glasul femeii.

Suntem la o aruncătură de băț de casa devoratoarei de păcate. Poate mă pot târî până acolo.

– Încotro, drăguță? întreabă din nou.

O să fugă de mine când o să le arăt, dar n-am ce face. Ridic degetul și fac semn. Femeia tresare ca un cal.

– Oh, Ziditorule, zice Paul.

Mă lasă jos, aproape scăpându-mă din brațe. Îl văd cu susul în jos deasupra mea.

– Oare i-am atins pielea? Sigur că da. Sigur că da!

– Ești sigur că e..., întreabă femeia.

Degetele bărbatului îmi pipăie grumazul. Se trage în spate când găsește colierul.

– Te arde pielea, iubire? întreabă femeia.

– Era ușoară ca un copil, e tot ce spune Paul.

Nu înțeleg de ce n-au fugit încă.

– Poate că-i nouă. N-a avut timp să se îngrașe, răspunde femeia. Poți s-o duci înăuntru?

– Încercând să n-o ating și să n-o privesc de-a dreptul? întreabă Paul.

– Să rămânem aici la noapte, feriți de frig, zice femeia. Fără vreun gardist care să ne alunge.

– Ce am ajuns și noi...

Paul mă apucă de fustă și mă târăște pe ușă în casă, fără să-mi atingă pielea.

Chiar înainte ca ușa să se închidă, o felie din lumina lunii se revarsă asupra lui Paul și a femeii. Și dintr-odată îmi dau seama de ce îndrăznesc să intrec cu mine. Ce mi s-a părut mie că ar fi semănat cu brânza închegată în barba lui Paul erau, de fapt, ciupituri și petice de piele cenușie, întărită pe fața lui, de parcă ar fi fost ars, dar puțin altfel. Iar femeia... Zdrențele i s-au desfăcut. Înăuntru e doar o jumătate de corp. Un umăr găunos și încovoiat, coșul pieptului înclinat nefiresc, un braț scurtat și deformat. Nu sunt doar vagabonzi. Și ei sunt cei nevăzuți.

Am rămas ca un gândac pe spate, prea slăbită ca să mă întorc singură. Paul m-a lăsat la intrare, chiar lângă ușă, iar acum face focul în vatră. Femeia, pe care o cheamă Brida, aflu, se așază pe taburetul devoratoarei de păcate. Când pâlpâitul focului se întetește, văd de-a binelea ce este. O leproasă.

Umblă povești vechi despre leproși, cum băteau din hârâitoare când treceau prin oraș, ca să-i anunțe pe oameni că sosesc. Cum nu aveau voie să folosească fântâna de teamă să nu molipsească și pe alții. Cum, la fel ca la devoratoarele de păcate, nimeni nu se uita la ei de teamă să nu fie blestemați. Însă trebuie să fi pus leproșii

laolaltă cu spiridușii cei răi și monștrii caselor și alte fabule, fiindcă acum că o văd pe Brida în fața mea, nu-mi vine să cred că e aieva.

– Nu te teme, scumpo, zice ea spre tavan, de parcă mi-ar cunoaște gândurile. Boala nu se dă așa de ușor. Paul, aici coala, n-a luat-o în atâția ani. Nu o să împărțim bucatele și băutura și nu o să dormim aproape, și o să fii curată ca o picătură de ploaie.

Un stârv e femeia asta, putredă și scobită la margini. Nasul îi e un ciot, iar într-o parte, unde ar trebui să fie pătratul unui umăr, are un lăcaș gol, ca un castron. Un braț i se sfârșește firesc, dar celălalt se termină abrupt, ca o așchie de os, chiar deasupra cotului. E înfri-coșătoare și respingătoare și pe drept nevăzută.

Iar atunci Paul se întoarce, după ce a făcut focul în vatră. Ce boală are nu știu, dar pielea de pe față, gât și dosul palmelor are niște cicatrici grozave. Restul pare neatins.

Mă întreb dacă o să mă lase aici, lângă ușă, până mor. Sau poate am trecut deja în moarte pe Alea Spițerilor, iar asta e lumea morților, cu Paul și Brida pe post de demoni. În orice caz, sunt curiosi. Îl aud pe Paul în spatele meu luând oala de noapte, urciorul, mătura, apoi urcând scara ce duce în pod.

– Un morman de rahat. Podeaua asta n-a mai fost măturată de o lună de zile ale Ziditorului, și nu-i de găsit nici o firimitură, spune el, coborând cu ceva în mână.

– La ce te așteptai? zice Brida. Apoi: Ce-i aia?

– Ceva mai bun decât firimiturile, răspunde el, și aud gălgâitul lichidului. Urciorul cu băătură.

Dintr-odată Paul mă trage spre foc. Mă lasă jos atât de aproape încât simt cum îmi ard firele de păr. Vrea să mă însemneze ca pe el?

– Brida? zice Paul, nerăbdător.

– Aici sunt, răspunde ea, iar eu simt un șuvoi rece, apoi o arsură în jurul gâtului.

Îmi toarnă băătură pe rană.

– Șșșșt, gata, mă liniștește Brida. O să-ți înmoaie sângele întărit. Țesătura s-a lipit bine de rană.

– Tacă-ți gura! zice Paul, printre fălcile încleștate. N-ar trebui să vorbești cu ea. N-ar trebui să avem nimic de-a face cu ea.

– Foarte bine, n-am să vorbesc, zice Brida vioaie. Dar coase-o acolo, dragule. N-are cum să fie mai rău decât mine, și însoțirea noastră nu te-a blestemat.

– Ba permite-mi să nu fiu de acord, sac de puroi bătrân ce ești, scuipe Paul printre dinți. Eu nu m-am născut în grosolănie. Eu am sânge de gentilom. De nu-i blestemată a mea viață, ai început fără doar și poate să-ți pierzi mințile odată cu mădularele.

Ca răspuns, se aude un pufăit umed. Brida râde, cu un bulbuc de muci înflorindu-i din gaura unde ar trebui să aibă nasul.

– Vai, tu.

O sclipire îmi atrage atenția. Paul trece un ac prin flăcări.

– Am să-i repar rana. Și, Ziditorul să mă ajute, acest act de caritate se va dovedi o ușurare grozavă pentru păcatele mele trecute.

Acul mă împunge în grumaz, iar eu chițai ca un șobolan muribund într-o capcană.

– Ar putea să-ți devoreze păcatele, sugerează Brida.

– Într-adevăr, zice Paul. Are să-mi devoreze păcatele pe degeaba, nădăjduiesc.

– Toate prunele uscate din oraș.

Brida zâmbește. Prunele sunt pentru că te-ai împerecheat cu cine nu trebuia, ca la incest. Mă întreb dacă sunt frate și soră. La urma urmei, părea să aibă și el graiul celor de la miazănoapte.

Paul trage de ață prin carnea mea, iar eu simt sânge cald și nou. Totuși, se pricepe cu acul. Nu-i simt nici o clipă pielea pe pielea mea. Brida îmi apasă grumazul cu o cârpă moale. E mușchi roșu de pus între picioare când îți vine sorocul. Paul trebuie să-l fi găsit sus, în pod. Altă înțepătură și altă smucitură, apoi alta. Parcă iar sunt pe o luntre purtată de apele unui râu, după cum se înclină și se învâрте podeaua. Iar apoi cumva sunt înapoi în patul meu îngust, cel pe care-l aveam când eram doar o copilă. Zgomotul răsuflării părinților mei mă alină, și așa adorm.

Când mă trezesc, pe peretele îndepărtat sunt trei dâre de lumină. Brida se ivește deasupra mea. Prin scobitura nasului, îi văd albul osului.

Lasă lângă mine ulcica veche și neagră de deasupra vetrei. A fost curățată de pânze de păianjen și încălzită. O ridic și îmi torn o ciorbă apoasă în gură. Are gust de ceapă amăruie și mucegai.

Brida se așază pe taburet. În spatele ei, cocoșa adormită a lui Paul se ridică și coboară. Îmi pipăi șalul de la gât. E uscat. Apoi somnul mă înghite din nou.

Când mă trezesc iarăși, lumina îmi spune că e după-amiază. Paul trage cu ochiul printr-o crăpătură din obloane.

– Un grup întreg, zice el.

– După noi? Au venit după noi? zice Brida, iar în glasul ei se citește teama. Pe vrăjitoarea care a făcut păpușa o vor.

– Una dintre domnițele reginei a murit imediat după ce păpușa a fost găsită. O să ia cu lopata pe oricine pot învinovăți cu ușurință, îmi spune Paul. Iar dacă nici tu nu arăți ca o slujitoare a Evei, atunci cine?

– Mă gândeam că s-ar putea să fie victima vrăjitoarei, spune Brida arătând spre mine. Îngrozitor.

De parcă n-ar fi fost gata să-mi jefuiască trupul mort.

– Nu-i nici un gardist cu ei, scrutează Paul printre obloane. Arată doar ca o ceată de băieți murdari, Ziditorul să ne ajute. Trag nădejde că nu vor de mâncare.

Mesageri. Mă ridic, cu grumazul arzând, și mă prăbușesc înapoi pe covor.

– Ei, asta-i, e prea devreme să se ridice și să umble, spune Brida odăii.

Mintea îmi invocă imaginea devoratoarei de păcate sub castel, în cine știe ce infern.

Tot aș putea să-i spun reginei de inima de căprioară, mă gândesc eu. Dar nu, i-am jurat Ziditorului că n-o să mai vorbesc dacă mă cruță, decât ca să-mi fac datoria de devoratoare de păcate.

Mă ridic și aștept să-mi treacă sfârșeala. Mă duc clătinându-mă până la fereastră. Șase, nu, opt mesageri. *Trebuie să-mi fac datoria. Am s-o ajut pe devoratoarea de păcate când am să mă gândesc la o cale.*

Pantofii mi-au reapărut în fața vetrei. Dovadă de bunătate, însă atunci când îi trag în picioare, cusăturile de pe grumaz mă dor și mă ustură.

Brida se uită la Paul.

– Sigur mai poate să se odihnească un pic.

– Nu mă interesează ce face, spune Paul.

– Își împarte casa cu noi, zice Brida.

Paul pufnește disprețuitor.

– Iar eu mi-am pus pielea pe băț ca s-o salvez pe a ei. După cum văd eu lucrurile, ea îmi e datoare mie.

– Ar trebui să se mai odihnească un pic, zice Brida din nou.

– Băieții sunt probabil vestitori ai meseriei ei, fiecare de la câte un suflet mort sau pe moarte, spune Paul.

– Atunci trebuie să se ducă, oftează Brida umed.

Când deschid ușa, băieții se apropie, iar mesajele zboară prin aer. Sunt precum ciorile abătute asupra unui iepure mort pe câmp, cele mai mari le împing pe cele mai mici, care cârâie cu atât mai tare din pricina asta.

Aud numele Fletcher și Aleea Fierarilor și pornesc la drum. Aproape cad când mă cuprinde sfârșeala în piața orașului. Băieții dau cu șutul în țărână până când mă pun din nou pe picioare. Mesagerii primesc bănuțul abia când sosesc eu.

John Fletcher stă întins pe un pat de paie în colțul unei colibe cu două odăi. E destul de tânăr, dar răsuflă greu, de parcă i s-ar închide plămânii. Nevastă-sa își frânge mâinile, adunate în poală.

Lângă el e așezat un taburet. Am nevoie de o clipă să-mi amintesc că sunt doar eu la Recitare. Numai eu. Rușinea mi se umflă în piept, așa că rostesc în grabă cuvintele de început.

Glasul meu sună atât de grav și de spart, încât mă sperii. O sperii și pe jupâneasă. Observ că pielea îi e crăpată după iarna lungă, iar pe buza de jos are o bubă roșie.

– Nevăzuta e acum văzută. Nedeslușita e acum deslușită. Trupul tău...

Cum era? N-am învățat cum trebuie cuvintele.

– Am să-ți port păcatele până în mormânt. Grăiește.

– Tot ce faci când ești băiat, șuieră John Fletcher. I-am necăjit pe alți copii, am făcut tărăboi și am șterpelit de prin grădini.

Se aude un fluierat când răsuflă. Ca atunci când suflă printre degetele care țin un fir de iarbă.

– Am spus la minciuni în toate părțile; am siluit o fată cu încă doi băieți.

Ochii îi fug spre nevastă-sa. Unul dintre pantofii ei râcăie podeaua.

– Treburi de băieți. Era o cerșetoare. Treburi pentru care nu poți învinui băieții. Oricum voia și ea.

Partea asta de la sfârșit o inventează. Nu știu de unde știu, dar minciuna e ca un miros sau un gust pe care-l recunoști îndată.

– N-am ascultat de mama și tata, șuieră el în continuare. Nu mi-am spus rugăciunile. Și am omorât un om.

Pantoful jupânesei râcăie din nou.

– N-a fost cu intenție, doar ghinion. Am..., zice, iar răsuflarea îi șuieră tot mai tare. L-am lovit doar de două ori. N-am crezut nicicând că o să-i vin de hac.

Acum șuieră tare de tot.

– Un om... n-ar trebui doborât... doar din două lovituri... Ca o femeie a fost... N-a fost nicicum vina mea.

Când termină, mă duc la jupâneasă, care își frânge în continuare mâinile în poală. Numesc bucatele de pregătit, cu voce răgușită. Zgârci și porumbel fript. Castravete murat și semințe de muștar. Verdețuri amare. Hering murat. Cap de clapon pentru siluirea unei femei.

Dar omorul... Nu știu ce fel de inimă să devorez. De-asta oamenii sunt ucenicii măștrilor. Însă eu am pierdut-o pe a mea. Nu știu decât povestea Domnului Vulpe.

Mary cea Isteață se mărită cu Domnul Vulpe cel Avut. Bărbatul îi spune miresei că poate să meargă oriunde prin casa lui măreață, dar nu trebuie să se uite niciodată în debara. Sigur că într-o zi o copleșește curiozitatea și deschide debaraua. Înăuntru sunt cele șapte stârvuri ale celor șapte mirese pe care Domnul Vulpe le avusese înaintea ei. Mary cea Isteață îl aude pe Domnul Vulpe în urma ei. El spune că acum trebuie să intre la rându-i în debara, ca să-i păstreze taina, însă ea fuge în oraș ca să spună ce-a găsit. Sigur că nimeni nu o crede, fiindcă Domnul Vulpe e bogat și respectat. O

conduc pe Mary cea Isteață înapoi acasă la el. Domnul Vulpe așteaptă să-i facă de petrecanie, dar tocmai când o împinge în debara, ea smulge o coastă dintr-un stârv și-l înjunghie cu ea. La Devorarea lui, șapte inimi de porc stau pe sicriul lui, iar tot orașul află în cele din urmă de crimele pe care le săvârșise.

Dar inima de porc nu-i bună. Sunt câteva păcate atât de teribile încât sunt împărțite pe mai multe bucate, în funcție de cum s-au petrecut. De pildă, siluirea unei femei (cap de clapon) e altceva decât siluirea unui copil (cap de miel). La fel, omorul unui om cu voie, care e inimă de porc, e altceva decât omorul fără voie. În minte văd inima de căprioară de la Devorarea pentru Corliss. Pentru ce fel de omor era?

Jupâneasa așteaptă, așa că spun inimă de capră, de vreme ce capra e un soi de animal mai blând decât porcul, iar omorul fără voie e mai blând decât crima. Jupâneasa încuviințează din cap, iar John Fletcher nu face altceva decât să șuiere. Poate că nici ei nu știu.

Tocmai când plec, o șoptă lunecă de pe buzele jupânesei. Întâi cred că trebuie să fie o mulțumire, dar cuvintele ies cu alte forme. „Acum se duce“, asta spune. Îmi întinde doi bănuți, se uită la soțul ei și șoptește din nou. Ca pe o rugăciune.

Mesagerii mă așteaptă afară. Doi se joacă aruncând o bucată de lemn de la unul la celălalt. Altul calcă furnicile în picioare. Un băiat creț care îmi vine cam până la piept i-a adunat pe câțiva în jurul lui, cu o poveste.

– Iar Corliss, guvernanta reginei, a fost vrăjitoarea care a făcut păpușa! sfârșește băiatul creț.

Unii dintre băieți dau solemn din cap.

Cel care calcă furnicile se oprește.

– Nu, guvernanta reginei a fost blestemată de vrăjitoare. De-aia a murit. Așa că nu poate să fie ea vrăjitoarea.

Îmi amintesc cum Corliss se ținea de burtă, chiar în locul unde se spune că păpușa era împunsă cu peri de porc. Dacă o vrăjitoare e la lucru la noi în oraș, nimeni nu-i în siguranță.

– La spectacolul din piața publică au zis că guvernanta era o mielușea printre lupi, se bagă în vorbă un băiat cu doi dinți lipsă.

– E o lupoaică între miei, se răstește băiatul creț. Am văzut eu spectacolul. Secretarul reginei a zis că-i o ucigașă și o trădătoare. A zis că fărădelegea ei a fost trădarea coroanei și a reginei Bethany, și că o să pornească o cercetare fiindcă guvernatoarea a fost o lupoaică între miei.

– Pe cine a omorât? întreabă cel care calcă furnicile. Cine a fost omorât?

– Devoratoarea de păcate a mâncat inimă de căprioară pe sicriul ei, e tot ce spune băiatul creț drept răspuns.

Ca să fie trădare, Corliss ar fi trebuit să ucidă un membru al familiei regale. Asta înseamnă inimă de căprioară? N-a mai murit nimeni de neam regesc de la regina Maris încoace. Și nimeni înainte de ea, în afară de vechiul rege. Asta dacă nu-i numeri pe pruncii reginei Maris, care i-au pierit în pântec.

Corliss a fost o ucigașă și o vrăjitoare care nu și-a recitat păcatele? Cine ar îndrăzni așa ceva dacă prețul ar fi chinurile veșnice ale sufletului? Nu, cineva a învinuit-o pe nedrept de crimă.

Dar cel care calcă furnicile pune o întrebare bună. Dacă a fost într-adevăr o crimă, cine a fost omorât? Iar dacă toată lumea crede că făptașa a fost Corliss, atunci adevăratul ucigaș trebuie să fie liber. La gândul ăsta mă cuprind în același timp fierbințeala și frigurile. Încerc să mă scutur de senzația asta și le atrag atenția băieților.

Cel care calcă furnicile își revine cel mai iute. O Devorare lângă Marea Casă a Ziditorului, anunță el. Ceilalți încep și ei, iar toate cuvintele se adună claie peste grămadă. Recitare pentru un copil bolnav la miazăzi de podul peste râu. Recitare pentru Jupâneasa Miller. Devorare la Ferma Pajiștea Primăverii. Devorare pentru al doilea fiu al lumânărilor de lângă casa breslei. Și altele și altele și altele.

La sfârșitul zilei, mă întorc în Dungsbrook. Recitățile se topesc laolaltă într-un cocoloș în mintea mea, dar când răsuflu, simt încă gustul păcatelor altora. Verdețuri amare fiindcă nu și-au spus rugăciunile. Boabe de orz pentru blesteme. Tocană de rândunele-de-mare pentru bârfă. Vin fiert pentru beție. Mă fac să mă simt

moleșită și balonată. Mă doare gâtul. Vreau covorul meu de lângă foc. Vreau să dorm.

Pe măsură ce mă apropii de casă, miasele de gunoaie arse, rahat și drobușor îmi înăbușă gusturile amestecate din gură, până când nu mai simt decât duhorile din Dungsbrook. Măcar păcatele nu mai sunt. Poate că Dungsbrook are și o parte folositoare.

Brida e pe covorul meu când sosesc. Paul stă în fața unui foc mic, înfășurându-și zdrențele în jurul corpului de parcă s-ar pregăti să iasă pe afară. Bănuiesc că monștrii caselor și spiridușii cutreieră numai noaptea.

Se oprește când intru, dar nu se uită să vadă cine e. Apoi își vede de îmbrăcat, netezind cu grijă fiecare pliu și cută a țeșăturii. Îmi ia o clipă până să-mi dau seama că îi pasă cum arată. Un monstru înfumurat! Râd atât de tare că Paul tresare. Își revine, își înfășoară în grabă fața și iese în fugă pe ușă.

– ȚȚȚ, cârâie Brida înspre mine, de pe covorul din fața vetrei.

Poate că ei nu i se pare comic.

Pentru prima dată, iau scara și urc în pod, cu toate că urcatul îmi întinde cusăturile din grumaz. Mă uit prin jur. Sunt rafturi cu lăzi de lemn care acoperă un perete de sus până jos, și, slavă Ziditorului, o saltea. A trecut o grămadă de timp de când n-am mai dormit pe una. Mă las pe ea, prefăcându-mă că nu simt după miros că husa nu i s-a mai schimbat de mult.

Dar cu toată oboseala, somnul nu vine. Mintea îmi zbârnâie de imagini și gânduri. De ce m-a înjunghiat Degete Negre? Să fie el vrăjitoarea care a ucis-o pe Corliss? El să fi pus inima de căprioară pe sicriul ei? Tot ce știu e că mi-a făcut rău fiindcă am vorbit despre o crimă. Ca să mă pun la adăpost, trebuie să-mi țin gura.

O rază de lună pătrunde prin oblon. În lumina ei slabă, lăzile de lemn de pe rafturi arată ca niște cărămizi prea mari. O ladă stă deschisă la piciorul saltelei. O trag în lumina lunii ca să arunc o privire.

E ca o imagine a unei persoane. Nu o imagine adevărată, ci o asemănare alcătuită din ce e înăuntru. Mai e și un inel de cupru din cele pe care le porți pe deget în semn că ești căsătorit. Două

pandantive de os din cele pe care le dau mamele pruncilor ca să-i apere de ochiul Evei, cu toate că Slujitorii Ziditorului spun că-s păgâne. Șnururile de piele sunt nepurtate. Prunci care n-au rezistat. O batistă din pânză delicată de in, brodată cu două litere pe care nu le cunosc. O carte legată în piele de vițel, poate pentru rugăciuni. Cartea de rugăciuni îmi aduce o altă imagine în minte: o temniță, Degete Negre lângă devoratoarea de păcate, ținând o piatră ca să scoată zdrobind o mărturisire de la ea.

Nu i-am aflat niciodată numele.

Iute, îi pun lucrurile la loc, fiindcă ale ei trebuie să fie. Vâr lada înapoi la piciorul saltelei. Dar apoi glasul lui Paul răsună din josul scării. S-a întors. Îmi vine o idee.

Cu lada în mână, cobor scara, atentă să nu-mi întind cusăturile. Brida se uită dintr-o parte la mine, de parcă aș fi un cal sălbatic care tocmai a țâșnit din loc. Așez lada lângă foc și ridic batista devoratoarei de păcate.

Paul întoarce privirea, dar Brida trage cu ochiul.

Arăt spre literele brodate.

– Nu știu ce vrea, îi spune Brida lui Paul.

Vreau atât de tare să vorbesc, încât îmi iese un gâfâit de pe buze.

De îndată Paul se întoarce și recită în grabă Rugăciunea Ziditorului. Eu strâng tare din buze, dar el continuă. Îmi astup gura cu mâna.

– Paul, strigă Brida peste sunetul rugăciunii. Nu vorbește.

Paul se oprește brusc.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu ea.

Mi-aș dori să n-am nevoie de ajutorul lui, dar nu mai am pe nimeni. Ridic iar batista și arăt cu degetul.

– Doar arată literele, spune Brida.

Paul își lasă privirea să atingă în treacăt bucata de pânză.

– R. G.

Iar acum știu literele numelor ei. R pentru numele mic. G pentru numele de familie.

– Ia zi, a fost greu? îl muștră Brida.

– De unde să știi tu, stârv împuțit? latră Paul la ea. Ce ofense trebuie să îndur! Călătorind numai noaptea, pălind de frică la

vederea felinarelor gardiștilor, dejunând cu jegurile aruncate de ceilalți și vârându-mă într-o colibă mică și sordidă cu contaminarea asta! zice el, arătând cu mâna spre mine.

– Putem să ne întoarcem în țarcul oilor, sugerează Brida, de parcă ar fi obișnuită cu asemenea neobrazare.

Paul începe să-și înfășoare fața de parcă ar vrea să plece iarăși. Numai bine, din partea mea. Mi-o fi salvat el viața cosându-mi grumazul, dar are o fire de găscan. În timp ce se îmbracă, întrezărește cartea din lada devoratoarei de păcate. Scoate un hohot scurt de râs.

– Ce e? întreabă Brida.

– *Breviar de păcate osebite, mai mari și mai mici, și bucatele lor nimerite*, citește Paul cuvintele presate în coperta cărții. Însă tânăra noastră devoratoare de păcate nu cunoaște literele. Ce mai comedie!

Câteva clipe mai târziu, ușa se trânteste în urma lui. Drum bun și cale bătută.

Înapoi în pod, husa veche mă înțeapă în șolduri când mă târăsc pe saltea. Salteaua ei. *R... Rose?* Îmi las trupul să se înmoaie în locurile îndesate unde s-a odihnit odinioară trupul ei masiv. *Rebecca?* Găsesc scobitura unde își odihnea capul. *Ruth? Ruth*, un nume zdravăn.

Iar numele familiei din care se trage? Glover? Granger? Garrington? Încerc toate numele pe care le cunosc, dar nici unul nu-mi pare că merge. Ochii îmi sunt chemați de lada ei. Tot n-am găsit o cale s-o ajut. Asta mă face să mă foiesc și să mă învârt ore în șir în cuibul lăsat de urma trupului ei.

8. PLĂCINTĂ CU CARNE DE PORUMBEL

Încă e întuneric când sunt trezită din somnul meu agitat de zgomotul unor lovituri. Cineva la ușă, cred, apoi mă cufund la loc în somn. Visez că sunt acasă, la casa mea adevărată, iar mama face prăjituri fine pentru cina de Ziua Ziditorului. Bate în continuare cu lingura de lemn în marginea castronului. *Boc. Boc. Boc.* Apoi sunt trează iar, și bătăile din ușă se aud mai tare.

Dincolo de oblon văd un mesager mic și palid, cu o scufie de noapte lungă, din lână, pe cap, și care mă cheamă la o Recitare care nu poate să aștepte până de dimineață. Îmi iau șalul și cobor târându-mă pe scară. Brida și Paul au plecat amândoi, iar vatra e rece.

– Recitare pentru Tilly Howe, îmi spune băiatul. Tilly Howe de la castel.

Castelul. Nu vreau să mă întorc. Acolo e Degete Negre.

Dar la castel e și devoratoarea de păcate. Ruth, am botezat-o eu aseară.

Trebuie să te duci, spune cerul încă întunecat. Gâtlejul mi se strânge, iar cusăturile mă ard.

E dator ia ta să asculți, spun pietrele din drum.

Glasurile lor ajung la fel de puternice ca al mesagerului, iar în cele din urmă n-am ce să fac decât să mă duc.

*

Până ajung la poarta castelului, se crapă de ziuă, iar drumurile s-au umplut, cu toate că e Ziua Ziditorului și lumea ar trebui să se odihnească.

Odată intrată pe poartă, îl urmez pe mesager până la ușa cu sulul de pergament. Din nou ușa cu sulul de pergament. Castelul e un loc mare, cu tot soiul de odăi și de oameni, așa că-mi dă o senzație de frig în ceafă să mă întorc la aceeași ușă.

Sunt îngrozită că o să dau peste Degete Negre. *Cât timp nu sunt singură, nu poate să-mi facă rău*, mă gândesc eu, pășind mai iute

după mesagerul din față. *Iar cât timp tac din gură, am să fiu în siguranță.*

Trecem pe lângă tapiseria cu capra-căprioară, cu bătătura din lână aspră. Apoi pe lângă cea care reprezintă licorni, din lână mai fină și vopsită atât de viu colorat, încât copacii din spatele făpturilor par adevărați. Trec pe lângă mai multe tapiserii, fiecare mai prețioasă decât cea dinainte, așa încât știu că ne întoarcem la odăile reginei. În urma mesagerului, mângâi tapiseriile cu degetele, simțind, fără să fie măcar nevoie să privesc, cum țesăturile devin tot mai fine.

Sunt lăsată din nou în salonul reginei. Purcica Vopsită care a fost la Recitarea lui Corliss stă pe un taburet și brodează o siluetă roșie pe un câmp galben. Astăzi poartă un guler atât de mare că nu-mi dau seama cum vede peste el ca să împungă cu acul în țesătură. Deasupra ei, pe perete, stă tapiseria cu domnița nudă care seamănă cu regina. *Diana, zeița pădurii*, îi spusese Chip de Terci.

Chip de Terci e și ea acolo, privind desenele dintr-o carte. Văd tot soiul de siluete cu coarne și cruci.

Purcica Vopsită se oprește ca să-și fluture broderia spre cartea lui Chip de Terci:

– Așa, la vedere? Când doctorul reginei interoghează chiar acum presupuse vrăjitoare?!

– Străvechii învățați erau vrăjitori, nu-i așa? întrebă Chip de Terci, fără să ridice ochii din carte.

– Asta nu-i învățătură grecească, atâta știu, murmură Purcica Vopsită.

Chip de Terci întoarce pagina. Papucii mă rod. Mă uit în jos și văd că i-am pus invers, iar talpa stângă, care e mai lungă, mă roade la călcâiul papucului drept.

– Artele femeiești, precum cusutul, sunt prea bune pentru tine? continuă Purcica Vopsită, ridicându-și broderia.

Acum văd că brodează o emblemă, cel mai probabil din heraldica familiei.

– Ești îngrijorată, îi spune Chip de Terci Purcelei Vopsite, cu ochii tot pe cartea ei. Aș putea să-ți aduc niște vin să-ți liniștești nervii.

– N-am nevoie de vin, se răstește Purcica Vopsită. Se întâmplă lucruri stranii zilele astea. Păpuși, rodii, inimi de căprioară...

Suntem în pericol. Iar tu – Purcica Vopsită se uită la Chip de Terci – stai acolo cu cărțile tale și te crezi tare deșteaptă.

– Poate pentru că sunt.

Chip de Terci ridică în sfârșit privirea. Mă vede cu coada ochiului, dar nu tresare.

– Să aduc vinul acela? se oferă din nou Chip de Terci.

În clipa aceea sosește o slujnică.

– Vă cer iertare, domnițe, face ea o plecăciune. Gărzile trebuiau s-o conducă pe – se oprește și își drege glasul – devoratoarea de păcate în odăile cameristelor.

– Pentru cine au chemat-o? întreabă Purcica Vopsită.

– Tilly Howe, milady. Fiica bătrânului doctor Howe.

Ca un copac măreț care cedează în fața tăietorului de lemne, Purcica Vopsită scoate un țipăt, apoi leșină și cade de pe scaun.

Burta a adus-o pe Tilly Howe la pat, ceva dureros care vine în valuri. O femeie de-o seamă cu Tilly, cam pe la patruzeci de ani, stă aproape.

– Tilly, când te gândești că erai sănătoasă tun cu nici măcar o zi în urmă.

– Oh, Meg, îi spune Tilly prietenei sale. Niciodată nu m-am mai simțit așa. Trebuie să-i trimiți vorbă tatei. E doar la cale de o zi.

– Lasă-mă să-l chem pe doctorul reginei, se oferă Meg.

Probabil e vorba de Salcie.

– E un scamator, scuipă Tilly printre dinți.

– Nu-i tatăl tău, spune Meg. Dar e învățat.

– O păcăleală, pântecul știe, murmură Tilly.

Pântecul știe. Asta spunea mama uneori. E pentru atunci când știi ceva în adâncul ființei tale, cu toate că rațiunea spune că-i greșit.

– Regina a trimis roiniță, spune Meg, pesemne ca s-o înveselească pe Tilly.

Tilly schițează un zâmbet timid. Apoi vine un val de durere, iar trupul lui Tilly se zguduie de parcă-i cuprins de o criză. Răsuflarea i se întetește.

– A ve... a venit?

Meg se uită în direcția mea.

– Da, e aici.

Tilly se uită încoace și dă capul pe spate.

– Nu ea! Regina. Speram că o să...

Tilly se oțelește pentru alt val de durere. După ce trece, chipul i se înmoaie, ca un cearșaf scufundat în apă.

– Atunci e timpul pentru devoratoarea de păcate?

Meg nu spune nimic.

– Nu pleca de lângă mine.

– Niciodată, Tilly. Niciodată.

Trag un scaun lângă patul lui Tilly. Meg o strânge de mână.

– Gândește-te, curând vei fi alături de Ziditorul.

– Nu știu, Meg, zice Tilly, strângând în pumn cearșaful. Am păcatele mele.

Lacrimile se adună în ochii lui Tilly, iar un alt val de durere le scutură.

– Ai ajutat destule suflete să vină pe lume ca să compensezi pentru păcatele pe care le ai, cloncăne Meg.

Tilly dă din cap, iar apoi se lasă liniștea.

– Nevăzuta e acum văzută. Nedeslușita e acum deslușită, încep eu. Păcatele tale trupești devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt. Grăiește.

Tilly întoarce capul.

– Ia te uită, ce avem aici?

Acum că mă poate privi, mă cântărește cum trebuie din priviri.

– O tinerică. Câți ani ai, paisprezece? De-o vârstă cu regina când am întâlnit-o prima dată, oh, ce vremuri! zice ea.

O cuprinde alt val de durere, iar ea așteaptă să treacă înainte să se cufunde înapoi în amintiri.

– Tatăl meu lucra pentru mama vitregă a reginei, Katryna. Era doctorul ei, tata. Katryna nu mai era regină pe atunci, de bună seamă. Katryna nu era os domnesc, așa că atunci când a murit vechiul rege, coroana s-a dus la fiica lui, Maris. Bethany era doar o fetiță care trăia în casa Katrynei.

Oh, dar Katryna era bună cu tatăl meu, îl lăsa să mă ia cu el când lucra. Ea a fost cea care l-a avertizat să-și pună cărțile pe foc când Maris a ajuns pe tron. E și acum cu adevărat devotat noii credințe.

Tilly rămâne nemișcată o clipă, așteptând ca durerea să vină și să plece.

– Ar trebui să trec la subiect, așa-i? zice și se liniștește. Vai mie. Iată: întotdeauna mi-au plăcut dulciurile, să știi. Așa o mai stârneam pe mama, când luam câte o prună dintr-o plăcintă înainte să fie servită.

Tilly se oprește din nou de durere. Dar povestea îi aduce o urmă de trandafiri în obraji și pare să se simtă puțin mai bine decât înainte. Trece prin lăcomie (dragostea de dulciuri), beție (dragostea de vin), minciuni nevinovate când ajuta femeile să nască („a trecut ce-i mai rău, de-acuma doar împingi“). La fel ca tatăl ei, se pricepea să tămăduiască. Mă trece prin toată viața ei, păcat după păcat, oprindu-se din când în când de durere.

Și mintea mea se întoarce la vremea când eram mai mică. Când ești copil, parcă fiecare clipă e o viață în sine. Îmi amintesc cum strângeam frunze într-o dimineată, după ivirea zorilor, frunze maronii, oranj, galbene, îmbibate de apă, astfel că se lipeau de greblă, ca niște turte mari și late. Tata și mama au ieșit afară, gata pentru Casa Ziditorului, cu abur ieșindu-le pe gură ca din două oale lăsate pe foc. Era după ce au venit purificatorii, dar eu tot mai aveam mătăniile de la tata agățate de șorț.

– Trebuie să le arunci la groapa de gunoi, May.

Ochii tatei erau plini de frunze maronii când a spus asta. N-am înțeles de ce un dar frumos de la tata ar putea conta pentru oamenii mari.

– Aruncă-le acum, a spus el în timp ce mama bătea dintr-un picior ca să-și desprindă un bulgăre de noroi de pe pantof.

Am aruncat grebla pe jos și am refuzat. Mama a trebuit să mă țină în timp ce tata mi-a luat mătăniile. Mai târziu am înțeles că oamenii erau uciși pentru asemenea lucruri. Se duceau războaie pentru asemenea lucruri, și s-ar putea duce iarăși. Arderile lui Maris, purificatorii reginei Bethany. Credința e o treabă sângeroasă.

– Iar apoi, mă rog, continuă Tilly. Având în vedere că nu m-am măritat niciodată, l-am tot asistat pe tata în casa Katrynei. Katryna era tânără încă. Oh, și deșteaptă. Ea și guvernatoarea reginei, Corliss, și celelalte doamne, toate erau cu cărțile, învățau, învățau

tot timpul. Păcăliciul ăsta de doctor de aici, de la curtea lui Bethany, era și atunci prin preajmă. Încă nu era doctor, ci profesor. Le învăța pe doamne limbile vechi, greacă și ebraică. Katryna vorbea trei limbi. Știa matematici. Și astrologie, mmm.

Zâmbește când își aduce aminte. Apoi chipul îi e străbătut de o grimasă.

– Dar Katryna a ales să se recăsătorească. Cu baronul Seymaur. Un lup, omul acela. Katryna era orbită de dragoste. Și nu puteai spune că nu făceau o pereche frumoasă. Familii bune, amândoi puteau pretinde tronul. Sigur, baronul și-a pierdut capul pentru asemenea ambiții. Dar pe vremea aceea, înainte de toate, s-au căsătorit, iar Katryna a rămas grea cât ai clipi. Tatăl meu a servit-o cât a stat în izolare. A murit la scurt timp după ce a născut. Lupul acela de bărbat a trădat-o. De-asta a murit. Nu trupul i s-a frânt, ci inima.

O strânge pe Meg de mână și așteaptă să mai treacă un val.

– Iar micuța Bethany, abia ieșită din copilărie, trăia în aceeași casă. Nu și-a închipuit niciodată că o să ajungă regină, cu soră-sa măritată pe tron și urmând, fără doar și poate, să aibă un moștenitor curând...

Tilly se oprește deodată, și nu de durere.

– Dar atunci, spune ea. Dar atunci, repetă ea și pare că un gând i s-a înțepenit în minte. N-ar trebui să vorbesc despre asta. Am vorbit o dată și mă tem... Dar trebuie, nu-i așa?

Se uită la Meg.

– Eliberează-te de poveri, o liniștește Meg.

Tilly întoarce privirea și trage cu greu aer în piept.

– E trădare să înșeli pe cineva de os domnesc?

– Vai, Tilly! șuieră Meg.

– Ei, hai, Meg, am avut și eu o viață.

– Dar, Tilly, sigur n-ai făcut așa ceva.

Meg a căscat ochii mari, iar fața i s-a albit.

– Din câte am auzit eu, când Katryna s-a izolat pentru naștere, deja se simțea rău. Orice i-ai fi spus pe patul de moarte, cu siguranță n-a fost înșelăciune.

Tilly scutură din cap.

– Nu ea a fost. I-am promis ceva lui Bethany.

Meg înclină capul, șovăielnic, ca o pisică adulmecând într-o încăpăre nouă.

– Tilly?

Tilly apucă deodată mâna lui Meg, cu ochii strâns închiși.

– Vin mai repede acum, șoptește ea, și mai multe lacrimi i se adună în ochi. Toate i-am făcut o promisiune lui Bethany, dar am încălcat-o. Ce puteam face? Voiam să fie regină. Vai, ce mă arde!

– Burta? întreabă Meg.

– Buzele, răspunde Tilly. Dă-mi cupa, că mor de sete.

Buzele ei, văd uluită, s-au făcut albastrui. Simt aceeași tulburare ca atunci când am văzut buzele albastrui ale lui Corliss. Însă de data asta, amintirea îmi vine în minte, cu imaginea limpede și bine luminată. Știu ce face buzele să capete culoarea albastră, trupul să se cutremure, și din gură să-ți iasă spume. Nu e boala rea sau pântecarea, cu toate că mare parte din parcursul bolii arată la fel. De-asta sunt ierburile atât de scump de procurat. Și de-asta, când vraciul le-a descris unchilor mei Daffrey ce vrea, era în siguranță în casa lor, în toiul nopții. Corliss și Tilly au fost otrăvite.

Mi-am dat toată silința să uit fiecare clipă din anul negru pe care l-am petrecut cu neamul Daffrey. Dar asta nu înseamnă că am reușit. Unchii mei erau oameni destoinici, ceea ce în argoul hoților înseamnă pungași de mâna-ntâi. Înainte să ajung la Daffrey, nu știam că pungașii și alți oameni necinstiți au grade și ordine la fel ca nobilii, iar cei mai șireți dintre pungași sunt în vârf de tot. Unchii mei erau conducătorii, iar bună-mea, regina văduvă.

Tot felul de putregaiuri de oameni se trambalau prin casa Daffrey crezându-se lorzi și duci ai pungășiilor. Bandiți la drumul mare care ar omorî un om pentru cizmele lui din piele de vițel, hoțomani care furau cai, măsluitori care vindeau permise de cerșetorie. Mai erau și alții, însă numele lor le-am uitat. Sau măcar am încercat, în nopțile când umpleau bucătăria. Eu le făceam de mâncare. Ei îmi mâncau ciorba, se uitau la mine dezbrăcându-mă din priviri, cu toate că eram doar o fetiță, așa că tremuram până și lângă foc. Dar îmi amintesc un soi anume. Vracii.

Vracii erau bărbați care ar fi fost spițeri dacă ierburile și preparatele pe care le vindeau ar fi ajutat vreodată vreun trup să se însănătoșească. Mărfurile lor împingeau lumea în partea ailaltă. Cât de fățiș sau cât de discret era o chestiune de preț.

Într-o noapte, pe când eram la Daffrey de câteva luni, pungașii au venit unii după alții, mai întâi umplând băncile gemene de la masa din bucătărie, apoi taburetele de lângă vatră, apoi cele două găleți, răsturnate, apoi așezându-se pe lemnele de foc puse în picioare, iar cei rămași s-au înșiruit în picioare de-a lungul peretelui de lângă focul unde amestecam supă. Era o întâlnire menită să împartă teritoriul și să strângă dările pentru dreptul de a munci pe teritoriu. Și pungașii plătesc dări. Dar nu reginei. Dările astea ajungeau la Misgett, unchiul meu cel mai în vârstă, regele pungașilor.

Uric, unchiul mai tânăr, mai tăcut, însă înfiorător în tăcerea lui, a trasat harta locului în făina de ovăz de pe masă. Când a terminat, și toată lumea își știa locul, Misgett a izbit cu pocalul în masă și le-a cerut să fie atenți. Li se alătura un coleg nou, și era timpul pentru botezul lui. Bărbații s-au dat la o parte ca să-i facă loc bărbatului nou, Barnabas, ca să îngenuncheze în fața lui Misgett. Misgett s-a ridicat de pe scaun.

– Vedem că ești bărbat, așa-i?

– Am pus mâna pe femei, așa că io zic că da, a răspuns Barnabas.

Toți pungașii l-au aclamat.

– Vedem că ești englez, așa-i? a zis Misgett după aceea.

– Mama a fost englezoaică, așa că io zic că da.

Mai multe urale.

– Vedem că ești pungaș, așa-i?

– Jur credință cu punga asta, așa că io zic că da.

Barnabas a ridicat o punguță în fața lui Misgett, care a scuturat-o prin toată odaia, vărsând monedele pentru ca bărbații să le adune de pe jos.

Uric a bătut în masă, cerând să se facă liniște. Misgett a ridicat pocalul.

– Te primesc cu brațele deschise ca bărbat, englez și pungaș!

Zicând acestea, și-a turnat berea în capul lui Barnabas, drept la masa din bucătărie, lăsând o băltoacă dulceagă pe care s-o curăț eu

mai târziu.

Apoi a venit momentul ca Barnabas să-și prezinte „jocul” noilor săi colegi. A scos o casetă de piele. Apoi a adus câinii.

Erau trei. Nu corcitură sfrijite care adulmecă prin gunoaie, ci câini voinici de fermă. Se agitau văzând că sunt duși într-o odaie plină, dar Barnabas îi avea în lesă și botniță, așa că au intrat. Doi erau bine, sănătoși, al treilea se simțea rău, răsufla greoi și scâncea de parcă ar fi avut dureri.

Barnabas a deschis caseta de piele. Înăuntru erau trei borcanele de sticlă înfășate ca niște prunci în puf de lână. Înăuntrul borcanelor avea otrăvurile, fiindcă Barnabas era vraci.

Al treilea câine, cel care se simțea rău, le-a spus Barnabas pungașilor, primise dintr-unul din borcane o otravă care își făcea efectul puțin câte puțin în fiecare zi. Într-o lună, omora un bărbat în putere și nimeni n-ar fi știut de ce. Barnabas i-a dat câinelui un șut puternic în burtă. Câinele a căzut schelălăind și nu s-a mai putut ridica. Bărbații aclamau în timp ce câinele încerca să se târască până la ușă. Misgett a făcut un semn, iar un pungaș mai umil a târât câinele afară, în curte.

Barnabas a adus al doilea câine în față. Apoi a deschis unul dintre borcanele din casetă și a turnat trei picături într-o mizerie însângerată dintr-un castron. A lăsat câinele să mănânce. Câinele s-a năpustit asupra castronului, lipăind sângele. Celălalt câine voinic a lătrat și a sărit și el la castron. Barnabas i-o fi ținut nemâncați ca să fie sigur că o să mănânce.

A fost nevoie numai de o clipă ca otrava să-și facă efectul. Scheunăturile câinelui erau atât de jalnice, încât mi-am acoperit urechile.

– Arde o gaură drept prin gâtul câinelui, a zis Barnabas. La om se vede mai bine fiindcă n-are blană.

Scheunăturile câinelui s-au transformat în scâncete pierite. Misgett a făcut din nou semn cu mâna, iar câinele acesta a fost și el scos afară. La scurt timp după aceea, scâncetele au încetat.

Barnabas a mai scos un borcan din casetă. În acesta era o pulbere. Cu mâna înmănușată, a luat câteva vârfuri de pulbere și le-a

amestecat într-un vas cu măruntaie. Ultimul câine le-a hăpăit pe toate.

– Durează cam o zi sau două să-și facă efectul un vârful de pulbere, a spus Barnabas. Dar eu i-am dat mai mult ca să vedeți mai iute.

Bărbații și-au umplut din nou paharele, dar n-au apucat să se îmbete prea tare când au început urletele. Câinele se scutura și urla și urla și se scutura. Când i s-au deschis mâțele, Misgett l-a pus pe același pungaș să scoată câinele afară.

– Arată ca pântecarea, să mor io, a zis unul dintre ceilalți bandiți.

– Așa-i, a confirmat Barnabas. Dar se cunoaște preț de câteva clipe înainte să-și dea duhul, după buzele albastre, după spumele la gură și tremurul ăla grozav.

A fost una dintre cele mai nenorocite nopți la neamul Daffrey, dintr-un an plin de nenorociri.

Afurisiții de Daffrey. Până la urmă mi-au dat și ceva de folos.

*

Gemetele lui Tilly mă readuc în prezent. Devine tot mai inconștientă. Se ghemuiește într-o parte și șoptește ceva în cearșafuri.

Mă aplec, dar am ratat cuvintele.

– Ce-ai spus? o îndemn eu.

Dar Tilly nu răspunde.

Meg o strânge pe Tilly de mână și întoarce privirea.

– A spus că și pe sicriul ei are să fie inimă de căprioară.

9. COTLET DE BERBECUȚ

E ca și cum ai vedea o urmă mare, cu gheare, în noroi. Prima dată când o vezi, te gândești că sigur e mai mare decât a unui câine, dar poate era noroiul moale, poate avea câinele laba umflată. Însă la a doua urmă, știi că a fost un lup.

Două domnițe otrăvite. Două inimi de căprioară pe sicriu. Se petrec lucruri întunecate. Sigur că și ceilalți trebuie să fi observat. Îi numesc pe toți cei care le-au văzut pe Corliss și pe Tilly în ultimele clipe și care ar fi putut vedea semnele otrăvii.

Tămăduitorii? Salcie, doctorul reginei, a îngrijit-o pe Corliss, dar nu și pe Tilly.

Slujnicele? Oamenii precum Tilly nu au slujnice.

Cine ar fi putut să vină și să vadă urmele din noroi?

Eu. Eu sunt singura care a văzut cum au murit ambele femei. Singura care a auzit ambele Recitări. Ce fac cu cunoașterea asta? Știu că ar trebui să spun cuiva, dar cum?

Tata zicea că lucrurile vor doar să meargă cum trebuie, dar acum se strică și se amestecă tot mai rău. Un singur lucru a arătat otrăvirea: că nu păpușa vrăjitoarei a omorât-o pe Corliss. Asta știu acum fără doar și poate. Mai lucrează și alt drăcușor aici. O vrăjitoare și un vraci care otrăvește. Mi-aș dori să fie și cealaltă devoratoare de păcate aici. *Ruth, am botezat-o*, îmi aduc aminte.

Meg mă așteaptă. Enumăr bucatele. Smântână închegată pentru lăcomie, smântână simplă pentru invidie, vin fiert pentru beție, semințe de muștar pentru minciuni, frișcă bătută cu vin pentru înșelăciune, până când nu mai rămâne nimic, până când ultimele cuvinte șoptite de Tilly plutesc în aer între noi. Meg rămâne cu privirea ațintită pe pipirigul de pe podea, așteptând să vadă dacă pun și inima.

În spatele nostru, pe pat, Tilly începe iar să se cutremure. O spumă albă îi vine pe buze.

Închei Recitarea.

– Ultimele cuvinte?

Dar Tilly a trecut dincolo deja.

Când ies pe ușa cu sulul de pergament, pentru o clipă soarele risipește încurcătura. Trag adânc aer în piept. Aerul e încă doar aer. Pietrele sunt încă doar pietre. Ziua e încă doar ziua. Dacă m-aș întoarce acum la Dungsbrook, poate că aș putea lăsa în urmă toate treburile astea sumbre.

Dar apoi privesc dincolo de curte și văd turnul. Sub el e temnița. Acolo e Ruth.

Stomacul îmi spune: *Fugi*. O spune clar și răspicat, așa că abia observ pietrele neregulate de sub papucii mei subțiri, puși în continuare greșit.

Îmi ia mai puțini pași decât credeam să traversez curtea, mai puțini pași decât vreau ca să ajung la temniță. Nu sunt gărzi care să mă împiedice să intru. Numai să ieși e interzis.

Zece trepte verzi, mucegăite, mă conduc în pământ. La capăt e o ușă păzită de un bărbat grosolan așezat pe un scaun, cu o barbă la fel de blănoasă ca treptele mucedă. Dincolo de el e un coridor de piatră umed de parcă ar plânge. Coridorul are uși de lemn la câțiva pași unele de altele, până când e prea întuneric să mai vezi. Nu e ca temnița în care am fost eu, o încăpere mare, de pământ, cu lacăt la ușă, în care toată lumea era vârată la grămadă. Asta e doar pentru trădători și oameni de viță nobilă.

– Cine primește vizita devoratoarei de păcate? zice Barbă Mucedă cu voce tare, iar glasul lui răsună pe coridor.

Un soldat mai bătrân, cu o barbă sură îngrijită, tăiată în formă de cazma, iese de pe coridorul întunecat. Își lasă privirea să alunece pe deasupra mea fără să se oprească:

– Nu moare nimeni azi. Trimite-o de-aici.

– Cum? întreabă Barbă Mucedă de parcă i s-ar fi cerut să scoată afară un șarpe.

– Nu moare nimeni azi, spune Barbă Sură mai tare.

Ca o veveriță, mă strecor în fugă pe lângă ei, așteptându-mă să mă tragă de haine. Dar tot ce fac e să strige. Unul la altul.

– Ai lăsat-o să treacă! îl ceartă Barbă Sură.

– Ce era să fac? zice Barbă Mucedă.

– Ce-are de gând? Du-te după ea!

Le aud pașii în urma mea în timp ce trag cu ochiul prin găurica tăiată în prima ușă. În celulă e un tânăr în genunchi, care se roagă.

În următoarea e un bărbat grăsun întins pe un morman de pipirig murdar, nemișcat ca un mort.

– Caută pe cineva, zice Barbă Mucedă.

Următoarea celulă e mai mare. Are un pat și o masă. E o femeie într-o rochie scumpă, care scrie pe un pergament, și un ciot de lumânare din ceară de albină îi face lumină.

– Se uită la contesa euharistică, zice Barbă Mucedă.

– Nu trebuie să reciți ce vedem limpede amândoi! îl blestemă Barbă Sură.

Contesa ridică ochii la auzul vocilor.

– Ai un pachet pentru mine? le spune ea, ostenită, gărzilor. Urma să mi-l aducă o rudă.

Se face puțină liniște, iar apoi Barbă Mucedă spune:

– A venit, milady.

Pașii lui se îndepărtează și se întorc. Descuie ușa contesei, cu un coș în mână. E acoperit cu o pânză galbenă brodată cu o emblemă roșie, precum cea pe care o broda Purcica Vopsită.

– Și mi l-ai fi dat dacă nu l-aș fi cerut? spune contesa de parcă ar fi în propria casă, adresându-se unui servitor. Sau l-ai fi păstrat pentru dumneata?

Barbă Mucedă se uită la pantofii lui și încuie ușa la loc. Dar Barbă Sură spune:

– Ești o trădătoare a reginei, așa că poate n-ar trebui să te plângi.

– Poate n-ar trebui să mi te adresezi cu atâta îndrăzneală! răspunde contesa prin ușă. Oi fi eu euharistică, n-am să-mi neg credința, dar n-am complotat niciodată s-o dau pe regina Bethany jos de pe tron. Verișoara mea e cameristă! Suntem credincioase.

– Iscoadele euharistice s-au răspândit la curtea reginei Bethany ca șobolanii. Fiicele Evei, asta sunteți voi, spune Barbă Sură, scârbit.

– Am fost prietenă dragă de-a reginei-văduve Katryna, mama vitregă a lui Bethany, și am trăit în casa ei în anii în care și regina Bethany trăia acolo. Ar trebui să-și amintească asta și să aibă grijă să nu cânte cucul prea tare.

Apoi contesa cântă niște versuri:

*Ce pasăre șireată-i cucul;
Un cuib nu s-ar căzni să facă preaînaltul,
Nici propriile odrasle nu le vrea;
Le lasă ba la unul, ba la altul.*

– Acuma vorbești în cimilituri? Am să chem căutătorul de vrăjitoare, spune Barbă Sură.

Contesa nu-i răspunde.

– Sunt numai lumânări și prăjituri în pachet. Verișoara mea urma să-mi trimită cerneală.

– Ca să-ți scrii scrisorile de iscoadă? întrebă Barbă Sură.

– Dă-mi cerneala!

Barbă Sură nu mai spune nimic.

După celula contesei, pereții plânși ai temniței dispar după o cotitură lungă și întunecoasă. Din întuneric, răsună brusc un urlet ca de animal, care îmi îngheață sângele în vene. Ce am să găsesc dacă merg mai departe?

Dar e aici. Și e singurul om care mi-a mai rămas.

– Se duce la celulele de interogare, spune Barbă Mucedă.

Aud cum pumnul lui Barbă Sură lovește carnea lui Barbă Mucedă.

După câțiva pași făcuți în întuneric, văd o geană de lumină. Mai fac câțiva pași până să se prefacă într-un felinar care luminează un al doilea șir de uși. Un urlet grav răsună de după prima ușă. Îmi vine un gust amar în gură când mă apropii de vizor.

Înăuntru e ca o umbră a unui tablou pe care l-am mai văzut. Salcie, doctorul reginei, e acolo. Se apleacă deasupra unui vas cu urină, la fel cum a făcut când a îngrijit-o pe Corliss. Însă de data asta e lângă o femeie foarte bătrână și stafidită, și nu încearcă s-o vindece.

E îmbrăcată în zdrențe, iar fața și gâtul ei au mici arsuri și înțepături de ac peste tot. Salcie îi adulmecă urina.

– Neconcludent, din nou, zice el. Îți ții tainele aproape, doamnă.

Așază vasul cu urină pe podeaua celulei. Atunci i se vede ceva lucind pe mână. E acul pentru vrăjitoare de pe degetul mic.

Coboară acul gros spre ea. Vârful nu-i strălucește fiindcă e întunecat de sângele ei.

Îmi aduc aminte că poate bătrâna e cea care a făcut păpușa găsită, cea menită să blesteme o domniță de viță nobilă, cu peri înfiți în burtă și-n pășărică. Asta e cea mai neagră magie. Mă duc iute la următoarea ușă și privesc înăuntru.

Un scâncet îmi scapă de pe buze când o văd pe devoratoarea de păcate. În celulă e puțină lumină, dar o văd oricum. Stă pe podea, privind în altă parte, cocoșată. Pietrele care trebuie s-o strivească sunt așezate într-un morman în apropiere.

Mârâi ca să-i atrag atenția. Parcă sunt un animal, un cal sau o vacă. Însă devoratoarea de păcate e la fel de nemișcată ca pietrele. Trebuie să fie beată. Dar nu, aici nu-i băutură. Nu într-o temniță. Doar pietre reci și așteptare și ce-i mult mai rău și vine când așteptarea ia sfârșit.

Nu știu ce să fac, așa că aștept și eu. Aștept cu ea. Poate că răsuflarea mea are să ia locul cuvintelor. Poate că are să audă cum mă poticnesc când răsuflu și are să știe că am venit s-o liniștesc. Că i-am dat un nume. Că îmi pare rău. Că mi-e dor de ea.

Iar atunci văd sângele de pe podea.

E sub pietrele de zdrobit, un covor întunecat pe care nu l-am văzut la început, din pricina luminii slabe.

Poate că-i sânge vechi, dar în clipa în care gândesc asta știu că nu-i adevărat. Oh, Ruth.

Mă uit mai bine la mâinile ei. Are degetele închise la culoare, pline de bășici. Nu, nu bășici. Plesnite. Plesnite de la sângele stors până când buricele degetelor i s-au spart. Nu așteaptă. E moartă. Mă uit la amintirea ei, la coaja aruncată într-o parte după ce pietrele au scos viața din ea. Am ajuns prea târziu.

Glasul lui Barbă Sură mă face să tresar. Am uitat că gărzile sunt în spatele meu.

– Noroc că mica devoratoare de păcate a avut destulă minte să mănânce când cea mare n-a vrut.

Cum o arăta chipul lui Ruth? Ochii ei mari, de culoarea castanelor?

– Dacă și cea mică s-ar fi opus, continuă Barbă Sură, n-ar fi pus-o pe devoratoarea de păcate bătrână sub pietre. Secretarul reginei ar fi

trebuit să facă altceva. Nu poți să ai un oraș fără devoratoare de păcate.

O tobă îmi bubuie în urechi. E sângele meu care năvălește cu putere. Aș fi putut să n-o las să moară? Am făcut-o de înlocuit fiindcă am ales să mănânc?

– Nu puteau să facă altă devoratoare de păcate și gata? întreabă Barbă Mucedă.

– Nu-i ca atunci când faci pe cineva ucenic de fierar, pufnește Barbă Sură. E nevoie de grijă când faci o devoratoare de păcate.

– Ai nevoie doar de o fată, nu?

Gărzile continuă să vorbească de parcă vorbele lor nu mi-ar fi prins deja inima ca într-o menghină. De parcă ar vorbi despre culturile de pe câmp sau dacă urmează să plouă.

– Nu orice fată, zice Barbă Sură. Ia gândește-te: dacă registratorul ar pronunța o fată de un sânge cu tine și din neamul tău să fie următoarea devoratoare de păcate, ce-ai face?

– Nu le-aș îngădui! scuipe Barbă Mucedă.

– Ai urla pe stradă în semn de protest! îl aprobă Barbă Sură. Cum ar face orice om cinstit. Așa că registratorul trebuie să aleagă cu grijă pe cine face devoratoare de păcate. Registratorul nostru e răzbunător.

Barbă Sură arată cu capul spre Ruth, moartă în celula ei.

– Nevastă-sa a pierdut doi prunci unul după altul, apoi a făcut unul încet la minte. Așa că a blestemat-o și el, și-a făcut-o devoratoarea de păcate pe care o vezi acolo.

Îmi aduc aminte de cele două pandantive de os din caseta de la capătul saltelei. Cei doi copii pierduți. De-asta stătea pe taburet în fața focului? De-asta gemea și bea? Picioarele lui Barbă Mucedă se mișcă pe pietre.

– Și asta tânără ce-a făcut?

– De unde naiba să știi? zice Barbă Sură. Stârvul de ce mai e aici?

Barbă Mucedă trece pe lângă mine cu cheia în mână. Apoi se aude un grohăit și răsuflarea greoaie a lui Barbă Mucedă când trage cadavrul lui Ruth afară. Două târșâituri pentru fiecare dintre pași. Apoi pauză. Două târșâituri, apoi pauză. Câte un cuvânt la fiecare

târșăitură. Încerc să deslușesc cele două cuvinte. Iu...? Nu, un cuvânt:

Iuda.

Trupul ei rostește cuvântul când gardianul îl scoate din celula însângerată. Iuda, trădătorul. Am devorat inima de căprioară care n-a fost recitată, așa că Degete Negre, secretarul reginei, a fost liber s-o ucidă.

Clatin din cap ca un câine care își scutură blana udă, dar nu scap de numele acela. Barbă Mucedă îi târăște trupul pe lângă mine. Are noroi în colțurile gurii și la ochi, are noroi închegat sub unchii. Nu, nu noroi. Sânge.

– Oh, Ruth, rostesc buzele mele.

Răsuflarea mi se prefăce în urlet. Un urlet pentru durerea ei și suferința mea și singurătatea care îmi apasă pieptul, ca pietrele care au ucis-o. Buzele mele se agață de sunetele care îmi ies din gură, prefăcându-le în șoapte. *Iartă-mă, iartă-mă!*

Au avut dreptate să mă facă devoratoare de păcate. Sunt infectă. Sunt mizeră. Mă întorc cu spatele la celulă și fug pe lângă gărzi, sus, sus și departe, încercând să scap de vinovăția, de regretul, de durerea mea.

10. VERDEȚURI AMARE

Fug afară din castel. Alerg prin oraș și nu mă opresc până nu ajung la marea Casă a Ziditorului din piața orașului. Cumva, mă gândesc că dacă aud rugăciunile Înaltului Slujitor al Ziditorului sau dacă îmi înmoi degetele în lumina ferestrelor colorate, poate am să fiu curată din nou. Nu știu ce altceva să fac.

Strada e plină de oameni în straie albe, în drum spre slujba de prânz. Îmi fac loc cu coatele printre ei, cu răsuflarea înțepenită în piept. *Iartă-mă, Ruth.*

În fața mea, văd statuile Sfântului Pavel și Arhanghelului Gavriil săpate în piatră lângă ușile Casei Ziditorului. Aud lumea spunând: „Pace vouă“, iar Slujitorii Ziditorului dincolo de uși, răspunzând la fel.

Dar înainte să pot intra pe ușă, cineva îmi șuieră ascuțit în față, apoi văd toiagul încovoiat al unui Slujitor al Ziditorului, la două degete de nasul meu.

– Devoratoarea de păcate nu va pângări Casa Ziditorului! strigă un glas.

Oamenii bâiguie și se învârtesc în jurul meu. Slujitorul Ziditorului împunge cu toiagul, lovindu-mă tare în adâncitura umărului. Altă lovitură mă izbește în ureche dintr-o parte. Ridic privirea și văd al doilea Slujitor al Ziditorului ridicându-și toiagul să lovească.

– Negustoare de păcate! strigă el.

Mă întorc să fug, dar sunt prea mulți oameni care vin după mine ca să mă dau la o parte. Un bărbat de lângă mine strigă împreună cu Slujitorul Ziditorului: „Negustoare de păcate!“ Apoi, pălăria cuiva mă biciuie pe spate, suficient de tare cât să piște. Altcineva își scoate pălăria și mă lovește și el cu ea. Strigătele de „Negustoare de păcate“ le acoperă pe cele de „Pace vouă“ până când asta e tot ce aud. Pesemne toată lumea urlă și lovește, mă îmbrâncește și mă împinge departe de ușă. Nu văd printre corpurile și pălăriile care mă lovesc, însă deodată îmi pierd echilibrul și mă rostogolesc cu o

fetiță în șanțul de la marginea drumului. Mama fetei urlă și o trage de braț, plesnind-o peste fund ca să-i fie rușine și îmbrățișând-o în același timp ca s-o aline. Eu aștept în șanț, cu mâinile peste cap, până când sunt sigură că nu mă mai lovește nimeni.

Mulțimea s-a liniștit. Ridic privirea și mă uit la șirul de oameni din fața Casei Ziditorului. S-au întors cu spatele, umbrindu-și fețele cu mâinile. Nimeni nu mai strigă „Negustoare de păcate“. Trece o clipă. Încep să aud din nou cum oamenii spun, liniștiți, „Pace vouă“. Coadă începe să se miște. Lumea intră pe rând în Casa Ziditorului, până când drumul de deasupra mea rămâne gol.

Apa murdară îmi îmbibă rochia. O simt rece pe coapsa stângă și pe fese. Mă gândesc: *Acasă la Ruth n-am săpun.*

Celelalte gânduri de vinovăție, regret și durere sunt și ele acolo, dar dintr-un motiv oarecare, săpunul e cel care îmi rămâne. Îmi înghit un chicot. Săpun.

Ies din șanț. Îl aud pe Înaltul Slujitor al Ziditorului începând slujba înăuntru. „Ziditorule, miluiește-ne pe noi, păcătoșii.“

Buzele mele se mișcă fără să gândesc, laolaltă cu răspunsul: „Așa să fie“.

Mereu mi-a plăcut să spun „Așa să fie“³ la sfârșitul fiecărei rugăciuni. Să aud pe toată lumea rostindu-mi numele, May, de parcă aș fi fost și eu o parte din rugăciunile și tainele Ziditorului.

În fața ușii, mă uit la statuia Arhanghelului Gavriil. Chipul lui e mai blând decât al Sfântului Pavel, iar mâinile lui sunt deschise de-o parte și de alta a trupului în semn de bun venit. Dar aici nu e nimic care să mă facă să mă simt bine-venită.

Înaltul Slujitor al Ziditorului continuă.

– Iubiți credincioși, ne-am adunat aici să mulțumim pentru toate foloasele pe care le primim din mâinile Ziditorului.

Eu ce foloase am primit? Nu mă pot gândi la nici unul.

Toată lumea răspunde din nou, însă de data asta, la fel ca Arhanghelul Gavriil, eu tac.

Cimitirul are o mulțime de pietre, unele tocite, altele cu muchiile încă pătrate. Una are un desen scrijelit pe spate cu cretă albă: un x cu ochi de-o parte și de alta. Semne de vrăjitoare, probabil.

Pentru tata, e doar o piatră mică. Doar de atât am avut bani. Mă întind pe mlădițele verzi de iarbă de pe mormântul lui. Rochia mi se lipește de picioare, iar păsărica mi-e udă de apa murdară din șanț. Stau acolo mult timp. Cerul de deasupra mea se face rece și întunecat. Stelele ies prin nori care arată ca niște capete de morcovi. Întinsă deasupra oaselor tatei ca pe un pat, înțeleg de ce sunt făcute devoratoarele de păcate. Să porți cu tine asemenea sentimente e prea mult pentru o singură inimioară, prea mult pentru un singur trup. Trebuie să fie vreo speranță să scapi de regrete, de durere, de suferință, decojindu-le ca pe o piele și intrând în moarte liber și ușor. Altfel n-am mai fi în stare să trăim.

Aerul nopții aduce cu el febra. Am să aștept să-mi pătrundă în nas și în ochi și în urechi. Are să-mi usuce viața, iar eu am să părăsesc lumea asta. Dacă am să ajung la Eva sau la Ziditor, nu știu.

Luna trece pe deasupra mea, luminând un fag plin de frunze noi. Aștept. Dar nu se întâmplă nimic. După zile întregi de umplut burta, prin mine curge viața, caldă și sănătoasă, și tânjesc să mă mișc. Ziditorii Slujitorului nu mă vor ajuta. Acum nici moartea n-o va face.

Mă rostogolesc ca să văd piatra tatei. Îmi vâr degetul în numele săpat în piatră. O-W-E-N-S, trasez eu conturul literelor. Noroiul cenușiu mi se înfige sub unghie. Trasez iar conturul literelor. O-ul cel lătareț. W-ul frânt la mijloc. E-ul și N-ul. S-ul de la sfârșit. O fac iar. Și iar. Iar și iar până când gândurile mi se liniștesc. Dacă e să trăiesc, trebuie să repar haosul ăsta. Îmi împreunez mâinile.

Ruth, mă rog eu, îți jur că am să repar totul.

Am să dovedesc că-s fiica tatei și am să repar totul.

Așa să fie.

Așa să fie.

Așa să fie.

În limba engleză, May it be.

11. LIMBĂ DE VITĂ

E ora vrăjitoarelor. Până și târfele se ascund când o iau pe aleea tavernelor, în drum spre casă. Simt un val de ușurare când adulmec prima duhoare din Dungsbrook. Curând, și eu am să mă ascund în casa mea.

Dau colțul și intru pe aleea mea. Trec de cărarea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobușor și de Domus Conversorum. Preț de o clipă, mi se pare că aud un flaut din ruinele vechi de piatră unde evreii au fost obligați să trăiască până când s-au convertit la noua credință. Simt un gol în stomac când mă gândesc la sufletele neconvertite care poate au rămas închise în clădire, însă nu duhuri aud eu, ci vântul care trece prin hornul năruit.

Încă mă scutur de florii din stomac când mă apropii de ușa mea, așa că nu observ umbrele care vin de după casă. Una se strecoară între mine și ușă, alta îmi blochează calea, aidoma unor ucigași. Asta trebuie să fie. Oamenii lui Degete Negre trimiși să termine ce a început el.

Doar cu puțin timp în urmă, îmi doream să mă ia moartea, dar acum că a venit să-mi bată la ușă, nici nu vreau să aud de așa ceva. Ucigașul din drum e un om zdravăn, cu o batistă peste nas și gură. Ridică o sabie scurtă. Fără să mă gândesc, mă năpustesc asupra celui alt, care stă la ușa mea. Și el are sabia în mână, dar încă o ține într-o parte. Cu toate că sunt mai mică decât el, se împiedică și cade pe spate. Ușa prăpădită cedează, iar noi doi cădem înăuntru, aterizând dureros în odaia principală a casei mele.

Mă dau jos de pe cel de-al doilea ucigaș cât de repede pot. Și el se străduiește să se ridice, răsufând greoi.

– Împunge-o! urlă primul ucigaș prin batistă. Blochează ușa.

Al doilea ucigaș e din nou în picioare, la câțiva pași de mine. Ridică lama. Țâșnesc spre ușa din spate, însă el îmi taie calea înainte să ajung acolo. Mă împleticesc cu spatele spre vatră. Câte un ucigaș la fiecare ușă. Sunt prinsă în capcană.

Întind mâna sălbatic în spate și găsesc ulcica veche. O azvârl spre cel de-al doilea ucigaș, dar el se ferește ușor.

– Împunge-o! urlă din nou primul ucigaș din pragul ușii, iar al doilea face un pas spre mine.

Când mă chircesc în colț, așteptându-i lovitura, piciorul meu calcă pe ceva. Deodată se aude o mișcare în spatele meu. Scot un țipăt de uimire, dar nu sunt singura care face zgomot.

– Ce naiba-i aia? strigă al doilea ucigaș.

Ridică sabia, dar ca să se apere, nu ca să atace.

Mă întorc și văd o oroare deformată ridicându-se la o palmă de mine. Ochi negri, amenințători. O gaură scobită în loc de nas. Un bot zbârcit cu dinți sfărâmați. Brida.

– E dracul în carne și oase, șoptește primul ucigaș din pragul ușii.

Șalul zdrențaros al Bridei îi cade de pe trup. Lumina slabă a focului din vatră sclipește peste hăul din umărul ei. Ea ridică așchia de os cu care i se termină un braț și arată spre mine.

– M-a blestemat, se aude glasul mărunț al Bridei. Și eu am fost cândva bărbat ca voi. Am venit să-i fac rău, dar iată cum m-a blestemat. Iată cum arăt acum, zice Brida și își ridică fusta ca să le arate păsărica.

Al doilea ucigaș începe să se roage. Brida se apropie de el cu pași clătinați, pe picioarele umede de răni supurânde.

– Dacă-i faceți rău devoratoarei de păcate, o să aveți aceeași soartă ca mine.

Primul ucigaș a fugit deja pe ușă afară, lăsând-o deschisă ca să-l urmeze și al doilea. Bărbatul nu irosește nici o clipă și iese bocănind din ghetele cu toc.

– A spart cadrul ușii cu totul.

Paul coboară scara ce duce în pod.

– Au fugit ca iepurii, se aude un glas necunoscut din spatele lui. Bun spectacol, Brida. Inspirată improvizație!

Inima îmi bubuie în piept, iar brațele le simt ușoare și mă furnică. Cu toate astea, observ că vagabonzii mei s-au întors. Și s-au înmulțit, ca mucegaiul sau ciupercile otrăvitoare.

– Scuzele mele, spune nou-venitul. Paul și cu mine am violat odaia intimă. Am auzit o încăierare la ușă și am fugit.

– Îți irosești cuvintele, Frederick, spune Paul. E o devoratoare de păcate; nu vorbește.

– Dar aude, nu-i așa?

– Ce contează? răspunde Paul.

– Fiarele se liniștesc când le vorbești, spune Frederick. Până și porcarii vorbesc cu scroafele înainte să le taie, zice și mușcă jucăuș din aer. Am eu grijă să nu ne înfulece.

Brida se așază în fața vetrei. Paul se duce să-i facă focul. După felul aspru cum i-a vorbit, mă mir de cât de grijuliu e.

Brida e ostenită după spectacol. Când mi se liniștește inima, îmi dau seama că și eu sunt. Însă mă uit la acest Frederick înainte să mă duc în pat. E mai în vârstă, cam de seamă cu tata când s-a prăpădit. Dar e sănătos și mai bine îmbrăcat decât Paul și Brida. O avea vreo meserie. Dar nu una cinstită, că altfel ar fi la vreun han. Nu mă aștept la nici o atenție din partea unuia care m-a asemănat cu o scroafă, dar când trec să ajung la scară, Frederick mă strigă, privind dincolo de umărul meu:

– Cer iertăciune pentru manierele noastre nesăbuite. Paul suferă de supărarea lui Saturn. Îi facem o nedreptate, de s-ar îndupleca să ne primească, gazdei noastre milostive.

Un actor. Unul care își bate joc de mine, bănuiesc. Am nevoie de liniște ca să mi se calmeze nervii, nu de o casă plină de vagabonzi obraznici și actori adulți. Urc scara ce duce în pod.

Simt încă furnicături în brațe. Ucigașii sunt la fel de superstițioși ca oricine, mă liniștesc eu. Sigur n-o să se mai întoarcă. Și totuși ce a spus Barbă Sură în temniță nu era adevărat. Degete Negre e dispus să-i facă de petrecanie singurei devoratoare de păcate. Și eu sunt de înlocuit. Poate că-l pune pe registrator să facă altă devoratoare de păcate chiar acum. Inima începe iar să-mi bubuie în piept. Cum să fac să nu mă urmărească Degete Negre?

Ar putea să fie foarte bine cel care le-a otrăvit pe femei și a pus inima de căprioară pe sicriul lui Corliss. Poate dacă îndrept încurcătura, o să fie executat. Bubuielile inimii mi se înmoaie un pic. Trebuie doar să îndrept încurcătura.

Dacă ar fi un lacăt blocat, tata cum l-ar repara?

Lasă-l să-ți spună.

Mă întind pe spate și aștept. Cusăturile mă mănâncă. Încerc din răspuțuri să nu le ating. Rochia mi-e țeapănă de la apa murdară din șanț. Încrêșc materialul cu mâna, ca să-l înmoi. Apoi piciorul începe să mi se agite. Mai trag o dată aer în piept și încerc să ascult iarăși lacătul.

În sfârșit, în sfârșit, ceva glăsuiește. Dar nu lacătul, ci observările mele din ultimele zile. Observările pe care le-am povestit zidurilor sau pietrelor ori pe care le-am înghițit cu totul. Corliss și Tilly au fost otrăvite amândouă. Ce au ele în comun? Nu mare lucru. Corliss e de viță nobilă, iar Tilly nu-i cu mult mai presus de o slujnică. Dar Corliss a fost guvernanta, așa că ar fi trăit în casă cu regina când era mică. Tilly a spus că și ea a trăit acolo. Așa că erau împreună în casa în care a locuit Bethany când era mică. Era casa mamei vitrege a lui Bethany. Ultima soție a vechiului rege, Katryna.

Aștept să-mi vină mai multe observări. În schimb, glasul lui Frederick urcă prin scândurile din podea, ca un roi de albine. Mă enervează. Dar pe de altă parte mă și liniștește, sporovăiala asta a unei case. Îmi vâr mâna între coapse unde e cald, iar carnea se simte ca aluatul de pâine. E mai multă carne decât înainte, mă gândesc eu, în timp ce-i ascult pe vagabonzii aciuși la mine.

Pesemne Frederick și trupa lui de actori au venit în oraș să joace la un banchet. Prințul normand, care e străin și dușman, trimite un emisar să ceară mâna reginei Bethany ca să facă o alianță.

– N-o să se mărite niciodată cu prințul normand, zice Paul. E euharistic.

– Eu aș pune răvășag pe secretarul reginei, spune Frederick. Am auzit că regina a înfipt un cuțit în mâna unei servitoare fiindcă îi făcea ochi dulci. Se zice că ar fi o amantă tare geloasă.

– Nu crezi că-i fecioară? întreabă Brida.

– Se zice că prințul normand a trimis un doctor să verifice dacă așa e, răspunde Frederick.

Brida plesnește din limbă.

– Și-ar pierde tronul dacă nu mai e fecioară. E nemăritată.

Îl aud pe Frederick râzând.

– Atunci ar fi bine să n-o descopere nimeni. Oricum totul este un mare spectacol. Spectacolul înseamnă putere. Regina Fecioară. Țasta da rol, râde Frederick din nou. Dacă ar fi isteță, și eu cred că este, i-ar încuraja pe oameni s-o asemuiască Sfintei Fecioare și i-ar convinge pe toți că are drept divin asupra tronului. Oricum, de ce să vrea să se mărite? S-ar pricopsi doar cu un rege care să ia singur toate hotărârile și s-o pună să coasă într-un colț.

– Atunci de ce primește pretendenți? întreabă Brida.

– Vai, Brida, spune Frederick nerușinat. Cum îi ține curtezana fericiți pe bărbații cuceriți? Făcându-l pe fiecare să creadă că i-a cucerit inima.

– Oh, Freddie, îl muștră Brida. S-o asemuiești pe regină cu o curtezană e o cale tare ușoară să rămâi fără cap. Dar are nevoie de un moștenitor.

– Țhmm, aprobă Paul. Sau tronul ajunge la... ei, bine, la cine ajunge?

– Asta da întrebare, intervine Frederick. Să vedem. Tatăl lui Maris și Bethany a avut șase neveste. Toți copiii sunt morți, în afara reginei noastre dragi, Ziditorul s-o aibă în pază.

– Cum rămâne cu ultima soție a regelui? întreabă Paul.

– Katryna.

– Katryna n-a avut o fată cu următorul soț, baronul Seymaur? zice Paul. Sigur fata poate să pretindă tronul.

– Nu, vezi tu, regele cel vechi a avut sânge albastru.

Glasul lui Frederick devine mai puternic, la fel ca al lui Gracie Mannors, când știa ceva ce nici unul dintre noi nu știa.

– Nevestele lui au fost regine numai fiindcă au fost măritate cu el. Când a murit, Katryna nu a mai fost regină. A rămas regina văduvă, ceea ce e pur și simplu un titlu onorific, care nu face nici cât o ceapă degerată. În clipa în care a murit regele, tronul a trecut la fata lui cea mare, Maris.

– Atunci cine urmează? vorbește Brida.

– Nu știe nimeni, răspunde Frederick. Regina Bethany trebuie fie să dea naștere unui moștenitor, fie să numească un succesor. Euharisticii trag nădejde că-l va numi pe vărul ei de la miazănoapte. Prințul normand nădăjduiește s-o ia de nevastă și s-o lase grea, așa

cum își dorește orice lord din Anglia. Singurul lucru pe care-l știm e că în clipa în care Bethany va avea un moștenitor, își va pierde bună parte din putere. Toată lumea va vrea să-l farmece pe moștenitor și nu pe ea. De asta bănuiesc eu că nu-l acceptă pe nici unul dintre pretendenți.

– Măcar emisarul normand are să se veselească la banchet înainte să-i aducă refuzul lui Bethany prințului, spune Paul. Bietul nevolnic!

– Va fi splendid! Un ospăț cu jongleri și muzică și mica noastră piesă drept încununare, continuă Frederick. Paul, n-o să-ți vină să crezi ce producție avem. Ne-au cerut să construim o scenă întreagă cu mai multe panouri de decor și o mașinărie care să le ridice și să le coboare!

– Mai multe panouri? întreabă Paul.

– Se pare că vreun lord englez sau așa ceva i-a văzut pe italieni cum schimbau decorurile de la un act la altul în timpul pieselor. Eu bănuiesc că decorurile nu se mișcau deloc, ci lordul era pur și simplu beat.

Brida pufnește în râs.

– Dar lăsând gluma la o parte, lordul a adus schițe cu un sistem de sfori și scripeți făcuți să coboare un panou plat de deasupra scenei într-o adâncitură din podea. Închipuie-ți, un panou de decor agățat deasupra scenei, în timp ce tu joci. Sabia lui Damocles, precis.

– Și ce o să jucați? întreabă Paul.

– Ceva distractiv, dar nu prea istovitor, compus de mințile luminate de la Cambridge, spune Frederick.

– Și cine o să joace domnițele? întreabă Paul într-un fel cam încordat. Andrew? El e, așa-i?

– Îți mai aduci aminte când ai jucat-o pe Dame Custance? spune Frederick, de parcă ar răspunde la întrebarea lui Paul. Era în Leicester, unde breasla negustorilor de stofe pângărea *Căderea omului*, am dreptate?

Paul râde.

– Primarul ne-a întrebat dacă avem ceva ce „ocolește credința“, ca să repet ce-a zis el.

- Care ocolește credința? zice Brida.
- Toată lumea se temea de piesele despre credință în vremea aia, spune Paul. Nu știai niciodată pe cine s-ar putea să jignești.
- A fost un răgaz, de fapt, spune Frederick. După ani de zile în care am sosit în oraș, ne-am prezentat în fața primarului, iar el ne-a tot întrebat dacă putem juca un interludiu scurt intitulat *Piesa celui de-al doilea cioban*.
- De câte ori l-am jucat?
- De o duzină de ori în vara aia. Două duzini! Și asta când e plin de piese noi, spune Frederick. Am ales *Ralph Chefliul* în Leicester. Ceruri, ce bun actor erai – ești, ești un actor bun, se corectează Frederick. Scuzele mele, m-a luat gura pe dinainte.
- Nu, nu, ai dreptate. S-a sfârșit cu viața aia, răspunde Paul iute, dar veselia din glas i s-a risipit.
- Se aude un gălgâit și bufnetul unui urcior lăsat pe masă.
- Ah, dar nu v-am povestit cea mai bună parte, spune Frederick de parcă ar încerca să-l înveselească pe Paul. Banchetul, cu tot cu piesa noastră, trebuie să aibă loc într-un cort uriaș, ridicat pe un câmp la răsărit de castel.
- Pe câmp? întreabă Brida. De ce, Doamne, iartă-mă, ar face așa ceva?
- Frederick ridică iarăși vocea.
- E limpede că vrea să amintească de spectacolul fermecător al tatălui reginei. Vechiul rege a pus odată să se ridice un cort uriaș din țesătură de aur, în care să primească un aliat normand. A dat cele mai magnifice banchete care s-au văzut vreodată pe malurile astea. Frederick bea, apoi oftează. Un cort pe scenă am mai văzut, dar niciodată o scenă într-un cort. Să vezi și să nu crezi!
- Eu așa ceva n-am mai auzit, spune Brida.
- Glasul lui Frederick se înmoaie.
- Paul, ți-ai putea găsi de lucru. Ești în putere încă, și vom avea nevoie de oameni care știu cum să ridice o scenă și să aranjeze un vestiar. Și întotdeauna avem nevoie de un bun costumier în culise. Tu ești priceput cu acul.
- Am decăzut într-o asemenea stare, zice Paul. N-aș putea... n-aș vrea să fiu văzut.

– Nu ești primul care a rămas cu cicatrici de la vopsitul feței. Păi, e aproape un însemn al breslei. Și știi că toate femeile alea de viță nobilă suferă la rândul-le. De-asta straturile lor de vopsea se îngroașă cu fiecare an – ca să le acopere semnele.

– Nimeni nu-i așa desfigurat ca mine.

– Ai fost frumos, zice Frederick cu blândețe.

– Am fost irezistibil, spune Paul. Am primit un inel cu rubin. Știai? Piatră adevărată, iar eu știu să le deosebesc. Am sânge de gentilom.

– Ai fost iubit, aprobă Frederick.

Se aude un hârșăit, ca și cum cineva s-ar ridica de pe scaun.

– Unde te duci, Paul? Tovărășia plăcută e singura alinare într-o viață grea.

– Nu sunt supărat, doar mă duc după niște lemne, răspunde Paul, iar ușa din spate se deschide și se închide la loc.

E limpede că minte.

– E mult mai rău decât ultima dată când l-am văzut, spune Frederick, aproape prea încet ca să-l pot auzi. Asudă melancolie.

– E într-o dispoziție schimbătoare zilele astea, spune Brida. Mă face în toate felurile! Slujnica Evei și, ia să văd, Brida caută cuvintele, Mefita puturoasă?

– Mefitis, zeița duhorilor sulfuroase, sugerează Frederick. Paul e băiatul din flori al unui lord, să știi. Tată-său l-a educat. N-a vrut să-i dea numele, însă i-a dat o seamă de cunoștințe la care să facă apel când își blestemă tovarășii.

– Chiar și așa, îi e drag de mine de parcă am fi tot de-un sânge, spune Brida cu căldură în voce. Asta-i!

– Mereu a avut o inimă blândă, zice Frederick cu un oftat. Așa învinețită și bătută cum e. Dreptatea va avea grijă să fie biciuit nenorocitul care i-a răpit inima și apoi l-a alungat când și-a pierdut frumusețea.

Se deschide ușa din spate. Glasul lui Frederick devine din nou puternic.

– Paul! Trebuie să citești versurile pe care le-am primit. Învățații care le-au scris l-au citit pe Aristotel și cred că asta îi face mari poeți, uitând ca întotdeauna că istețimea trebuie însoțită de

obraznicie, ca să nu te trezești că publicul ți-e cotropit de somn tocmai când se rostesc versurile.

Când spune aceste lucruri, un gând nou mă trezește de-a binelea.

Cobor scara într-o clipită. Frederick și Paul se feresc când mă apropiu de vatră, în timp ce Brida se străduiește să se facă mică pe covor. Întind cartea pe care am găsit-o în caseta lui Ruth. Frederick și Paul cunosc literele. Pot să aflu cărui fel de omor îi este menită inima de căprioară.

– Mi-ați spus că devoratoarea de păcate nu vă deranjează! strigă Frederick, încordat ca un iepure prins la perete.

– E cartea din casetă, vede Brida cu colțul ochiului.

Întorc coperta și arăt prima adunătură de litere. Brida înțelege.

– Vrea să citești.

Paul își trage mâinile în spate.

– Ți-am zis că nu vreau să am nimic de-a face cu ea!

Am nevoie de ajutorul lor, așa că rămân pe poziții, la un pas de ei, cu tăciunii din vatră trosnind în aerul liniștit.

În cele din urmă, Frederick mormăie:

– Dacă slova cărții îi grăbește retragerea, atunci mă supun.

Întinde mâna să ia cartea, atent să nu mă atingă. Își drege glasul.

– *Breviar de păcate osebite, mai mari și mai mici, și bucatele lor nimerite.* Trage aer în piept. „În care se prezintă bucatele atribuite fiecărui păcat și cu ajutorul cărora devoratoarea de păcate poate să spele iute păcatele sufletului.”

– O poveste plină de intrigă și emoție, spune Paul de parcă n-ar vorbi deloc serios, lipindu-se cu spatele de peretele de lângă foc. Și așa începem.

Frederick citește de la începutul cărții și apoi puțin pe sărite. E doar o listă a tuturor păcatelor și bucatelor lor. Adulter, beție și multe altele, dar nici o inimă de căprioară. Presupun că o să fie la păcatul omorului, dar nu știu unde vine omorul în carte. Aștept și aștept, sperând că o să urmeze.

Ce citește Frederick tot e folositor. Știam dinainte că adulterul înseamnă stafide, dar bigamia, de pildă, e marmeladă de portocale. Vinul fiert știam că-i pentru beție, dar e și pentru jertfa de sânge. Și apoi sunt șase feluri de a râvni, și toate sunt felurite lactate:

smântână simplă, smântână închegată, smântână prinsă, lapte închegat cu coniac, ouă cu unt și smântână, și frișcă.

Frederick a parcurs doar o mică parte din carte, când cască și se freacă la ochi.

– Cu regret mă văd nevoit să-mi suspend truda edificatoare în seara aceasta și să-mi odihnesc ochii.

Întinde cartea.

– Fără doar și poate am îndeplinit cu asupra de măsură cererea făpturii ăsteia.

Iau cartea de la Frederick și încerc să ignor felul în care mâna lui tresare la apropierea mea. O să-l rog să mai citească în altă seară.

Mă trezesc înainte de revărsatul zorilor niște zbierete în fața casei. Beată de somn, mă gândesc întâi că a venit iar cineva să-mi facă rău. Dar apoi îmi dau seama că se ceartă doi bărbați. Cred că e Paul sau Frederick, dar vorbele bărbaților care se ceartă sunt prea aspre, ca niște bulgări de țărână.

– N-am nimica cu ea, zice unul.

– Cățea bătrână, spune celălalt.

Poate că unul o fi femeie, dar cu o voce atât de gravă și de bolovănoasă încât poate fi luată drept bărbat. Trag cu ochiul printre obloane. Un gardist și o bătrână.

– Te-am văzut când desenai semnul diavolului pe o casă, spune gardistul.

– Mâzgăleam și io, atâta doar!

Baba e legată în jurul brâului. Se străduiește să se îndepărteze șontâc-șontâc de gardist, dar e atât de bătrână, încât gardistul nici nu trebuie să fugă după ea. Apucă sfoara și o trage după el spre oraș.

– Ai să arzi ca o țiiitoare de draci ce ești, zice el.

– N-am făcut nimica! țipă femeia.

Dau colțul, iar casa se cufundă în liniște preț de o clipă. Apoi niște voci joase urcă scara.

– Toată lumea vânează vrăjitoarele din pricina păpușii, șoptește Frederick.

– Puteam să fiu eu, aud glasul mărunț al Bridei.

- Făcea însemnele, zice Paul. Ar trebui să știe să nu se lase prinsă.
- Brida vorbește iarăși încet:
- Puteam să fiu eu.

12. PLĂCINTĂ CU MĂRUNTAIE

Dimineată, când cobor scara, oaspeții mei nepoftiți dorm. Casa miroase a vânturi și a putreziciunea Bridei. Cadrul spart al ușii a fost reparat în pripă. Urciorul e plin cu apă și au adunat mai multe lemne lângă vatră. Ar fi bine să mă obișnuiesc cu zgomotele și cu duhoarea. Cei trei nădăduiesc să rămână.

Afară dau de un cer care amenință cu ploaia și de trei mesageri. Doi dintre ei împung cu niște bețe o broască pe jumătate mâncată de cine știe ce fiară pe timpul nopții. Celălalt se scobește în nas cu înverșunare. Cel care se scobește mă vede primul.

– Devorare pentru Tilly Howe la castel.

Urmează cei care împung broasca.

– Milly Beane e-n durerile facerii în Northside, pe alea tavernelor.

– Și eu am o Recitare pentru o domniță în chinurile facerii, zice al doilea băiat care împungea broasca. Jupâneasa Twarby. E un semn de vrăjitoare pe ușă.

Îmi ia o clipă să aud ultima parte. Mă întorc spre ușă, dar nu văd nimic. Al doilea băiat care împungea broasca își folosește bățul ca să-mi conducă privirea spre colțul de jos, de lângă pământ. E un semn mic, în cărbune, care aproape se pierde în lemnul îmbătrânit de vreme. E o formă care seamănă cu o fustă, cu ochi de o parte și de alta. Ageră privire are băiatul.

Mă las pe vine și încerc să șterg semnul cu degetele. Nu fac decât să mă înțep într-o așchie.

De ce am ușa însemnată? Gândul mă face să mă cutremur. Toată lumea știe că un semn de vrăjitoare înseamnă blestem.

Ploaia se oprește în timp ce mă duc la prima Recitare. *Nu e vorba că amân să mă duc la castel*, îi spun drumului înainte să poată spune ceva. Am făgăduit că am să îndrept lucrurile, și am de gând să-mi țin făgăduiala. *Doar că morții au timp, muribunzii nu*, îi spun eu. *Așa că mai întâi Recitățile.*

Primul băiat cu broasca mă conduce la o berărie din Northside.

– Da' mult ți-a mai luat, mama naibii de treabă, îi zice băiatului o femeie grasă, încinsă cu un șorț. Cât ai lipsit tu, pruncul putea să se nască, să crească și să se ofilească. Noroc că sora mea naște încet. Să n-aștepți nici un bănuț de la mine.

Băiatul se tânguiește cu o scuză, dar femeia îi face semn să plece.

Mă conduce pe scări la etaj, la un dormitor de deasupra berăriei, unde Milly, grasă și ea, stă întinsă pe pat, cu burta umflată de sarcină. Un copil mic doarme lângă ea, iar unul mai mare, cu ochi la fel ca ai ei, stă pregătit cu o cană de bere slabă. Nu e prima dată când își recită păcatele înaintea unei nașteri.

– Cum e acolo, jos? întreabă Milly.

– Bea lumea și fără tine, n-ai tu grijă, spune sora sa.

– Să-i zici lui Carter Parris că mi-e dator pentru trei halbe. Să nu-l lași să te îmbrobodească.

Milly îi face semn băiatului să-i aducă berea și ia o înghițitură.

– Nu mă îmbrobodește pe mine Carter Parris, răspunde sora.

– Ne-aduci o lumânare? E o beznă aici mai ceva ca-n sufletul Evei, se plânge Milly.

Sora îi face semn copilului, care găsește un opaiț și-l aprinde de la focul din vatră. Milly mă scrutează cu privirea.

– Altă devoratoare de păcate.

– Nevăzuta e acum văzută, spun eu. Nedeslușita e acum deslușită. Păcatele tale trupești devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt.

Privirea lui Milly alunecă spre tavan.

– Gâlceavă, înfumurare, nu mi-am rostit rugăciunile așa cum trebuie, am pus banii înaintea cumsecădeniei, și iarăși gâlceavă. Fanny, ce-am mai făcut?

Sora își răsfrânge buzele.

– Scandal, zgârcenie. L-ai plesnit pe Carter Parris de o groază de ori.

– Zgârcenie? Niciodată! țipă Milly. Eu am grijă de bănuții mei. Țsta-i bun-simț și atâta tot.

– Tu ești aia întrebată, zice sora, Fanny.

– Așteaptă să ajungi tu la recitare: arțag, grosolănie, gâlceavă...

– Astea-s toate același păcat!

- Ești tot timpu' prost dispusă, adaugă Milly.
- Tocmai ce-ai zis asta, spune Fanny.
- Ești o acritură, adaugă Milly.
- Eu am plecat, anunță Fanny. Cheamă-mă când maică-tii îi închide gura durerea, îi spune ea copilului mai mare și dispăre pe scări în jos.
- Să nu-l lași pe Carter Parris să bea! strigă Milly după ea, apoi întoarce capul spre mine. Hai să terminăm odată.
- Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele, zic eu. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Următoarea Recitare e pentru jupâneasa Twarby. Al doilea băiat care împunsese broasca mă urmează îndeaproape. Când mă apropiu de Alea Negustorilor, mă apucă de cot și mă conduce nu prin fața caselor, ci prin dos. O luăm pe o alee mică și apoi intrăm într-o grădină, pe lângă niște jardiniere drăguțe cu flori.

O slujnică ne primește pe ușa dinspre grădină. Ne face semn cu capul să urcăm scările tocmai când se aude un geamăt de la etaj. M-am obișnuit într-atât cu scările, încât abia mai am nevoie să mă țin de perete când urc.

La etajul al doilea, altă slujnică așteaptă cu un urcior de alamă în fața ușii închise a unui dormitor.

- Doamnă? strigă ea prin ușă. V-am adus apă rece.

- Las-o afară, se aude o voce.

Slujnica mă observă în spatele ei și bate din nou.

- Doamnă?

- Nu poți intra! insistă glasul.

Slujnica îmi întinde urciorul.

Înăuntru e jupâneasa Twarby cu fiică-sa, o fată cam de vârsta mea. Dar nu jupâneasa Twarby e în chinurile facerii, ci fata. Strânge între dinți o lingură de lemn. Maică-sa îi șterge fruntea când o cuprind durerile.

Jupâneasa Twarby poartă o rochie largă de felul celor purtate de femeile gravide, dar când îmi ia urciorul din mână, umflătura de sub rochie i se turtește sub presiunea cotului de parcă ar fi făcută

din mușchi roșu sau din vatelină. Fata scâncește cu lingura între dinți, iar mama geme și mai tare, cât să se audă până jos.

Mă întreb dacă slujnicele s-au lăsat păcălite de șiretlicul ăsta. Jupâneasa și flică-sa nu sunt primele care încearcă. Până și zvonul unei feciorii pierdute pătează pentru totdeauna o fată nemăritată. Sunt fete date afară din casă pentru mai puțin.

Recitarea fetei se sfârșește repede. Desfrâu, ce surpriză. În rest, nu prea multe, nici măcar neascultarea părinților. Atâția au păcate mult mai grave, însă fata asta rămâne pătată.

În cele din urmă, vine timpul Devorării pentru Tilly Howe. Mă uit după alți mesageri în timp ce mă îndrept spre castel, doar ca să fiu sigură că nu mai sunt și alte Recitări de făcut, dar nu mă găsește nimeni. Devorarea să fie. Cu puțin noroc, are să fie o întâmplare prea mărunță ca să-l atragă pe Degete Negre.

O slujnică mă conduce prin odăile servitorilor. Valeții duc pachete, iar gărzile își aranjează ciorapii. Ne oprim o clipă pentru hamalii care aduc niște butoaie cu bere. Printr-o fereastră de pe coridor intră o fâșie de lumină, așa că trag cu ochiul cât așteptăm.

Fereastra dă înspre o grădină unde niște curteni se joacă cu bile. Cerul s-a mai luminat nițel, măcar destul cât să se distreze jucătorii. Pășesc țațoș și lovesc bilele ca niște cocoși cu picioare sfrijite. Dincolo de bile, pe o bancă de piatră, văd un bărbat singur. Simt o pișcătură în stomac. Șoarece de Țară.

Ce-o face singur pe bancă? Poate că nu-i place jocul de bile. Apoi îmi aduc aminte că a spus că ceilalți oameni de viță nobilă îl privesc de sus fiindcă vine de la miazănoapte. Hamalii din spatele meu tot încarcă butoaie cu bere, așa că mă așez mai bine să-l privesc. Se uită la ceva în mână. O monedă? Un ceas de buzunar? Inelul lui. Se gândește la prietenul lui de acasă. Mi-aș dori să-i pot ține de urât.

Mă las cuprinsă de reverie. *Curtenii hotărăsc să-i facă o farsă lui Șoarece de Țară fiindcă e de la miazănoapte. Iau o bilă din grămadă și plănuiesc să-l lovească cu ea în cap. De aici, de la fereastră, îi fac semn. El vede mișcarea și se ridică, mutându-se din calea bilei. Se întoarce către curteni, iar ei se împrăstie rușinați care încotro. El îmi găsește chipul, ca pe un tablou la o fereastră... Dintr-odată chipul lui Șoarece*

de Țară chiar se uită în sus. Simt când ochii lui poposesc asupra chipului meu. Văd o expresie scurtă de uimire. Fără să știu de ce, ridic inelul tatei în lumină și-l răsucesc așa încât să-i trimit o rază. Îl nimerește în piept. Se uită în jos, la cerculețul de lumină albă ce plutește deasupra lui ca o molie. Încet, își ridică și el inelul și prinde lumina cu el. O trimite înapoi spre mine. Încep să râd când îmi înțepă ochii.

Aud lângă mine tusea aspră a slujnicei care mă trage înapoi în coridorul servitorilor. Totul arată întunecos și trist după lumina vie din grădină. Hamalii au dispărut, iar slujnica vrea să mergem.

Mi-a trimis înapoi raza de soare. Gândul mă urmează de-a lungul coridorului. Îmi ascund bine în suflet mica amintire cu raza de soare și o urmez pe slujnică la Devorarea pentru Tilly Howe.

E atât de cald în sălița unde e întins sicriul încât uleiul se scurge ca apa pe inima de căprioară. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă priveliștea. Tilly m-a prevenit.

Însă lumea care a venit să-și ia rămas-bun n-a fost prevenită. Pe chipurile lor se reflectă inima de căprioară, ca un lințoliu. Vin mulți, vin femei cu copii mari și chiar și unele dintre doamnele reginei, dar nimeni nu rămâne cât să se și așeze. Sunt înspăimântați de crimă. Tilly a fost moașă, dar și tămăduitoare. Ar trebui să aducă viață pe lume, nu să-i pună capăt. Și atât de curând după Devorarea pentru Corliss.

Singurul care rămâne e Salcie. Stă în colț, privind la sicriu cum se uită musca la plăcintă. Poate urmărește să vadă dacă o să mănânc inima.

S-o mănânc? Acum nu mă pândește nici o sabie. Încep cu vinul aromat, ca să amân răspunsul.

Păr de Aur și Chip de Terci, observ, sunt printre cei veniți să fie martori. Umblă cu o fată pe care n-o cunosc, care poartă tafta galbenă. Când se apropie de sicriu, văd că Chip de Terci poartă aceeași rochie ca înainte.

Fata în tafta galbenă se întoarce către celelalte două.

– Eu m-am dus la ea doar o dată, când am răsturnat o lumânare și mi-am ars încheietura mâinii.

Se uită la Chip de Terci.

– Și tu ai fost la ea, nu-i așa, pentru durerile de cap?

Chip de Terci încuviințează.

– Am auzit că s-a stins cu bășici pe burtă, șoptește Tafta Galbenă.

Crezi că a fost victima vrăjitoarei?

Păr de Aur scutură din buclele blonde.

– Păpușile alea îngrozitoare!

– Eu știu că a fost o ucigașă, răspunde Chip de Terci, uitându-se la inima de căprioară.

Își plimbă privirea peste celelalte bucate, cu o expresie anume. E o expresie pe care o cunosc, dar pe care nu m-aș aștepta niciodată s-o văd pe chipul vreuneia dintre domnițele reginei: foame. Chip de Terci ridică dintr-odată capul.

– Păpuși, spune ea și se uită fix la Păr de Aur. Ai spus păpuși.

Păr de Aur se uită cu o privire goală la Chip de Terci.

– Credeam că s-a găsit una singură.

Dar privirea lui Păr de Aur se îndreaptă spre o siluetă care întunecă holul. Degete Negre. Care aproape m-a ucis de două ori. Care a torturat-o pe Ruth până la moarte. Semințele de muștar îmi rămân în gât și simt cum îmi zvâcnește sângele sub fire.

Surprind o mișcare în fața sicriului. O batistă cade fluturând pe podea din mâna lui Păr de Aur. Iute ca un zmeu, Degete Negre traversează încăperea ca s-o ridice. E la doar un metru de mine.

Dacă Degete Negre e uluit să mă vadă în viață, o ascunde bine. *Nu poate să-mi facă rău în fața tuturor oamenilor astora*, le amintesc eu semințelor de muștar. Totuși, mășor în minte de câți pași ar fi nevoie ca să ajung la ușă, un obicei vechi de-ale mele de când stăteam la neamul Daffrey.

Degete Negre îi întinde batista lui Păr de Aur.

– Milady.

Aproape cum sunt, văd cum Păr de Aur îi strecoară ceva mic și pătrat când ia batista de la el. O bucată de hârtie. Dintr-odată, îmi amintesc că i-am văzut ieșind din aceeași debara după Devorarea pentru Corliss. Era dispensarul cu plante de leac. Poate sunt iubiți. Un joc periculos, fără doar și poate, dacă el e favoritul reginei.

Un bolborosit înăbușit ne atrage tuturor atenția. E Purcica Vopsită, care și-a revenit din leșinul de ieri, și care se apropie legănându-se de sicriu, cu un guler mare, încrețit. Degete Negre o părăsește pe Păr de Aur cu un ușor semn din cap și trece la Purcica Vopsită, oferindu-i brațul.

Observ că Purcica Vopsită ezită înainte să-și odihnească brațul pe al lui. Văzută de la depărtare, pare că și-a revenit, dar asta doar fiindcă a folosit o grămadă de vopsea pentru față. A plâns, ceea ce ar trebui să-mi trezească un sentiment de compasiune, dar n-o face.

– Tilly era în casa lui Lady Katryna cât am fost camerista ei, îi spune ea tare lui Degete Negre.

Apoi, de parcă ar fi vrut să lămurească de ce cunoaște treburile servitorilor:

– Era o casă mică.

Purcica Vopsită îi aruncă o privire furișă lui Salcie.

– Bântuie pe aici ca un călău, nu-i așa?

Degete Negre își înclină gulerul ca pe un paravan ca să-și apropie buzele de urechea ei. Nu aud ce-i șoptește. Orice i-ar spune, Purcica Vopsită încearcă să adopte o expresie impasibilă, dar nu reușește. Se îndepărtează de el și zâmbește încordat.

– Ești o alinare.

Degete Negre îi prinde mâna și i-o duce la buze.

Deodată, se aude un țipăt la ușă și un foșnet de fuste. Ridic privirea și o văd pe regină; pieptul îi tresaltă și are obraji roșii pe chipul sulemenit.

Îmi vine să țip: *Doamnele au fost otrăvite! Inimile n-au fost recitate! Favoritul tău e un ucigaș!*

Mă ia amețea, iar cusăturile mă ustură. Dau să mă ridic de pe scaun către regină.

Degete Negre mă vede cu colțul ochiului. Mâna îi țâșnește spre sold, unde-i atârnă, lucitor, pumnalul cu care mi-a sfâșiat grumazul.

Mă așez la loc pe scaun și iau pâinea. Dar mâna lui Degete Negre rămâne la pumnal, iar degetele îi înconjoară mânerul. Trei pași și jumătate până la ușă. Mă pregătesc să fug.

Însă regina e cea care se mișcă prima. Merge direct la Purcica Vopsită și o plesnește peste față. O lovește cu atâta putere, că Purcica Vopsită cade, cu fustele înfoiate cu tot, și aproape îl trage pe Degete Negre după ea. El își ia brațul chiar înainte să-l tragă în jos.

Regina tremură toată, uitându-se când la Degete Negre, când la Purcica Vopsită.

– M-ați trăda?

Purcica Vopsită își ferește fața cu mâna și țipă:

– Alteță! Niciodată!

Degete Negre se trage din nou de ureche.

– Doar nu crezi... Alteță, nu poți să crezi...

– Cred ceea ce văd, îl întrerupe regina. Gura ta pe mâna ei.

– Dacă afecțiunea cordială față de o prietenă veche îți produce neplăcere, spune Degete Negre, atunci am să-ți dau pace.

– Nu ți-am dat permisiunea să pleci, strigă regina înainte ca el să facă un pas.

– N-am să fiu ținut în lesă ca un câine, șoptește el tăios.

Tremurul reginei se întetește, iar într-o clipă înflorătoare mă gândesc că poate și ea a fost otrăvită.

– Alteță.

Salcie apare lângă ea. Glasul său pare să străpungă furia reginei. Tremurul i se liniștește.

– Ajutați-o să se ridice, ordonă ea.

Mai mulți oameni se căznesc să o îndrepte pe Purcica prăbușită.

– Alteță, spune Purcica Vopsită de cum e din nou pe picioare. Sunt o lumânare veche lângă lumina ta tânără. Lumina soarelui tău! Să crezi că eu, care ți-am fost ca o mătușică, aș îndrăzni...

Pare să nu mai aibă încredere în propriile cuvinte și le lasă să se topească.

Regina se uită dincolo de Purcica Vopsită, la Degete Negre. Îl măsoară din cap până-n picioare. El lasă capul în jos și ridică mâna. După o clipă grea, în care ne ținem cu toții răsuflarea, regina îi ia mâna. Amândoi își găsesc locuri în fața sicriului.

Degete Negre o ține de mână pe regină, dar ochii îi sunt pe inima de căprioară. Nu îndrăznesc să n-o mănânc. Nu când văd că mă

privește. Așa că o fac a doua oară. Mănânc o inimă de căprioară de pe sicriul unei femei omorâte.

Abia după ce termin și ultima înghițitură, îmi amintesc că regina nici măcar nu a tresărit la vederea inimii.

13. BOABE DE ORZ

Curu' mă-sii, înjur în sinea mea în timp ce cobor cu grijă scările servitorilor. Înjurătura îmi iese pe gură nechemată, stranie și murdară. Și totuși potrivită. De-asta avem înjurături. N-am înțeles niciodată ce-i mână pe oameni să înjure. Dar acum știu. Toate trăirile noastre teribile ne pătează inima, iar petele înfloresc și se prefac în înjurături. Nu știu cum să îndrept încurcătura asta. Ce am încercat până acum doar m-a pus în pericol.

În sfârșit a venit ploaia, și toarnă cu găleata. Mă așez pe prima treaptă a unor scări de lângă bucătărie ca să aștept să se mai potolească. Răpăie ca pișatul în oala de noapte, dar e mai frumos, fiindcă e doar ploaie.

O slujnică vine pe coridor. Sunt destul de ascunsă în umbră cât să nu mă vadă. Altă slujnică, înaltă și plină de bubițe, iese din bucătărie, îmbujorată de la căldură. Slujnica asta cu bubițe își dă ochii peste cap.

- Bucătarul se plânge că doamnele cer bucate speciale.
- Mereu se plânge când trebuie să facă de mâncare, zice prima slujnică. De ce s-a mai făcut bucătar?
- L-a scos din pepeni banchetul reginei. N-am mai avut ospăț așa de mare de pe vremea vechiului rege. Trag nădejde că n-ai venit cu vreo cerere, o avertizează Bubiță.
- Ba bine că nu, spune prima slujnică. Ficat de vițel. Doamna mi-a dat patru penny să-i dau pentru el, adaugă ea, de parcă asta ar lămuri treaba.
- E pentru o anumită domniță bălaie cu o poftă de mâncare tot mai mare? zâmbește Bubiță.
- Adică... Ce vrei să spui? întreabă prima slujnică.
- Doar ea-l enervează pe bucătar cu toate cererile ei, răspunde Bubiță. Nu mănâncă numai pentru ea, știi cum vine vorba.
- Bubiță spune ultima parte ca și cum ar vrea să spună mai mult.
- E grea? șoptește prima slujnică.

Bubiță îi face semn să tacă, apoi se uită pe coridor. Atunci mă vede în umbră.

– Doamne, Ziditorule! tresare ea.

Prima slujnică îi urmărește privirea până dă de mine.

– Ce naiba face aici?! șuieră ea.

– A venit după domnița ta care vrea ficat de vițel, asta face, șoptește Bubiță. E cu un anume domn de care e îndrăgostită regina. Regina a avut grijă ca nevastă-sa să fie împinsă pe scări. Domnița ta o să aibă curând nevoie de devoratoarea de păcate.

Prima slujnică își face semnul crucii.

În clipa aceea, Purcica Vopsită sosește zgomotos pe coridor. Bubiță și cealaltă slujnică se lipesc de perete. Bubiță lovește cu dosul o tapiserie mică.

Purcica Vopsită le privește pe slujnice ca pe niște hălci de carne stricată din piață.

– Știți unde-i slujnica mea? Trebuia să-mi aducă corespondența aseară. Aștept o scrisoare de la verișoara mea.

Cele două slujnice scutură din cap.

Purcica Vopsită vede tapiseria strâmbă din spatele lui Bubiță. Înclină capul și zice:

– Țesătura asta prețuiește mai mult decât tine. Dacă aș fi în locul reginei, aș pune să ți se reteze dosul fiindcă ai atins-o.

Bubiță, roșind toată, se îndepărtează de tapiserie, atingând în trecere cu șorțul ei murdar fusta de mătase a Purcele Vopsite.

– Vacă grasă, se răstește Purcica Vopsită și trece pe lângă slujnicele înfiorate.

Aștept să treacă prin dreptul meu și mă ridic brusc. Purcica Vopsită se smucește în spate ca un măgar. Duce mâna la brâu de parcă ar purta mătăniile credinței celei vechi, dar nu are nimic acolo. Așa că își face cruce și trece mai departe.

Nu știu de ce am făcut asta, dar mă simt bine când văd că oamenii mă bagă în seamă, chiar dacă o fac cu teamă. Măcar e o schimbare.

După ce se potolește ploaia, ies pe ușa cu sulul de pergament și traversez curtea. O ceată de mesageri se joacă cu bile de sticlă în

fața porții castelului. Cum mă văd, opresc jocul și recită o listă întreagă de nume. Dar eu pornesc spre casă. Încă simt pe buze gustul celei de-a doua inimi de căprioară, și mi-am adus aminte de ceva care s-ar putea să mă ajute cu încurcătura mea.

Ușa scârțâie amenințător din pricina tocului prost reparat. În casă, Paul, Brida și Frederick abia se trezesc. Găsesc cartea devoratoarei de păcate și mă duc la picioarele lui Frederick, care se întinde.

– Iar au apucat-o toanele, anunță Brida, ridicându-se în brațul sănătos.

– Și tre’ să ne supunem toanelor ei? întreabă Frederick, nevrând să se uite înspre mine.

Brida spune din nou:

– Are toane.

– Atunci să ghicim c-o pantomimă, mormăie Paul de sub pelerina pe care o folosește pe post de așternut.

– Spune-i să ne lase în pace, o îndrumă Frederick pe Brida.

Arunc cu cartea în pieptul lui Frederick.

– Oho! Atenție, am fost instruiți să mânuim sabia și spada, avertizează Frederick. Cel puțin simulacrele lor.

– Destul de bine ca să fie printre jucătorii reginei la glorioasele ei festivități pentru trimisul normand, zice Paul.

– Mai citește o dată din carte, haide, insistă Brida.

Frederick oftează. Se ridică în capul oaselor și se uită la Paul.

– Îmi dați o cană de bere ca să-mi umezesc gura?

– Brida? sugerează Paul.

– Paul! îl ceartă Frederick.

Paul îi aduce băutura în timp ce Frederick deschide cartea.

– Unde eram?

O să dureze prea mult. Arăt spre carte și mă bat pe piept ca să indic o inimă.

– Vrea să ne spună ceva, interpretează Brida.

Paul și Frederick rămân cu ochii pe Brida.

– Se bate în piept.

– Pantomimă să fie, spune Frederick. Folosite cum trebuie, brațele și degetele sunt grozav de expresive. Gesturi largi, vă rog. Nu ne

apucăm să ne frământăm mâinile și alte alea.

Fără doar și poate își bate joc de mine.

– Citește Frederick sau nu? întreabă Paul.

– E destul de supărată, din câte îmi dau seama, spune Brida.

Privirea ei mă fixează din lateral. Mă bat iar pe piept și arăt spre carte.

– Pieptul, zice Brida.

– Dragoste, ghicește Paul. Ar vrea să-i citească Frederick despre păcatele din dragoste?

– Patimi, cântă Frederick. Păcatul patimii. Seducție. Adulter.

– Ai vorbit despre adulter. Stafide, îi amintește Paul.

Brida întreabă:

– Despre un păcat vrei să citească?

Eu scutur din cap.

– Da? Nu?

Frederick se uită la Brida.

– Un fel de bucate, atunci? întreabă Paul.

Da! Zâmbesc larg.

– Cred că e bine, spune Brida. Oh, acum e mai veselă.

– Și ce fel de bucate ar fi? întreabă Paul.

– O inimă, pesemne, zice Frederick, înțelegând în sfârșit ce vreau să spun.

– Urma să ghicesc și eu inima, strigă Paul.

Brida se lasă pe spate în fața focului.

– Nu te simți bine?

Paul o privește cu atenție.

– Tre' să mă odihnesc, atâta tot, oftează ea.

– O să-ți aducem o ciorbă de oase, zice Paul. O ciorbă de oase bună și fierbinte.

– Sună bine, oftează Brida.

Frederick citește paginile, iar degetul mare însemnează fiecare rând de cuvinte pe măsură ce caută păcatele care înseamnă inimă. Paul i se alătură după o vreme, citindu-i peste umăr.

– Vai, vai. Dacă te gândești vreodată, Brida, să-ți pui sigiliul pe vreun act contrafăcut, clienta noastră scumpă la vorbă va devora napi murați pe mormântul tău.

- N-ai găsit inima? îl întreabă Brida pe Frederick.
- Credeam că e la „omor“, răspunde Frederick. Dar acum sunt la C. Foarte puține păcate încep cu C.
- Curvie, de bună seamă, citește Paul.
- Ah, iată! La C era, zice Frederick. Da, de bună seamă.
- Ce e? întreabă Brida.
- Crimă, răspunde Frederick.
- Sunt ceva inimi de devorat, citește Paul peste umărul lui Frederick. De pasăre, de iepure, de miel, chiar și de pește.

Frederick urmărește cuvintele cu degetul pe pagină.

- Inima de pasăre e pentru crima fără voie, zice, apoi se oprește și ridică privirea. Mai e crimă dacă e fără voie? Mă deranjează formularea de aici. Paul, ar trebui să fie ucidere din culpă. Greșesc?

- Perfect de acord, răspunde Paul.

- Cine-și asumă scrierea acestui tom deosebit? întreabă Frederick. Se uită pe primele pagini. Nimeni.

Eu îmi sug dinții. Frederick se întoarce la C.

- De iepure în caz de crimă pentru apărarea propriei vieți sau ca soldat la datorie. Din nou, aş schimba în ucidere din culpă. Inimă de porc pentru crima la mânie. În cazul ăsta accept folosirea termenului.

- Da, da, aprobă Paul.

- Inimă de miel dacă omori un prunc. Inimă de cocoș dacă îți omori tatăl. De lebădă dacă îți omori mama. De urs dacă omori pe cineva de neam regesc. De căprioară dacă omori un prunc de neam regesc. De capră dacă...

Frederick se oprește când mi se oprește și mie răsuflarea.

- Evrica, presupun.

Inimă de căprioară dacă ai omorât un prunc cu sânge albastru.

Doamne, Ziditorule, peste ce am dat? Corliss și Tilly Howe au fost amândouă otrăvite și cineva le-a pus pe sicrie inimi care pretind că au ucis un prunc de neam regesc. Dar eu știu din Recitățile lor că n-au făcut așa ceva.

În minte îmi vin atâtea întrebări deodată, că mi-e greu să-mi pun ordine în gânduri. De ce le-ar ponegri cineva în halul ăsta pe Corliss și pe Tilly? Ca să arunce vina în ograda altcuiva? Ca să le

facă rău lor și neamurilor lor pătându-le numele? Asta e tot ce-mi vine.

Și ce prunc sau prunci de neam regesc au fost uciși? Sigur trebuie să fie unii cu pretenții la tron care au murit de mici, dar în afară de pruncii nenăscuți pe care i-a pierdut Maris, nu știu să mai fie alții.

Tilly a spus că va avea o inimă pe sicriu, așa că ceva, ceva știa. Dar ce anume?

Întrebările îmi tot răsună în minte, dar singura la care pot găsi un răspuns e asta: De ce să fie ucis un prunc de neam regesc?

Asta e simplu de lămurit. Dacă ucizi un prunc de neam regesc, schimbi succesiunea la tron. Mulți ar lua în calcul crima dacă așa ar ajunge să domnească peste întreaga Anglie. Mă trece un fior rece la gândul ăsta, fiindcă pare că regina Bethany ar putea fi ucigașa – la urma urmei, ea domnește acum peste întreaga Anglie. Îmi închid mintea la gândul ăsta. Să gândești așa ceva înseamnă trădare. Dar gândul se strecoară înapoi precum curentul pe sub ușă.

În afară de Bethany, cine ar mai putea ucide un prunc de neam regesc? Răspunsul e oricine care a avut de câștigat când ea a devenit regină.

De bună seamă, Degete Negre. Aproape m-a omorât fiindcă am vorbit despre asta. De două ori. Iar la Devorarea pentru Corliss ai fi zis că are ambiția să urce pe tron.

Salcie. Cu Bethany regină, e unul dintre cei mai de seamă oameni din Anglia.

Și doamnele reginei. Sunt prietenele credincioase ale lui Bethany.

Sau nu era deloc vorba despre Bethany, ci despre credința ei? Contesa din temniță a complotat s-o ucidă pe Bethany ca să pună un euharistic pe tron. Poate și alții au încercat același lucru.

Întrebările mi se învârtesc în minte, tulburi și întunecoase. Nu pot să pun ordine în toate. Cineva le omoară pe doamnele reginei și apoi le învinovățește pentru uciderea unui prunc de neam regesc. Asta e tot ce știu.

Urc în pod și mă întind pe saltea, dar capul îmi vâjâie de gânduri. Ochii mi se opresc asupra cutiilor din lemn care umplu rafturile de sus până jos. Mă întreb ce se găsește în celelalte. Deschid oblonul

ca să las lumina lunii să pătrundă înăuntru și iau o cutie de pe raftul cel mai de jos.

O șuviță de păr castaniu legată cu o panglică de mătase
O scoică, palidă și scânteietoare de parcă ar fi udă
Trei semințe de chimen înfășurate într-o batistă

Asta e înăuntru. Fără vreo rimă sau vreun motiv. Pun la loc cutia pe raft și scot alta.

O broderie veche cu o pitulice cusută prost, parcă de-o mână de copil
Un bețigaș de alun pentru curățarea dinților
O cămașă de noapte
Trei ace drepte, cum se folosesc la prinderea hainelor

În a treia cutie, aud un zăngănit înainte s-o deschid.

Un halat de pânză împăturit
O bonetă
Bucăți de mușchi moale pentru zilele când îți vine sorocul
Pantalonași scurți pentru ciclu

Pe fundul cutiei găsesc monede, un pumn întreg, dar nu englezești. Două au niște găuri pătrate. Pe fundul cutiei zace un pergament. Îl ridic, dar mi se fărâmă între degete. Când se risipește, simt ceva înăuntru. Dau la o parte bucățile și descopăr un toporaș presat.

De obicei în cutii se țin mușchi roșu sau unelte. Dar cutiile astea sunt toate niște colecții neobișnuite. Mă uit la rafturi. Până la doisprezece știu să număr, și sunt mai multe de-atâtea. Ce sunt și ce caută pe peretele casei devoratoarei de păcate?

Mă întind până la raftul cel mai de sus și iau o cutie de acolo. E acoperită cu un strat gros de praf care îmi intră în nas. Măine o să strănut mucii negri.

O lăbuță de iepure, cum ține lumea pentru noroc
O amuletă de bufonită

Un portret în ceară, crăpat de vreme, al unei fete cu o pieptănătură și o rochie foarte demodate

E și o batistă. E brodată cu două litere pe care le cunosc, un *E* și un *W*. Nu e a lui Ruth. Poate e a fetei din portret. Mă uit din nou la conținutul cutiei. Lăbuța de iepure. Amuleta. Poate și ele sunt ale fetei? O fată superstițioasă care a trăit demult...

Iar apoi înțeleg brusc totul. Și ea a fost devoratoare de păcate, fata asta din portretul în ceară. E cutia ei. Fiecare cutie e de la o altă devoratoare de păcate. Sunt lucrurile lor. Nu au cui să le dea mai departe când mor, așa că aici e tot ce rămâne de la ele. Mă uit din nou la cât de multe cutii sunt. Trebuie că acoperă atâția ani. Și toate duc spre zilele noastre. Spre mine.

Atâtea femei au dormit în podul ăsta. Poate chiar pe aceeași saltea. Mă încovrig la loc pe ea, adulmecând pânza de parcă le-aș putea mirosi în țesătură. Tot ce simt e fân vechi și mucegai, dar cumva asta mă încălzește, să știu că au fost și altele înaintea mea, chiar dacă nu sunt aici acum. Mă face să mă simt din nou ca *noi*.

Când mă cufund în somn, mă întreb dacă vreunele dintre ele ar ști ce să facă cu încurcătura otrăvirilor și inimilor de căprioară.

14. CARNE DE CIOARĂ CU PRUNE

Casele negustorilor, am ajuns să aflu, sunt cele mai bune într-o zi rece. Ferestrele cu zăbrele, lambriurile de stejar și tapiseriile de pe pereți sunt toate menite să alunge frigul și umezeala. Însă când ziua e caldă și înăuntru se moare, o casă bogată se împute. Nici nu vreau să mă gândesc cum or fi Recitățile în toiul verii.

Mă primește în casă slujnica, dându-se la o parte ca să-mi găsesc singură drumul. De-acum știu să mă iau după nas ca să ajung la ierburile arse. Dar astăzi e un alt miros. Ouă clocite.

Printr-o crăpătură din ușa dormitorului văd doi bătrâni, unul în pat, învelit în zdrențe. El trebuie să fie cel care așteaptă Recitarea. Descopăr cu surprindere că celălalt bătrân e Salcie cel noduros, doctorul reginei. E aplecat peste pat și se uită la ceva. Între bărbați se află un pergament cu cercuri și numere. Nu știu dacă să aștept sau să intru, așa că aștept.

- O clismă cu *Aurum potabile*? îl aud pe Salcie.

- N-am crezut niciodată să fie nevoie, răspunde muribundul. Diagrama nașterii mele îmi prevestea viață lungă, sănătate multă și bogăție.

- Asta ți-a spus un ghicitor în globul de cristal.

- Un prezicator, aprobă muribundul. A venit acum doi ani pe timpul iernii, s-a oferit să-mi facă diagrama asta a nașterii.

Muribundul trage un vânt. O clipă mai târziu, mirosul puternic de ouă iese prin crăpătura ușii.

- Pungașul mi-a zis că a prevestit-o pe regina fecioară. Eu l-am crezut, spune bărbatul.

- Cu toții credem atunci când stelele ne arată ce vrem să auzim, spune Salcie. Dar o regină fecioară a fost prevestită de mulți alții, și de străbuni.

- O regină fecioară care va aduce o epocă îndelungată de pace prin noua credință.

Bărbatul muribund dă din cap. Ridică privirea.

- Ai găsit vrăjitoarea care a făcut păpușa?

– Nu te teme, regina va fi protejată, răspunde Salcie.
– O protejezi cu o vrajă? zice muribundul, apoi tresare și mai trage un vânt. Prezicătorul mi-a făgăduit și protecție. Mi-a dat un pergament cu niște simboluri stranii.

Vără mâna tremurândă în robă și scoate o hârtie împăturită.

Salcie o deschide și și-o apropie de ochi.

– Simbolurile astea fac parte din limba dată de îngeri lui Adam. Limba din care se trag ebraica și greaca. Simbolurile sunt insuflate cu forța divină. Dacă nu te-au protejat, atunci tu ești de vină, faptură nedemnă. Ai săvârșit fapte nevrednice? întreabă Salcie. Ai căutat să obții aur prin alchimie?

– Aurul este manifestarea fizică a purității Ziditorului, un metal nobil, spune muribundul.

– Iar interpretezi ce poțeste, nu ce au scris străbunii. I-ai oferit tribut Ziditorului? Aur, poate? spune Salcie de parcă ar cunoaște gândurile muribundului. Un tribut trebuie să fie de-același fel. Dacă îți dorești viață, viață trebuie să oferi.

Muribundul tresare.

– Poți să rămâi fără mâini, ba chiar mai rău, dacă rostești asemenea vrăjitorii.

– Tu poți să rămâi fără mâini, ba chiar mai rău, fiindcă ai încercat să făurești aur, răspunde Salcie. Practica mea își are rădăcinile în matematică, astrologie și studiul filosofilor. Este o artă străveche, iar misterele ei i-au servit pe cei mai mari regi și regine. Este categoric diferită de artele întunecate săvârșite de femei ignorante.

Muribundul spune încet:

– Acum tu interpretezi ce poțeste.

Salcie se întoarce să plece. Pe piept văd o scânteiere de aur ca o felie grasă de plăcintă cu un simbol în mijloc. Același simbol la care se uita Chip de Terci în cartea ei, în ziua când am fost la Recitarea lui Tilly Howe.

– Am să mor azi? strigă muribundul.

Salcie nu se oprește.

– Cu toții suntem chemați la Ziditor.

– N-ai nimic care să-mi prelungească viața? zice bărbatul.

Salcie mă vede prin crăpătura ușii.

– Poate că-i vremea să te gândești la viața de apoi, sire.

De aproape, văd că muribundul se teme cumplit de moarte. Îmi pare rău pentru el, așa că rostesc cu blândețe cuvintele de început.

E pregătit cu păcatele.

– Am pus învățătura înaintea Ziditorului, am pus câștigul înaintea Ziditorului, am făcut o diagramă a nașterii, am folosit simboluri ca să-mi sporesc averea și să mă apăr de rele.

Mâna lui încă strânge pergamentul cu simboluri. Fac semn spre foaie.

Îmi aruncă o privire aspră, apoi se înmoaie ca o tartă cu ou.

– Da. Da. Idolatrie. Continuă. Și păcatele obișnuite. Înfumurare, zgârcenie, invidie, lăcomie. Spune-mi – ochii lui îi iscodesc pe ai mei –, ai stat vreodată de vorbă cu un înger? Arhanghelul Mihail o să fie cel care o să-mi pună sufletul în balanță cu o pană de porumbiță?

Nu știu. Nu știu deloc ce se întâmplă după ce ne sfârșim, nu știu decât ce mi-au spus întotdeauna Slujitorii Ziditorului: dacă sunt cuminte, am să mă alătur Ziditorului în ceruri. Iar acum că am păcatele tuturor în cârcă, am să fiu slujitoarea Evei. Asta dacă nu ascult de voia Ziditorului în tot ce fac, ceea ce nu sunt sigură că pot să fac. Iar acum și păcatele omului ăstuia mi se adună în spinare. Când mă gândesc mai bine, nu-mi mai pare atât de rău pentru el. De ce să se teamă el când eu îi iau asupra-mi toate păcatele?

Când rostesc ultima parte ca să închei Recitarea, n-o spun deloc cu blândețe.

După muncă, drumul spre Northside e neobișnuit de pustiu. Apoi aud tobe. Un oaspete de seamă a sosit în oraș. Aud și trompete. Trebuie că-i emisarul prințului normand, venit să-i ceară mâna reginei Bethany. Cel pe care au să-l serbeze marile banchete.

Ies de pe strada principală și mă îndrept spre râu, unde lumea se adună să vadă barja emisarului. Pe măsură ce mă apropiu, drumul începe să se umple de oameni. Se umple tot mai mult până ce ajung să-mi fac loc prin mulțime, încercând să nu mă simt jignită când lumea tresare la vederea mea. Îmi găsesc un loc bun de unde să urmăresc procesiunea.

Toată curtea a venit. Și ei au locuri bune, de o parte și de alta a drumului care coboară la chei. Peste drum de mine, o trupă de muzicanți care poartă emblema reginei stau pe un postament. Abia după ce mă holbez bine la ei îmi amintesc că pe unii i-am mai văzut. Sunt străinii pe care i-am zărit la reprezentația teatrală despre ultimele noutăți din regat. Cântă la aceleași lăute lungi pe care le aveau și atunci, dar și la flaute și viola da gamba. Un tânăr, cu părul negru și trup vânjos, cântă la un instrument cum n-am mai văzut. E mare cât un om și are corpul maroniu arcuit precum coapsele cailor. Cântă la el ca la viola da gamba, însă stând în picioare. Când cântă, sunetul lui îmi zguduie pieptul.

Oamenii de viță nobilă care stau pe marginea drumului în jurul muzicanților sunt îmbrăcați cu toții în roșu și violet, argintiu și auriu, nu albastru simplu, vopsit cu drobușor, ca noi, ceilalți. În spatele lor, valeții și slujnicele încearcă să-și ferească poalele scumpe de noroi și țin ierburi arse la nas ca să se apere de duhoarea râului.

Mă uit printre cei de viță nobilă. În sfârșit îl găsesc. Nasul lui Șoarece de Țară e rozaliu de la soare și poartă un guler mare. Emblema lui văd că e un cerb.

Lângă el sunt doi bărbați care trebuie să fie frați, la cât de bine seamănă. Îmi par cunoscuți, dar nu știu de unde să-i iau. Poate că eu sau mama le-am spălat rufele. Unul dintre frați spune ceva, iar Șoarece de Țară face o mutră aprobatoare, ca atunci când nu știi ce să răspunzi. Râd ușor în sinea mea.

Se aude altă trompetă, asta înseamnă că se întâmplă ceva. Apoi un bărbat mărunț trece pe lângă noi călare pe un cal înalt. După cum îl scrutează lumea cu privirea, trebuie să fie emisarul. Nu pare mai mare decât un copil, pe calul masiv. Lângă mine, lumea râde pe înfundate, ba unii chiar scui-pă.

Mă uit înapoi la Șoarece de Țară. Îi spune ceva valetului său. Dacă aș fi în locul valetului, i-aș spune observațiile mele, de pildă că emisarul arată ca un copil. Și că țara noastră pare atât de mare și regina puternică, dar ce mică trebuie să fie țara dacă prințul normand poate să trimită un mesager să-i ceară mâna reginei. Șoarece de Țară m-ar găsi isteată dacă aș spune așa ceva. O prietenă isteată care să-l ajute să-și pună ordine în gânduri. M-ar invita la o

plimbare pe malul râului. Nu în zona groaznică din Dungsbrook, ci în partea frumoasă din susul râului. Ar spune: *De ce să fim singuri fiecare când am putea să ne trecem timpul împreună?*

Unul dintre frații care stau lângă Șoarece de Țară scoate o casetă mică de argint. Prinde razele soarelui ca inelul lui Șoarece de Țară în grădina castelului. Bărbatul deschide caseta, scoate ceva cu două degete, iar apoi, de parcă ar fi cel mai firesc lucru, trage pe nas ce a scos de acolo. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Le oferă caseta fratelui său și lui Șoarece de Țară. Mă uit mai urât la cei doi frați.

Dintr-odată, îi recunosc. Sau măcar pe unul dintre ei. Și nu fiindcă i-am spălat rufe. E registratorul, omul care m-a condamnat să fiu devoratoare de păcate. Cel care a fost înșurat cu Ruth și a făcut-o și pe ea devoratoare de păcate. Grumazul mă arde, și chiar și cu Șoarece de Țară de față, nu mai am chef să mă uit la nimic.

Intru pe o alee mică să mă îndrept spre casă, dar mă împotmolesc în altă mulțime de oameni, care se agață ca o lipitoare de prima. E un grup de cerșetori. Toți cerșetorii așteaptă pe aleile mici ca lumea să treacă pe lângă ei în drum spre și dinspre procesiune. Sunt cerșetori schilozi, cerșetori bătrâni, cerșetori cu prunci înfășurați la piept, și actori și jongleri mai prăpădiți. Toți poartă pe zdrențe permise cu sigiliul oficiului reginei, care arată că sunt săraci merituoși, care au voie să cerșească prin mila reginei.

Nu departe pe alee îl găsesc pe Paul. Se sprijină de peretele unui atelier de cizmărie, scuturând un castron de lemn pe care-l recunosc de acasă. Întinde castronul spre doi breslași, unul voinic, altul mărunț, care s-au oprit la un cărucior să cumpere o plăcintă. Pe Bida n-o văd nicăieri.

Afară, la lumina zilei, chipul lui Paul e înfiorător. Obrajii îi sunt plini de umflături albicioase, ca și cum pielea i s-ar fi bășicat și apoi ar fi rămas așa. Azi nu poartă nici o eșarfă, cu atât mai bine ca să stârnească mila oamenilor. În spatele cicatricilor, are un maxilar puternic și un nas drept. Poate a fost chipeș cândva.

Observ că are permisul prins de zdrențe, dar acolo unde alte permise au un sigiliu într-un cerc bine trasat cu cerneală, pe al lui nu se zărește nici un cerc, iar desenul e mânjit. Cercurile sunt

foarte greu de contrafăcut. Am învățat asta de la unchiul meu din neamul Daffrey. Misgett Daffrey, unchiul cel mai în vârstă, avea un marinăr bătrân care lucra ca măsluitor și contrafăcea permise de cerșetorie. Se pricepea să sculpeze în os. Când vindea un permis fals, sigiliul arăta perfect.

De ce nu are Paul un permis legitim pentru cerșetorie, date fiind cicatricile lui înfiorătoare? Poate n-a avut parale să mituiască oficiul reginei. Poate a fost considerat corupt dintr-un motiv sau altul.

Dacă mă vede, Paul nu dă nici un semn. Trec pe lângă el de parcă am fi străini și nu am împărți aceeași casă.

Dincolo de Paul e un trio de actori slăbănogi care pregătesc un spectacol. Unul dintre ei latră ca să atragă atenția, făgăduind o piesă intitulată *Adevărul reginei*. Mă opresc să mă uit.

– Ziditorul să ne apere de actori proști, îl aud mormăind pe Paul.

Un actor iese în față să înceapă spectacolul. E costumată în fosta regină Maris. Leșină, plângându-se de căldură fiindcă el, regina Maris, a rămas grea. Scoate mătăniile credinței vechi din buzunar și le sărută, rugându-se la Ziditor să-i apere moștenitorul din pântec.

Apoi vin doi băieți îmbrăcați precum regina Bethany și doctorul reginei, Salcie. Se îngrijesc de regina Maris, dar apoi se întorc și încep să rostească o vrajă.

Ce urmează ar trebui să se petreacă la o măcelărie, nu într-un spectacol de teatru.

– Unde-i jertfa? strigă actorul care o interpretează pe regina Bethany.

Actorul care-l joacă pe Salcie ridică un porumbel adevărat, care bate din aripi în mâinile lui. Îi taie beregata și sângele le țâșnește pe costume. Regina Maris cea grea se ține de burtă și urlă:

– Ziditorule, ajută-mă; vrăjitoarele astea mi-au ucis pruncul!

Doamne, Ziditorule. Înghit în sec. Breslașii care își mănâncă plăcintele nu sunt la fel de calmi.

– Cheamă gardistul! îl îndeamnă cel voinic pe cel mărunț.

Băiatul care o joacă pe Bethany cântă un cântec vesel:

*Alteță Maris, doamnă mare,
A Angliei moștenitoare,*

*Grădină falnică ai zămislit!
Vlăstarele le-am smuls, pe dat'
Din pântecul tău nobil și curat
Te uiți așa, nici n-ai habar,
Că și din jilțul cel regesc te-am surghiunit!*

Breslașul cel voinic își mișcă oasele bine hrănite până la actorul care cântă și-l plesnește peste față.

– Porc cu gura spurcată ce ești!

Curând după aceea, gardistul dă buzna pe alee, condus de breslașul cel mărunț, iar actorii își întrerup prosteala și o rup la fugă. Gardistul îl prinde de ureche pe unul dintre actori. Două lovituri cu bastonul și băiatul chițăie:

– Ne-au dat șase șilingi!

– Cum așa? întreabă gardistul. E mai mult decât câștigă o spălătoreasă un sezon întreg.

– Ca să facem o piesă că regina i-ar fi omorât pe pruncii soră-sii Maris cu magie neagră...

Dosul palmei gardistului se lipește de gura băiatului.

– Șase șilingi, zice băiatul din nou, de parcă suma ar însemna că greșeala e mai mică.

– Cine vi i-a dat? întreabă gardistul.

Răspunsul e previzibil.

– Nu știu.

– Atunci la pietre cu tine, zice gardistul.

Pietrele. Deodată, simt cum mulțimea de oameni mă împresoară. Mă împing într-o jupâneasă ca să-mi fac loc. Ea strigă, dar se potolește când vede cine sunt. O prietenă o trage din calea mea cu un sâsâit. Asta mă calcă pe nervi. Mă năpustesc asupra prietenei și o îmbrâncesc și pe ea. Femeia se prăvălește cu un țipăt într-un vânzător de dulciuri, lovindu-și capul de căruciorul lui.

– Ziditorul să ne ajute! strigă altă femeie.

Mă întorc cu spatele la mulțime. S-a deschis larg în jurul meu, iar oamenii întorc capetele. Dintr-odată îmi vine să fug spre ei, să-i fac pe toți să țipe și să chirăie. Dar nu ei mă enervează. Nu chiar. Ci

imaginea pe care o văd în minte, imaginea lui Ruth, devoratoarea de păcate, sub pietrele care o apasă.

Mă dau într-o parte împleticindu-mă, de parcă m-aș strecura afară din imagine. Capul îmi arde și pieptul mă doare. Merg mai iute, parcă aș vrea s-o iau înaintea gândurilor, dar imaginea mă urmărește pe stradă.

Ruth zdrobită. Ruth sângerând.

Nu după mult timp alerg, îndemnând imaginea să mă lase în pace.

Ruth, Ruth care moare, mă strigă tabloul. Bessie care moare, Ruth...

Durează o clipă până să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Numele lui Bessie și Ruth, împreună. Și deodată băiatul mă prinde din urmă, strigându-și mesajul. Și ca ultima lumină a soarelui ce dispare după câmpuri, mai iute decât ai crede, tabloul morții lui Ruth îmi părăsește cu totul gândurile, fiindcă mesagerul strigă numele fostei mele vecine.

Bessie e pe moarte.

15. STRUGURI

Mirosul casei lui Bessie mi-e atât de cunoscut, încât mă simt de parcă nici n-am plecat vreodată. Mirosul ciorbei din oala care stă mereu pe foc. Mirosul ușor lăptos al lui Lee. Mirosul acru și înțepător al lui Tom.

– E May, spune Lee când intru pe ușă.

Mâna ei se joacă cu nodul care-i ține legat șorțul. Așa face când e agitată.

Prin talpa de piele a pantofului, degetele mele de la piciorul drept găsesc umflătura din podea imediat ce intru pe ușă. E locul unde s-a scurs apă de ploaie de pe acoperiș până ce s-a umflat scândura.

– Păi, știe calea, nu? zice Tom în felul lui repezit.

Întinde mâna din obișnuință ca să mă bată pe umăr cum o făcea mereu, dar își retrage degetele înainte să mă atingă.

Bessie e în patul ei, cuibărită în vechea pătură albastru cu maroniu, sub care Lee și cu mine ne jucam de-a zânele. Mirosul ei se simte puternic aici, mirosul curat de bătrână, de fân cu un strop de umezeală. Mâna dreaptă îi tremură fără încetare și o parte a feței pare lăsată, ca și cum s-ar fi dus la culcare fără restul corpului. Dar părul îi e împletit ca întotdeauna, pieptănat și netezit cu un pic de unsoare. Și iată-i și maxilarul, prea lat ca să fie vreodată drăguță. Totul mi-e atât de cunoscut, încât simt un nod în inimă, ca un sâmbure de prună, și dintr-odată îmi vine să plâng.

– Se adună norii, așa-i? zice Bessie cu jumătatea bună a gurii.

Asta spunea mereu când Lee sau Tom sau eu luam o trântă ori ne împiedicam. O spunea dintr-o suflare, până să ne apuce plânsul. Să o aud acum îmi zgândărește piatra de pe inimă, și îmi vine să mă strecur sub pătură lângă trupul ei cald și cunoscut, și să nu mai plec niciodată de aici. Lacrimi încep să-mi curgă pe obraji.

– Haide, eu ar trebui să plâng, nu tu.

Cuvintele ei sunt bolborosite, dar le aud. Iar lacrimile nu mi se opresc; știu asta. Vederea ei a deschis ceva în mine ce nu are să se

închidă prea curând. Mă duc la marginea patului și mă așez. Bessie se uită la mine, mijind ochiul drept în semn că mă judecă.

– Ai pus ceva carne pe tine, mă măsoară ea. Deci te descurci.

Scutur din cap printre lacrimi. Nu mă descurc. Nu. Însă Bessie se uită la mine și mai pătrunzător.

– Ba da, și ai sângele maică-tii în tine.

Nu, ea nu. Niciodată numele Daffrey. Eu sunt Owens.

Bessie oftează pe pat.

– Nădărduiam să mai trăiesc un pic. Măcar destul cât să văd banchetele reginei. O să se vorbească despre asta ani de-a rândul. Tata a luptat împotriva normanzilor în ultimul război. Ah, ce mi-ar fi plăcut să scuipe un normand, zice și un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet. Își rotește un ochi spre mine. Păi, hai să începem.

Mă bâlbâi când rostesc cuvintele cu care începe Recitarea.

– N-am multe de recitat, începe ea. Am fost zgârcită și arțăgoasă. M-am certat aproape cât să ajung lângă Eva. Dar sunt o femeie bună. Am fost bună cu primul meu soț, cu toate că nu mi-a dăruit nici un copil.

Mâna ei dreaptă e ca o molie, plutește și tremură deasupra păturii.

– Și am fost bună cu al doilea soț și cu cei doi copii, cu toate că Lee are mintea unui stâlp de lemn și de multe ori aș vrea să-l dau pe Tom pe o vacă de lapte.

Ochiul bun al lui Bessie se oprește pe peretele din dosul odăii.

– Mi-aș dori să fi spus mai des ce cred. M-am măritat cu primul meu soț tânără și nevinovată. Probabil nu te-ai culcat cu vreun bărbat, asta dacă nu te-ai apucat să curvești după ce-a murit taică-tău.

O spune atât de direct, că rămân cu gura căscată. Mă privește cu ochiul bun.

– Mă gândeam eu. Tu ești genul care se ia la harță. Așa că n-ai de unde să știi că-s mulți bărbați care habar n-au cum stă treaba cu femeile. Întâia oară, primul meu soț aproape că mi-a vârat-o în fund. Habar n-avea că-s două găuri, iar eu eram prea timidă ca să-i spun.

Un hohot de râs îmi iese la suprafață printre lacrimi. Bessie țâțâie:

– Mereu râzi când nu trebuie, fată.

Încerc să mă abțin din râs. Dar apoi râde și ea, cu o parte a feței. Lacrimile îmi curg în continuare. Sunt amestecate cu râsul pricinuit de povestea ei, dar și la gândul unde-am ajuns amândouă.

Bessie scutură strâmb din cap.

– Mi-aș dori să fi făcut mai mult din ce-am vrut și mai puțin din ce se cade. Poate aș fi avut lucruri mai savuroase de recitat.

Mă sperie și încep să sughiț.

– Ei, hai, că doar n-oi fi la fel de înțepată ca odinioară, nu? zice Bessie. După cum ai venit pe lume și din ce-ai văzut în ultimul timp, ar trebui să știi că pe măsură ce trăiești, păcătosul și cel fără de păcate nu mai pot fi deosebiți așa ușor. Cu toții ne descurcăm și-atât.

Cum am venit pe lume? Pe chip mi se citește nedumerirea.

– Cred că știi de-acum că taică-tău n-a fost taică-tău adevărat. Maică-ta a mai avut un bărbat înainte. Se zice că era de viță nobilă, tatăl tău. Bogat. Neamul maică-tii, Daffrey, s-a dus după el, din câte țin minte. Au încercat să-i ceară bani ca să nu spună nimic despre tine.

Se uită la mine cu ochiul bun.

– Ei, haide, că doar n-o fi vreo surpriză. Ești rodul pomului maică-tii. Două boabe de mazăre în păstaie.

Tabloul revine. Un tablou vechi, decolorat de atâția ani de cât stă ascuns în colțul inimii mele, un tablou cu un capac de sicriu chiar la mine acasă. Sare pentru trufie. Semințe de muștar pentru minciuni. Orz pentru blesteme. Carne de cioară cu prune. O franzelă în formă de mosor. Și struguri roșii-rubinii.

Struguri proaspeți, pentru nașterea unui copil din flori.

A fost chiar acolo, în inima mea, toți anii ăștia, dar n-am vrut niciodată să văd. Iar acum îmi simt inima de parcă mi s-ar deșira, ca un fir care desface toate cusăturile. Sunt o minciună.

Două boabe de mazăre în păstaie.

Când am furat pâinea, mi-am zis că e o fărădelege cinstită. Dar ce-i cinstit în a fura?

Când mama i-a pus pe unchii mei să distrugă altarul familiei, i-am luat partea tatei, spunându-mi că dacă aș fi fost în locul ei, nu mi-aș fi lăsat convingerile călcate în picioare. Dar undeva,

îngropată în amintirea aceea, e o fată care se bucură în taină că alegerea maică-sii i-a scutit de purificatori.

Iar când am devorat inimile de căprioară, am folosit cuvintele maică-mii: *Nu ești nimic dacă ești mort*. Mi-am spus că trebuie să fiu în viață ca s-o ajut pe devoratoarea de păcate, însă de fapt viața mea, înveșmântată într-a ei, era cea pe care o salvam.

Nu știu de-acum că oamenii își văd păcatele în felul în care fac alegeri? Întotdeauna există un motiv pentru care egoismul nu e tocmai egoist, iar fărâdelegile sunt cinstite, iar să aștepți în siguranță în timp ce altcineva e ucis este de fapt alegerea mai curajoasă. Întotdeauna am avut un motiv pentru care sunt o fată cumsecade, în ciuda păcatelor pe care le am. Am crezut că sunt o Owens. Dar poate că am fost întotdeauna o Daffrey.

Rostesc cuvintele cu care închei Recitarea lui Bessie. Atunci brațul ei beteag se întoarce pe o parte. Nu știu dacă e din pricina tremurului bolii, dar degetele ei le ating în treacăt pe ale mele. Mă uit lung în ochii ei, încercând să aflu mai multe, să mă văd prin ochii ei, dar nu-i găsesc decât privirea, un pic aspră și blândă în același timp.

Când ies din odaia lui Bessie, cu lista de bucate, îl găsesc pe Tom la masa din bucătărie. Lee stă cu fața la perete, cu o mână ridicată ca să nu mă vadă, însă trage cu ochiul printre degete. Când plec, degetele mele de la picioare găsesc încă o dată umflătura podelei de lângă ușă.

Mă duc la cabana dărăpănată. Au trecut ani de zile, însă picioarele mele știu drumul, precum Gretel din poveste, care-și găsea drumul spre casă. Un băiat murdar cu părul negru și zburlit și o adâncitură în formă de semilună pe obraz se joacă în curte cu un băț. Stau acolo destul cât să fugă în casă.

Bună-mea iese afară, zbârcită și tremurând, cu bastonul în mână.

– Nu te-am chemat, le zice ea bălților. Hai, întinde-o.

Face semnul Ziditorului, de la piept până la șolduri.

Îmi scutur părul și zâmbesc vag, ca să vadă cine sunt. Șovăie. Se lasă de pe un picior pe altul.

– Nu te-am chemat, zice mai încet.

– Ce-i asta? aud glasul unui bărbat care apare la ușă.

Unchiu-meu Misgett. Face ochii mici, apoi vede D-ul și întoarce privirea.

– Copilul din flori al soră-mii a venit să ne însemneze cu ochiul Evei. Alungați-o.

Vărul meu ridică prima piatră, apoi unchi-meu. Apoi bună-mea.

Umblu fără direcție pe mijlocul drumului, lăsându-i pe oameni să-mi facă loc sau nu, amorțită la strigătele căruțașilor și jupâneselor agitate. Cotesc pe alei fără motiv, rătăcită, neștiind unde să mă duc.

Aleea pe care sunt se lățește într-o piațetă în care n-am mai fost niciodată. În mijloc are o fântână de piatră din care lumea scoate apă. Am fața îmbujorată și fierbinte, așa că scot puțină apă în căușul palmei. Are gust rău, de metal. Când fac un pas în spate, ceva îmi atrage atenția. E un semn pe piatra fântânii, în carbune. Două linii drepte cu una ondulată între ele. Alt semn de vrăjitoare.

Sunt urmărită de o vrăjitoare? De-asta mi-a dat Bessie asemenea vești? De-asta aruncau cu pietre cei din neamul meu? De-asta sunt urmărită de cel mai rău ghinion pe care l-ar putea avea cineva?

Nu, dacă sunt blestemată, atunci asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. A început în ziua în care mama m-a născut copil din flori. Moartea ei, apoi a lui tata, apoi transformarea mea în devoratoare de păcate. Serios, am luat țepă toată viața.

Două jupânese vin pălăvrăgind în piațetă, cărând găleți pentru apă. Una dintre ele mă vede că-mi scufund mâna în apa fântânii și o trage pe cealaltă femeie în direcția din care au venit.

Primul meu gând e că au văzut și ele semnul de vrăjitoare. Dar sigur că nu asta e. Eu sunt. Eu sunt cea care le-a pus pe fugă.

Sunt mai rău decât blestemul unei vrăjitoare.

Un hohot de râs îmi urcă din burtă. Tocmai cum spunea Bessie, mereu când nu trebuie. Iar apoi îmi vine alt gând. Să spunem că semnul de pe fântână e blestemul unei vrăjitoare. Ce rău să-mi facă mie? Există ceva mai rău decât ce s-a înfăptuit deja? Râd mai tare. *De ce să mă mai tem?* întreb eu fântâna.

Nu-mi vine nimic în minte.

Scot o înghițitură mare de apă direct din fântână, sporcând-o din nou cu atingerea mea. Tot are gust rău. Asta mă face să râd și mai

tare. După ce-am disperat atâtea zile, mă simt atât de bine când râd.

Dacă în loc să lupt contra firii mele, i-aș ceda? Chicotesc în fața apei murdare.

Apa rostește doar trei cuvinte: *Vino la mine*.

Îmi scot șalul și hainele. Pielea goală mi se face de găină de la umeri până la glezne. Pășesc peste marginea de piatră, întâi cu un picior și apoi cu celălalt, și intru cu totul în fântână.

Există o anumită alinare în reguli. Știi dacă ești bun sau dacă ești rău. Și chiar dacă ești rău, știi unde ți-e locul. Ai un loc al tău. Dar eu nu vreau ca regulile altora să spună dacă mai am vreun loc pe lumea asta. Vreau să spun eu singură lucrul ăsta.

Mă uit în jurul meu la casele din piațetă și aud mai multe obloane cum se închid. Bun, oamenii se uită și o să spună mai departe ce au văzut.

Mă așez încet în apă, simțind cum îmi urcă răcoarea pe picioare, pe coapse, în pășărică și în dos. *Blestem fântâna asta*, mă gândesc eu în fața piațetei. *Îi blestem apa*. Mă uit de la o fereastră închisă la alta. *De-acum înainte, are să fie cunoscută drept Fântâna Devoratoarei de Păcate. Nimeni n-are să mai bea din ea și n-are să se mai spele în ea și n-are să mai pună mâna pe ea vreodată*. Doar eu. Fiindcă eu nu pot fi blestemată. Eu însămi sunt un blestem.

16. CASTRAVETE MURAT

Rușinea și durerea pe care le simțeam în piept au dispărut. Și acum simt un lucru ciudat. Simt o oarecare libertate. N-am să mai fiu fata tatălui meu. Unde m-a adus treaba asta? Am să mă uit spre mama, călăuza potrivită pentru o păcătoasă. Călăuza potrivită pentru un blestem.

Îmi vine o amintire în suflet. Una de demult. Ne duseserăm la piață, mama și cu mine. Înainte să cumpărăm ceva, m-a pus să iau trei morcovi putrezi pe care îi aruncase un vânzător de legume într-un șanț fiindcă nu puteau fi vânduți. Mi-a spus să-i curăț bine și să-i ascund în șorț. *Întotdeauna să cauți un avantaj*, a spus ea. Apoi, când a cumpărat morcovi, a luat trei și m-a pus să-i schimb pe ascuns cu cei putrezi din șorț.

– Mi-ai vândut mizerii, pungașule! i-a strigat ea vânzătorului de morcovi, destul de tare cât să se întoarcă lumea să vadă cine vinde marfă stricată.

Bărbatul s-a uitat la morcovii mucegăiți și s-a oferit să-i înlocuiască. Mama a acceptat, iar noi am plecat cu trei morcovi noi în mână și cei trei buni pe care-i cumpărase mai devreme ascunși în continuare în șorțul meu.

Îmi amintesc că tata era calm când i-am povestit despre trucul nostru isteț. Când a confruntat-o pe mama, pe cât de liniștit era el, pe atât s-a îmbătoșat ea.

– Toți sunt niște pungași și niște escroci. Îi trag pe sfoară înainte să mă tragă ei pe mine.

– Păi poate de-asta ne și trag pe sfoară, i-a răspuns tata.

Eu n-am vrut niciodată să fiu ca neamul Daffrey, dar știu cum să fiu ca ei, asta-i clar.

Mi-e sete când ajung la șirul de taverna din Northside, așa că deschid ușa celei mai prăpădite berării de pe alee. E slab luminată, cu cotloane întunecoase unde se pot întâmpla lucruri urâte. Soiul de loc în care îmi închipui că s-ar duce unchi mei Daffrey.

Cârciumăreasa mă privește prin întunecime. Când mă vede cum trebuie, sare în picioare.

– Sissy?! Sissy?! A venit devoratoarea de păcate!

Se aude zăngănitul unei oale în bucătărie, iar glasul unei femei strigă insistent:

– Ce vrea? Dă-i ce vrea!

– Dă-i tu! strigă cârciumăreasa.

– Ba bine că nu! răspunde glasul din bucătărie.

Cârciumăreasa ridică un butoi întreg de bere de pe un raft de jos și-l așază pe podea în fața mea.

– Ușurel, zice ea de parcă aş fi un cal neîmblânzit pe care vrea să-l liniștească.

– A plecat? strigă glasul din bucătărie.

– Nu încă! țipă ascutit femeia.

Eu voiam doar un pahar, dar e bun și un butoi. Îl ridic și deschid ușa cu fundul. Dintr-un colț întunecat al berăriei se aude un sâsâit. Sâsâi și eu la rându-mi.

Paul și Frederick dorm înfășurați în pelerine când sosesc acasă. Brida e culcușită pe covorașul meu în fața vetrei. În colț, pe salteaua mea coborâtă din pod, stă o femeie străină.

– Jane e grea, mă lămurește Brida.

Din nou, văd. Lângă străină e un prunc adormit. Pe spatele ei e altul, care mă privește cu ochii ca niște luni întunecate. Lumina focului surprinde trăsăturile străinei. Părul neted, ca o baltă liniștită. Pielea deschisă la culoare, ca pâinea scoasă din cuptor prea repede. Pruncii ei arată mai puțin ca niște străini, dar tot au puțin sânge de străin în ei. Cel mai probabil e o târfă femeia asta. Fără îndoială că a venit în oraș pentru banchetele reginei.

Așez butoiul cu bere lângă urcior.

– Jane e din partea cealaltă a lumii, spune Brida cu o veselie forțată, poate ca să acopere stânjeneala că mi-a luat salteaua.

– Odihnește-te, Brida, zice Jane, iar sunetul vorbelor ei e limpede de parcă am fi crescut vecine.

Și grija din vorbele ei e limpede, cu toate că văd că Jane păstrează distanța.

Mă duc la trupul adormit al lui Paul și-i umblu în buzunare. Se trezește cu un tresărit, trezindu-l și pe Frederick, dar am scos deja o lamă subțire din teaca ei de piele. Paul scoate un țipăt și-și duce mâinile la față, dar eu sunt deja la butoi și-i sparg încuietoarea cu mânerul cuțitului. După ce i-am dat cep, umplu urciorul cu bere.

Paul, Brida, Frederick și Jane se uită cu coada ochiului ca să vadă ce-o să fac mai departe. Copiii lui Jane se uită la ea. Tot ce fac e să beau.

Ce-ar face mama într-o clipă ca asta? mă întreb.

Și-ar lua salteaua înapoi.

Așa că mă întorc spre ea și o scrutez cu privirea. Jane, încă așezată pe saltea, se încordează sub privirea mea, dar nu spune nimic. Mă uit țintă la saltea. Curând, Jane începe să se foiască.

Sunt un blestem, mă gândesc eu în fața ei, apoi mai iau o înghițitură de bere.

Foitul ei se transformă în jenă, iar înainte să golesc urciorul măcar, se mută de pe saltea pe podea. Drept răspuns, îmi îndrept privirea în altă parte. Toată încăperea se destinde. Eu îmi iau salteaua și urc scara spre pod.

Un pai iese din saltea și mă împunge în spinare, așa că mă scarpin. Atunci mă surprinde să simt carne unde a fost mereu doar piele pe os. Caut forma lui Ruth pe saltea ca să văd dacă mă apropii să o umplu, dar acum nu-i decât forma mea.

De dimineață, pe vatră bolborosește o oală, o priveliște rară. Femeia străină, Jane, face o ciorbă care miroase a ceapă și rândunele-de-mare. Un miros care odinioară m-ar fi făcut să dau fuga după un castron. Acum nu mă gândesc decât la cleveteală. Oasele mi s-au înmuiat cu un strat de grăsime, așa că-i las pe alții.

Copiii lui Jane se cocoată pe Frederick; membrele lor subțiri urcă și coboară ca spițele de la roata morii. Seamănă un pic cu el. Poate că le e tată. Copilul mai mare îi dă o palmă celui mic, care se pune pe plâns. Cel mare îi răspunde cu o spoială de blesteme, cu vorbe încă prost formate. Pe deasupra, se mai apucă și Jane să-i certe, dar când mă duc la butoiul cu bere, îi face să tacă. Mă simt în două feluri în privința oaspeților mei nepoștiți. Îmi sunt un fel de tovarăși, umplându-mi casa cu pălăvrăgeala lor plăcută și o

atmosferă bună, călduroasă. Dar uneori mă tem că mai degrabă m-ar îngropa în grădină și ar pune stăpânire pe casă. Înghit o gură de bere și mă uit în jur. Brida și Paul stau tăcuți în fața vetrei, cu privirea întoarsă. Frederick și ceilalți sunt liniștiți. În dimineața asta, îmi sunt tovarăși.

*

O zi frumoasă de primăvară. Ce-ar face mama într-o zi ca asta?

Piața tocmai începe să se trezească la viață când sosesc. Văd un bărbat care vinde mere mâncate de viermi, împreună cu o fată care pare să-i fie fiică. Tatăl meu adevărat a fost un om bogat, mă gândesc. Cum a ajuns mama să-l cunoască?

În mintea mea îl văd pe Șoarece de Țară, cu nasul lui rozaliu din ziua când a sosit emisarul normand. Poate că la râu s-au întâlnit părinții mei. *Tatăl meu vine în oraș pe o barjă. Mama e acolo, pe mal, și adună scoici. El o strigă și se oferă să-i cumpere scoica. Ea îi răspunde strigând că nimic din ce are nu e de vânzare, aruncându-i o privire muștrătoare.*

El roșește. „Nu, nu voiam să spun nimic deplasat.”

Șoarece de Țară ar spune „deplasat”, mă gândesc eu. Mama i-ar oferi o mână de scoici fiindcă are inima cinstită. El ar întreba dacă vrea să i se alăture pe barjă. Cheiul e destul de aglomerat cât să urce pe barjă fără ca vreun barcagiu să facă scandal, iar ea, ba nu, eu sunt singură pe barjă cu Șoarece de Țară. Poartă aceleași mâneci tăiate ca în ziua în care l-am văzut pentru prima dată. Îmi povestește cât de plicticoase le găsește pe domnițele de la curte, că ele nu știu lucruri de-ale oamenilor simpli, de pildă cum să speli o pătură de lână fără s-o prefaci în pâslă.

Îi povestesc apoi că domnițele de la curte își pătează pantalonașii de sânge la fel ca țărâncile, și el râde. Împărțim un pahar de bere tare, iar eu mă gândesc că buzele lui ating același loc ca ale mele când ne dăm paharul de la unul la altul. Mă privește, iar eu nu mă emoționez, căci simt că mă cunoaște de când lumea. Mijește ochii când întreabă dacă nu putem să ieșim din oraș cu barja, pe râu în jos, până ce găsim un loc sălbatic, neștiut de nimeni. Legăm barja de un mal verde și ne jucăm de-a v-ați ascunselea în iarba înaltă. Alerg atât de iute, încât îi stârnesc admirația. Ne strecurăm printre crengile unei sălcii bătrâne și găsim un loc umbros unde putem să fim noi înșine, singuri.

Mă scot din visare doi băieți care au grijă de taraba unui măcelar din apropiere. Cel mare flutură un penis de bou, încercând să-l plesnească cu el pe cel mic. Cine știe cum s-au cunoscut mama și tata. Poate o fi încolțit-o pe o alee, cine știe.

În față îl văd pe omul cu dulciurile. Are tot soiul de borcane cu delicatese. Când eram mică, îmi închipuiam pe care le-aș alege dacă aș avea vreodată bani. Flori din pastă de zahăr. Struguri glasați. Fructe confiate. Atâtea feluri, dar eu mereu mi-am dorit același lucru. Astăzi mă duc drept la tarabă și vâr mâna în borcanul cu bomboane de portocale. Scot un pumn, iar zahărul de pe ele e aspru ca nisipul.

– Hei, tu! strigă vânzătorul, apoi îmi vede colierul de devoratoare de păcate și se întoarce către ceilalți tarabagii din jurul lui. Hei, hei! Ce-i asta?

Un bărbat care vinde legume murate scutură din cap, surprins.

Bomboanele cu portocale nu au gust de nisip. Zahărul tos de pe dinafară mi se topește pe limbă, atât de dulce încât mă furnică urechile pe dinăuntru, ca atunci când mănânci miere, ba chiar mai tare. Iar portocala! Are un gust acrișor, dar dulce, de parcă ai mânca o gălbenea luminoasă.

Un băț de lemn mă lovește peste antebraț. Bărbatul cu dulciurile îl ridică să mă lovească iar. Mă strecur în spatele unei jupânese tocmai când îl coboară, așa că o lovește în burtă. Jupâneasa țipă, iar omul blestemă. Apoi vânzătorul de murăturile strigă după gardist, iar eu fug printre oameni, și-un hohot de râs îmi scapă printre buze. E de emoție, nu de plăcere, râsul ăsta. Ies din piață înainte să vină gardistul. Încă mai simt în urechi dulcele bomboanelor.

Iar acum mi-aș dori niște pantofi. Unii cum trebuie, cu talpă de plută, ca să nu-mi mai învinețesc tălpile la fiecare piatră din drum. Mă duc pe aleea unde l-am găsit pe Paul cerșind. Îmi amintesc că era o cizmărie acolo.

Înăuntru, o slujnică stă de vorbă cu meșterul atelierului.

– O pereche de piele albă. Iar dacă-i dai piele de vacă în loc de vițel, n-o să primești nici un bănuț de la doamna, ordonă slujnica.

Un meșteșugar la lucru, care modelează un toc, e primul care mă observă. Lasă să-i scape cuțitul pe jos cu un zăngănit. Va trebui să

aleg iute. Trec repede pe lângă slujnică și mă duc la un raft unde țin pantofii gata de livrare. Îmi scot pantoful stâng, fiindcă piciorul ăla e mai lung, și țin pantoful lângă cei terminați ca să le compar lungimea. E o pereche frumoasă de cizme din piele moale precum cea pentru mănuși, dar sunt mult mai lungi. Sunt făcute pentru un uriaș. Mai sunt niște papuci de catifea, chiar și o pereche de mărimea papucilor mei scâlțiați, dar catifeaua s-ar murdări și s-ar rupe numai pe drum înapoi spre Dungsbrook. Cei mai apropiați sunt o pereche de pantofi de piele neagră cu botul rotunjit. Au talpa de plută, așa cum vreau, și o baretă care se închide cu un nasture în jurul gleznei. Femeia pentru care sunt făcuți are o gleznă mai groasă decât a mea, dar îi încalț chiar și așa.

Ridic privirea și-l găsesc pe meșteșugar tot pe locul lui, cu mâna în aer unde i-a scăpat cuțitul. Meșterul cizmar se uită fix la un mosor de ață cerată de pe masa de lucru. Slujnica și-a luat tălpășița. Când ies din atelier, ea intră pe alee împreună cu un uriaș. Poate cel care a comandat cizmele alea mari. Îi arată uriașului în direcția mea. Eu mă întorc și sâsâi. Uriașul se oprește în loc. *Sunt un blestem.*

Încep să merg pe drum, dar abia fac un pas și cad. Pantofii cu talpă de plută nu seamănă deloc cu papucii fără toc. Cu talpa groasă și ridicată nu simt deloc drumul. Parcă aș merge pe scânduri legate de picior. Mă clatin, pas cu pas, încercând să-mi găsesc echilibrul. Pielea groasă de la călcâi mă bate, iar degetele mi se lovesc de botul pantofului. Încerc să nu fiu dezamăgită. Sunt pantofi cum poartă oamenii de seamă, îmi reamintesc eu.

Acuma ce să mai fac? Unde mi-am dorit mereu să merg, dar n-am îndrăznit niciodată? Odată aș fi spus la castel sau în casa unui negustor bogat, dar am fost acolo. Am urcat și am coborât trepte. Am stat în fața unei Case a Ziditorului. Am fost chiar și într-o temniță. Unde n-am fost? Și atunci îmi vine în minte un loc.

Pantofii devin mai ușor de purtat pe drumul înapoi prin Northside. Când ajung la Dungsbrook, aproape merg în ritmul meu obișnuit. Când trec de aleea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobușor, aud chemarea unui uliu dintr-un copac din apropiere. Când mă uit, văd doar o pasăre mai mică lângă un cuib. Cred că e un cuc. Ei imită uliii ca să sperie păsările de pe cuiburi. Apoi

rostogolesc afară din cuib ouăle mamei și pun ouăle lor în loc, ca să le crească cealaltă pasăre. Niște păsări nesuferite, cucii.

Domus Conversorum se ivește deasupra drumului, la câteva case depărtare de a mea. E locuința dărpănată unde vechiul rege îi pune să trăiască pe evrei în timp ce treceau la credința nouă. Un loc în care n-am fost niciodată. Nici n-am văzut vreodată un evreu. Știu despre ei doar trei lucruri: în Cartea Ziditorului, sunt poporul ales, apoi sunt străini și, asemenea zânelor, n-a mai rămas nici unul prin Anglia.

La parter, o fereastră se cascade deschisă și neagră ca o gură fără dinți. Un horn prăbușit se lasă pe acoperișul casei și peste tot pietrele nisipoase se fărâmă ca brânzica de casă. E ca și cum Brida ar fi o clădire, stricându-se de pe dinafară. Totuși, clădirea trebuie să fi fost aleasă cândva. Piatra e pentru conace sau Case ale Ziditorului. Ce chestie, să trăiești într-o casă de piatră.

Ușa a fost reparată iar și iar, dar nu cu un lemn bun. Se deschide la prima atingere, ceea ce-i semn rău. Unchiu-meu Misgett ar spune: o mulțime de bare și zăvoare pe o ușă sunt semn că oamenii dinăuntru au mai multe de pierdut decât tine. Țasta-i locul în care trebuie să te duci după pradă. Dar când lumea nu-și zăvorăște ușa, înseamnă că are mai puțin de pierdut decât tine, iar tu ești cel care s-ar putea să fie prădat. Mă gândesc la asta o clipă. Apoi pășesc înăuntru. Nici eu n-am zăvor la ușă.

Mă aștept să simt mirosul Bridei, un aer mizerabil potrivit cu clădirea putredă. În schimb, în locul întunericului dau peste mirosul liniștitor, de vânat, de lumânări de seu.

Printre umbre disting o sufragerie mare în care n-au mai rămas decât picioarele groase ale unei mese. În spatele picioarelor zac măruntaiele hornului prăbușit pe care l-am văzut de afară. Covorul de praf îmi spune că n-a mai trecut nimeni pe aici de multă vreme. Dar când intru mai adânc găsesc o cărare îngustă de pași care taie praful spre un rând de trepte. Aici au fost oameni de curând.

Iar apoi aud o lăută.

Simt un gol în stomac. Muzica vine de la etaj. E cineva aici.

E o muzică cum n-am mai auzit până acum. Și dulce, și tristă. Un flaut se alătură lăutei. Sunt mai mulți oameni. Cum să se audă așa

ceva din ruinele clădirii Domus Conversorum? Poate că evreii chiar sunt precum zânele și e magie. La urma urmei, ei au fost poporul ales al Ziditorului.

Flautul cântă o melodie diferită, dar tot una care se potrivește cu ce cântă lăuta. Ca atunci când cânți în cerc de 1 Mai, dar mai complex. Cântecul îmi face inima să se strângă, de parcă aș jeli după un mort. Îmi vine să plâng, dar și să zâmbesc. Nu e muzică de zâne, e muzica din câmpiile cerești. Dar o cântă îngerii sau demonii? Mă pregătesc și mă îndrept spre scări. Orice s-ar afla dincolo, îmi spun, eu sunt mai de temut.

Dincolo de a patra treaptă e întuneric, așa că mă iau după muzică, pipăind calea cu pantofii, până când ajung pe palier. Într-o parte e mai mult întuneric, dar în cealaltă tremură o lumină slabă printr-o ușă înfiptă prost în țâțâni. Muzica e atât de puternică, încât o simt până în vintre. Mă duc la ușă fără să am idee ce aș putea găsi dincolo de ea.

E ca și cum un scamator ar fi făcut să apară altă lume. În dărăpănatul Domus Conversorum sunt muzicanții reginei, străinii pe care i-am auzit cântând la sosirea emisarului. Poartă emblema ei. Sunt șase sau șapte. Cu toții stau în cerc pe scaune, cântând la lăute, flaute și viola da gamba. Când pășesc înăuntru, bărbatul cu părul negru și sârmos pe care l-am mai văzut își duce arcușul la viola da gamba uriașă și dintr-odată sunetul ei îmi zguduie din nou pieptul.

În spatele lor, văd sprijinite de pereți covoare, pături și alte așternuturi. Lăzi și saci zac împrăștiați prin jur, de parcă muzicanții ar fi venit de departe. O fereastră lasă să intre o lumină slabă, iar lumânări de seu ard pe pervazuri și pe mese.

Un bătrân cu păr pe urechi, dar nu și pe creștet, se ridică în picioare. Muzica se oprește incomod. Muzicanții rămân nemișcați.

– Acesta-i locul nostru, cu voia ta, spune Urechi Păroase.

Accentul lui seamănă cu al străinilor care vin vara cu căruța ca să joace comedii în piața orașului.

Aștept să-mi observe *D*-ul de la gât și să se împrăștie speriați. Îmi pare rău. Aș vrea să le mai aud muzica dulce și tristă.

Dar nu se împrăștie.

– Te rog să pleci, spune din nou Urechi Păroase, nu furios sau speriat, ci mai degrabă ca un copil care are o felie de tort și speră să rămână cu ea.

Duc mâna la colier ca să-i arăt cine sunt, dar el vorbește în continuare.

– Acesta-i locul nostru. Regina ne-a invitat să venim să ne aducem muzica. Dar nu ne primește nici un han. Nu ne închiriază nimeni odăi. Așa că am venit aici, unde a venit neamul nostru înainte, ca să fie în siguranță.

Tot timpul cât vorbește, Urechi Păroase mă privește drept în ochi. La fel fac și ceilalți muzicanți. Simt cum mă trec fiori pe șira spinării. Ceva nu-i deloc cum trebuie.

Caut să văd dacă lumina lumânărilor de seu trece prin trupurile muzicanților. Nu trece. Măcar nu sunt stafii. Sunt oameni adevărați, în carne și oase.

Îmi apuc *D*-ul de pe colier și-l ridic ca să-l vadă toată lumea. *Sunt un blestem.*

Urechi Păroase face un pas înapoi și vorbește într-o limbă necunoscută cu bărbatul sârmos care cântă la zguduatorul de piepturi.

Bat tare cu piciorul în podea. Muzicanții murmură unii către alții, dar nu-și dezlipesc privirea de pe mine. Mă simt goală și slabă. De ce nu se tem de mine? Furia îmi înfierbântă inima. Pufăi ca un taur. Iar apoi, fără să gândesc, o iau la fugă prin încăpere, răsturnând lumânările din suporturile lor, împrăștiind seu fierbinte peste tot. Scaunele răcăie podeaua când muzicanții țipă și se împrăstie în colțurile odăii.

În sfârșit, le spun eu zidurilor. Așa trebuie întâmpinată o devoratoare de păcate.

Mă duc la fântâna mea. *Muzicanții trebuie că n-au văzut bine colierul în lumina slabă,* îmi spune fântâna. Vreau ca vorbele ei să mă facă să mă simt mai bine, dar nu sunt sigură că spune adevărul.

Îmi las picioarele să se bălăngăne în apa fântânii. Pantofii noi m-au bătut până la sânge. Degetele mi se mișcă înapoi și-ncolo,

răcorite și ușoare, însă nu simt libertatea pe care credeam că am s-o simt după o zi petrecută ca un blestem.

Unghiile de la picioare îmi sunt jetoase. Îmi mișc degetele ca să nu mai văd mizeria prin apă. Carnea pulpei mi se mișcă înapoi și-ncolo. Asta-i ceva nou. Poate că o să-mi vină înapoi și sorocul acum că am pus toată carnea asta pe mine. A încetat să-mi mai vină când am rămas fără mâncare. Va trebui să găsesc mușchi roșu și să cos pantalonași speciali ca să-l țin la locul lui.

Îmi reamintesc că sunt liberă. N-am obligații față de nimeni. Scutur din nou piciorul ca să văd carnea cum se unduiește. Dar e în zadar. Mama se pricepea la soiul ăsta de lucruri, să facă tot ce voia. Dar eu nu. Trec limba peste dinții din spate, unde mai e puțin gust de portocală. E plăcut să mănânci dulciuri. Și să ai pantofi noi. Dar ce mi-ar face și mai mare plăcere?

Să trăiesc în casa mea dinainte.

Să am viața dinainte.

Să-l văd iar pe tata.

Nu pot să fac rost de lucrurile astea. Dar mă gândesc la un lucru de care pot să fac rost.

Plec de la fântână și mă întorc prin oraș. Nu durează mult până găsesc ce vreau în spatele unei căruțe. Și nimeni nu mă vede când îl ridic.

Când ajung acasă, nu mă așteaptă nici un mesager. Poate sunt plecați să mă caute. Și oaspeții mei nepoștiți sunt plecați. Mă duc în pod cu ce am luat din căruță. Nu-i cine știe ce. Doar o cutie din lemn. O așez pe raftul de jos lângă a lui Ruth, lângă cutiile tuturor devoratoarelor de păcate dinaintea mea. Încă n-am ce să pun în ea. Dar în timp poate o să am. Mă simt bine când o văd acolo, lângă celelalte.

Abia m-am așezat pe saltea când aud o bătaie în ușă. Mă întreb dacă există vreo zi fără moarte pe pământul ăsta. O zi întreagă, plină numai de viață, de trăit și de înflorit. Se mai aude o bătaie în ușă. Nu astăzi.

Mesagerul e bine îmbrăcat și poartă o emblemă pe care nu o cunosc. O Recitare, îmi spune, pentru un prizonier condamnat în

temnița reginei. Simt iarăși sâmburele de prună din piept,
râcâindu-mi inima. Mă întorc la locul unde a murit Ruth.

17. VIN FIERT

În viața mea dinainte nu m-am plimbat niciodată înadins noaptea prin oraș. Ce fată ar face așa ceva când pe aleile întunecate bântuie monștrii caselor, spiriduși și mai rău de atât, căutând o bucățică bună? Un urlet de pe alea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobușor ne sperie de-a binelea pe mine și pe mesager. Îmi reamintesc: *Eu sunt monstrul caselor. Brida e spiridușul.* Și ce-i mai rău? Aia se ascund cu toții în castel, otrăvind și pregătind păpuși unii pentru alții. *Aici, afară, e mai sigur.*

În timp ce traversăm piața orașului, mă întreb dacă prizonierul condamnat este contesa euharistică pe care am văzut-o odată în temniță. Cea vârată acolo fiindcă a complotat împotriva reginei.

Un gardist intră în piață și ridică un felinar spre mine și mesager. Eu îmi desfac șalul ca să-i arăt *D*-ul, iar el ne lasă în pace. Îmi trec emoțiile. Noaptea are pacea ei. Siluetele se prefac în umbre, ochii privesc din întuneric, dar la fel ca atunci când mi-am așezat lada pe raft, simt cumva că mi-am găsit locul. Poate că locul meu nu e o casă sau o familie, ci poate că e chiar meseria mea, devorarea de păcate.

La castel, sunt condusă prin curtea liniștită. Sâmburele de prună pe care-l am în inimă pare să se umfle, iar răsuflarea mea vine mai greoaie în jurul lui.

Cobor cele zece trepte mucegăite care duc la temniță. Celula contesei era una dintre cele mai apropiate de intrare, țin minte. Dar nu la a ei sunt condusă.

Un bărbat așteaptă în fața celulei, purtând aceeași emblemă ca mesagerul. Barbă Mucedă, gardistul tânăr de data trecută, descuie ușa. Înăuntru e un bătrân care șade de parcă ar aștepta ceva. Văd lumânări și o masă de scris, iar pe scaunul lui, o pernă. Îmi oferă scaunul. Apoi îngenunchează pe podeaua de piatră. Este felul euharistic de a-ți rosti Recitarea.

Nu are mult de recitat. Nici măcar nu recită faptul că e euharistic. Pesemne nu consideră că-i un păcat. Mă simt straniu știind că are

un păcat pe care nu-l recită. Tot îmi doresc să-l rostească. Chiar îl rostesc în sufletul meu. Dar apoi termină și nu mai e nimic de făcut. Rostesc cuvintele cu care închei și dau scurta listă de bucate bărbatului cu emblema, care așteaptă în fața celulei.

Mi-am făcut datoria, dar încă nu pot pleca. E vorba de Ruth. Simt că o parte din ea a rămas aici, mai departe pe culoar, în celula în care a murit. Acea parte din ea neliniștită. Care așteaptă.

Acum se află lângă Ziditor, nu într-o celulă rece de piară, îmi reamintesc eu.

Dar apoi picioarele îmi pornesc pe culoar, și curând mă trezesc la cotitura întunecată care mă duce către cea mai adâncă parte a temniței.

Stau în fața ușii fostei celule a lui Ruth și dintr-odată mi-e teamă să privesc înăuntru. Mi-e teamă că petele ei de sânge încă se mai află acolo. Îmi amintesc promisiunea pe care i-am făcut-o pe mormântul tatei, că, pentru ea, am să îndrept încurcătura asta cu inimile de căprioară. N-am făcut-o. Doar am așteptat, nu știu ce, nădăjduind că totul se va întâmpla de la sine. Cred că asta așteaptă ea. Să fac ceva.

Din celulă se aude o tuse ușoară. Inima îmi tresaltă. *Ruth*. Mă duc iute la gaura cheii să văd dacă e ea, știind că nu poate fi și totuși sperând să fie.

Dar sigur că nu e ea. Cunoscut silueta cocârjată dinăuntru, cu toate că stă cu spatele. E Salcie, cu o lumânare alături, aplecat deasupra unui trup.

– Ești aici? strigă el.

Mă îndepărtez de gaura cheii înainte să mă vadă.

– Poți să descui ușa, am terminat.

Când nu aude nici un răspuns, strigă mai tare:

– N-auzi?!

Niște pași răsună pe coridor. Mă ascund într-o umbră, când Barbă Mucedă vine de după colț. Trage cu ochiul în fosta celulă a lui Ruth.

– Ai găsit vrăjitoarea de data asta, așa-i? întreabă Barbă Mucedă.

– Din nefericire, nu, răspunde Salcie. Ziditorul să ne ajute.

Barbă Mucedă descuie ușa, iar Salcie iese, ștergându-și mâinile pe o cârpă închisă la culoare. Când trece pe lângă Barbă Mucedă, spune:

– Poți să scoți stârvul.

Durează o vreme până ce Barbă Mucedă o trage pe femeie afară. Miroase a carne arsă. Rămân cu privirea pironită în umbre, ca să nu văd ce i-a făcut Salcie. După ce Barbă Mucedă pleacă, ies și eu în sfârșit din temniță.

E o noapte adâncă, iar luna plină luminează curtea. Nu știu dacă e lucrarea lui Salcie sau e ora vrăjitoarelor, dar simt o neliniște în pântec. *Locul meu e în noapte*, îmi reamintesc în sinea mea și pornesc spre casă.

Nu ajung prea departe în curte când un lucru curios îmi atrage privirea. Din umbra unui prag de ușă, o luminiță pâlpâie de două ori și apoi dispare. O clipă mai târziu revine, ca o flacără de lumânare, pâlpâind de două ori, apoi dispare.

Încerc să-mi dau seama ce-ar putea fi, când aud sunetul unei uși care se deschide în cealaltă parte a curții. Rămân nemișcată ca un iepure, când o siluetă cu capul acoperit pornește drept și sigur prin lumina lunii, spre flacăra pâlpâindă.

Lumina apare din nou, de data asta neclintită. Destul de neclintită cât să văd că e o lumânare ținută de un bărbat. Silueta cu capul acoperit i se alătură. Dacă vorbesc, o fac prea încet ca să-i aud. Dintr-odată, silueta cu capul acoperit vâra mâna în glugă și trage ceva. Îi oferă bărbatului cu lumânarea ce a smuls de acolo. Bărbatul cu lumânarea înfășoară firele de păr într-o batistă.

Fire de păr smulse în lumina lunii. Aud glasul mamei povestindu-mi că vrăjitoarele așteaptă să fie lună plină ca să-și smulgă fire de păr pentru cea mai întunecată magie. De parcă mi-ar auzi gândurile, un gardist strigă deodată:

– Cine-i acolo?

Cu o mână pe sabie și în cealaltă ducând un felinar, gardistul se îndreaptă spre cele două siluete.

Bărbatul cu lumânarea nici măcar nu tresare. În schimb, așteaptă alături de silueta cu capul acoperit, cât se poate de calmi, să se

apropie gardistul. Omul legii ridică felinarul spre fața bărbatului cu lumânarea. E Salcie.

Apoi celălalt bărbat își dă jos gluga. Gardistul tresare și se dă un pas în spate. Apoi pleacă repede capul. Nu e un bărbat. E regina.

Ea îi poruncește gardistului s-o urmeze. El se ține după ea ca un câine, luminând calea până la ușa cu sulul de pergament care duce la apartamentele ei. Salcie îi privește cum se îndepărtează, apoi își stinge lumânarea între degete și traversează curtea de piatră călăuzit numai de lumina lunii.

Brațele și picioarele îmi devin ușoare, de parcă aș fi gata să leșin. Căutătorul de vrăjitoare strânge fire de păr pentru vrăji, iar regina ia parte la trădarea lui. Iar eu am fost martoră. Dacă m-aș fi întors acasă drept după Recitarea întemnițatului, n-aș fi văzut nimic.

Ruth. Poate că de-asta am fost atrasă spre celula ei. Poate e vremea să îndrept încurcătura asta.

Aud glasul lui Bessie: *Ai sângele maică-tii în tine.* Mama n-a stat niciodată să aștepte să se întâmple ceva. Era prudentă ca o vulpoaică, dar totuși o maestră înnăscută a vânătorii.

Dar ce pot să fac? îmi întreb sângele din neamul Daffrey. Sunt gârzi peste tot prin castel, ba mai rău, e și Degete Negre.

Ia-te după Salcie, spune sângele meu. *Încet, agil, du-te și află-i jocul.*

Silueta lui Salcie, ascunsă în tenebre, devine tot mai greu de zărit. Corpul îmi tremură de emoție când mă iau după el.

Îl urmez și traversez curtea, apoi trec de ușa cu sulul de pergament. El trece printr-o arcadă unde pietrele ni se sfărâmă sub picioare. Dintr-odată cred că știu încotro se îndreaptă. Am mai fost aici o dată. Se oprește în cele din urmă în fața a două uși străvechi de lemn. Casa regală a Ziditorului. Apoi dispare înăuntru.

Iar eu după el.

Pășesc cât de încet îmi îngăduie pantofii cei noi și intru în Casa Ziditorului. Salcie a dispărut. Chiar atunci, aud un râcâit lângă altar. Mă ascund după o strană tocmai când Salcie apare din debaraua de haine, ținând în mână o lumânare lungă, din ceară de albine. O femeie pe care nu o cunosc vine după el, ducând o legătură de pânză. Salcie începe să rostească încet o incantație.

Rostește cuvinte străine amestecate cu engleză. Nu-i o rugăciune a noii credințe. E magie, știu sigur.

Femeia este aproape la fel de înaltă ca Salcie și mult mai voinică. Lasă legătura la picioarele altarului și deschide o carte. Se alătură incantației.

Ho ktistais,

Ho ktistais,

Ale Tale sunt puterea și veșnicia, Ziditorule.

Rostesc cuvintele iar și iar, apoi le mai rostesc o dată. Amețesc numai de cât le ascult. Poate cad sub cine știe ce vrajă au de gând să facă. Scutur din cap, iar colierul îmi zăngăne. Salcie ridică mâna, iar femeia tace.

Rămân nemișcată, abia îndrăznind să respir. Salcie măsoară stranele cu privirea. Se oprește preț de o clipă la banca din fața mea. Îmi țin răsuflarea până când mă doare. Apoi își reia incantația. Când i se alătură și femeia, îmi îngădui în sfârșit să răsuflu prelung și încet.

Cântă până când lumânarea din ceară de albine arde de trei degete. Apoi se opresc dintr-odată. Liniștea asta îmi calcă nervii în picioare.

Salcie vorbește încet.

– Ziditorule, am venit aici, la templul tău. Rostim vorbe mai străvechi decât ale Slujitorilor Ziditorului. Slujitorii tăi credincioși, căutăm s-o apărăm pe stăpâna noastră. Îi așezăm chipul și asemănarea în fața ta.

Salcie scoate batista cu firele de păr ale reginei și o pune pe altar. Apoi femeia scoate un portret în miniatură și-l așază lângă firele de păr.

Salcie face o plecăciune.

– Apăr-o, Ziditorule, împotriva forțelor care încearcă s-o distrugă. Apăr-o așa cum îți aperi salvatorii.

E un fel de magie neagră amestecată cu credința în Ziditor. Nu știam că există așa ceva.

Salcie continuă.

– Te rugăm stăruitor să ne primești ofranda. Un tribut oferit în schimbul protecției tale. Un sacrificiu. O viață pentru o viață.

Atunci aud un țipăt înăbușit din legătura de la poalele altarului. Țipătul îngrozit al unui prunc.

18. BISCUIȚI

Dintr-odată, nu mai sunt un blestem. Sunt o fată singură, într-o încurcătură teribilă. Încerc să-mi liniștesc răsuflarea, dar vine tot mai zgomotoasă. Cei doi au de gând să ucidă un prunc într-o Casă a Ziditorului la nici zece pași de mine.

– Fă-l să tacă! șuieră Salcie.

Femeia se lasă în genunchi și pune mâna pe legătura care scâncește. O ridică spre altar.

Simt ceva cald și lipicios pe mâini. Mi-am înfipt atât de tare unghiile în palme, încât au început să sângereze.

– Acum! șoptește apăsător femeia.

Salcie vâra mâna în robă și scoate un cuțit scurt și gros. Cântă din nou:

*Ho ktistais,
Ho ktistais...*

Legătura începe să se smucească, dar femeia o ține strâns, înăbușind sunetul.

Am genunchii ca de plumb, dar le poruncesc să se ridice.

Salcie se apropie de altar. Legătura se răsuțește în strânsoarea femeii.

Stau în picioare acum, dar m-am ridicat atât de brusc, încât am capul plin de stele, și pentru o clipă abia dacă mai văd ceva. Mă împleticesc oricum înainte, fiindcă nu-i vreme de așteptat.

*Ho ktistais,
Ho ktistais...*

Salcie ridică pumnul în aer. N-am ajuns până la el. Flacăra lumânării reflectată în lama cuțitului îmi lovește ochii. N-o să ajung la timp. Femeia dezvelește trupușorul care scâncește și văd un petic de piele rozalie, când coboară cuțitul. Se aude un ultim scâncet.

Scot un țipăt grozav și mă prăbușesc în genunchi.

Capul lui Salcie se întoarce brusc spre locul unde am căzut, dar eu sunt în spatele unei strane.

– Blochează ușa! șoptește el.

Femeia fuge deja spre ușa de la intrare. Dacă sunt în stare să ucidă un prunc într-o Casă a Ziditorului, mie ce-mi vor face dacă mă prind? Îmi încleștez dinții ca să nu-mi mai clănțâne. Trebuie să găsesc altă ieșire.

În spatele altarului e debaraua de haine. Poate că e vreun culoar pe care intră și ies Slujitorii Ziditorului. Mă furișez pe podeaua rece de piatră, pe sub strane, până într-o latură a sălii. Când ajung la capăt, ascult. Aud doar pașii unui singur om: pasul iute al femeii lângă intrare. Îndrăznesc să arunc o privire. Salcie e doar la câțiva pași de mine și încă mai are cuțitul în mână.

– Acolo! șuieră el.

Țâșnesc din ascunzătoare și fug spre capătul din față al sălii. Aud pașii femeii pe podeaua de piatră cum mă urmăresc. E mai iute decât mine. Nu știu dacă o să reușesc.

Vezi care ți-e avantajul.

N-am nici unul. Dar apoi îmi amintesc glasul lui Salcie. A vorbit mereu în șoaptă. Nu vor să audă nimeni ce fac ei aici. Eu nu pot să vorbesc, dar pot să urlu.

Deschid gura și-mi azvârl glasul fără cuvinte înspre mijlocul sălii. Pietrele îmi poartă ecoul urletului înainte și înapoi. Femeia rămâne stană de piatră, cu ochii mari. Nu mă opresc să văd ce urmează să facă. Mă prăvălesc în debaraua de haine. În dreapta mea e o ușiță. Fug spre ea. Nu știu încotro duce, dar acolo intru. Ușa se închide în urma mea.

Culoarul e îngust și complet întunecat. Pipăi pereții ca să-mi găsesc calea. Dau de o cotitură și apoi de alta. Ascult după femeie sau după Salcie, dar trebuie să fi fugit când am țipat.

În sfârșit, degetele mele dau de o ușă. O deschid cât de încet pot și ies într-un salon slab luminat de razele lunii. În mijloc tronează o masă, iar emblema reginei, un șoim deasupra unui trandafir, atârnă pe perete deasupra scaunului principal. Pe ceilalți pereți sunt drapelele celor mai credincioase familii. Leul lui Degete Negre stă

lângă drapelul reginei. Lângă leu este drapelul familiei Katrynei, mama vitregă a reginei, domnița cu părul bălai care se înalță dintr-o floare. Mai departe atârna un drapel cu un cerb. Familia lui Șoarece de Țară.

În mintea mea, văd balta întunecată de sânge de pe altar. Nu i-am oprit. Mă târăsc sub masă și mă cuibăresc acolo, strângându-mi genunchii cu brațele. Trag aer în piept și îl dau afară, iar și iar, mult timp.

Lumina zorilor abia se strecoară pe fereastră, când mă trezesc niște glasuri ce trec prin fața sălii.

– Vrăjitoare au fost? întreabă un glas de femeie.

– Nu știu, răspunde alta. Dar pe altar se afla chipul și asemănarea reginei. Iar sângele...

Văd din nou altarul în minte.

– Trag nădejde că ai suficiente cârpe în coșul ăla.

– Ah, am văzut eu cum sângerează ăștia mici, spune primul glas. Ai zice că n-au decât sânge în ei!

Inima îmi tresare în piept. O spune atât de lejer, de parcă n-ar fi mare brânză să vezi un prunc ucis.

În ce loc negru am ajuns? Ce nădejde mai au oamenii într-o lume ca asta? Îmi îngrop capul între genunchi, așa că abia o aud când încheie.

– Să omori un purcel pe altarul Ziditorului, într-o bună zi devoratoarea de păcate o să se ospăteze cu asta.

Îmi ia o clipă până când cuprind cu mintea vorbele ei. Când o fac, hohotele de râs sunt atât de puternice, încât mă tem să nu mă audă femeile de pe coridor.

Un purcel, nu un prunc.

E prima veste bună pe care o aud nici nu mai știu de când. Cu orice s-ar îndeletnici Salcie, nu ucide prunci. Îmi vâr fusta în gură, fiindcă după toată nefericirea din seara asta, inima mea vrea să râdă. N-aș fi crezut niciodată că o să consider un purcel ucis într-o Casă a Ziditorului un semn de noroc. Asta mă face să râd și mai tare. Și așa mă aud.

19. PLĂCINTĂ CU RINICHI

Sunt ținută într-o încăpere de la parterul castelului. Pe fereastră văd intrarea în temniță, de cealaltă parte a curții. Geamul ferestrei e vechi și s-a îngroșat lângă partea de jos, așa că ușa temniței pare să se scufunde în pământ.

Salcie își împreunează mâinile la brâu. Acul gros de argint de pe degetul lui reflectă lumina ce intră pe fereastra deformată.

Degete Negre stă în fața lui, cu ochii întunecați.

– Devoratoarea de păcate n-a fost chemată, îi spune el lui Salcie pe un ton grav și dur.

– Sosirea ei e o prevestire, de bună seamă, răspunde Salcie. Unde a fost găsită?

Pare calm și liniștit, nici pe departe cum l-am văzut azi-noapte. Asta îl face să fie cu atât mai înfiorător.

– A fost găsită în sala drapelelor, zice Degete Negre. Lângă Casa Ziditorului.

Salcie rămâne nemișcat. Dacă nu știa că eu am fost cea care l-a văzut în Casa Ziditorului, de bună seamă că a ghicit acum. Aerul din încăpere pare prea înăbușit și miroase a fum, de parcă hornul n-ar fi fost curățat de ceva vreme.

Degete Negre se apropie de urechea lui.

– Ea e responsabilă de sângele și oroarea găsită dimineața asta în Casa regală a Ziditorului? Ea e vrăjitoarea noastră?

Salcie ridică capul. Un pătrat de lumină îi cade pe jumătate de față.

– Dacă era aproape...

Oh, Ziditorule. O să dea vina pe mine pentru vrăjitoria lui. Dinții încep să-mi clănțane iarăși.

Degete Negre coboară vocea.

– Am s-o interoghez eu. Și pe asta am s-o fac să vorbească.

Tremurul mi se mută de la dinți în stomac.

– Nu, zice Salcie iute. Am s-o iau eu și am să îi aplic testul vrăjitoarelor.

Nu vrea să-i spun lui Degete Negre ce am văzut.

– Protejarea reginei este de datoria mea, nu a dumatiale, se răstește Degete Negre.

– Iar vrăjitoarele sunt de datoria mea, răspunde Salcie.

Nu știu ce e mai rău: să fiu zdrobită cu pietre de Degete Negre sau arsă și înțepată până la sânge de Salcie. Mirosul de fum se întetește. Cred că îmi pierd cunoștința.

– Regina e amenințată din toate părțile, scuipă Degete Negre. Vrăjitoare, iscoade euharistice și două dintre doamnele ei dovedite a fi ucigașe de prunci de neam regesc după inimile de căprioară de pe sicrie! Alți suverani n-o să piardă vremea și o să profite de o regină atât de slăbită de scandaluri. Dacă făptura asta – arată cu capul spre mine – ne poate oferi vreo informație în privința asta, eu am s-o descopăr!

Salcie scoate un hohot de râs, aproape ca un lătrat.

– Regele normand nu crede că regina Bethany e complice la păcatele doamnelor ei. Nici regele din Lowland, nici vărul ei euharistic de la miazănoapte. Nu, domnule, aud de inimi de căprioară pe sicrie și o văd pe regina noastră înconjurată de trădători și iscoade, la fel cum se tem că sunt și ei înșiși. Inimile de căprioară nu sunt nici o amenințare la adresa ei.

– Și vrăjitoarele?! Euharisticii?!

– Am s-o apăr eu!

Glasul lui Salcie devine prea puternic pentru sala în care ne aflăm.

– Străbunii au vestit o regină fecioară care va uni lumea sub o singură credință. Eu înfăptuiesc lucrarea Ziditorului! Iar dumneata, sire?

Glasul îi devine și mai puternic.

– Treaba dumatiale e să ucizi și să conspiri și să complotezi ca un pungaș ordinar!

Dintr-odată se aude un urlet din adâncurile castelului. Alte strigăte îi urmează, venind din curte.

– Găsiți doctorul! aud eu.

Deodată se aud bătăi în ușa încăperii.

– Acum ce mai e? strigă Degete Negre.

Un gardist intră în odaie.

– Foc! strigă și face semn spre Salcie. E chemat de urgență doctorul.

Apoi mă vede.

– Și devoratoarea de păcate să vină.

Glasul lui Salcie tună.

– Poftim! Nu ea e vrăjitoarea noastră.

– Ce?! strigă Degete Negre. Acum câteva clipe voiai să-i faci testul vrăjitoarelor!

– Da, când credeam că a venit la castel fără un scop anume. Dar acum văd lucrarea Ziditorului în toate. El a chemat-o aici în perspectiva morții! continuă Salcie. Ca un vierme la carnea putredă. De-asta a venit.

– Nu-i suficient! zice Degete Negre.

– Atunci am să fac testul aici, acum. Îmi servești drept martor?

Ochii lui Degete Negre se îngustează.

Salcie ridică mâna, iar acul pentru vrăjitoare reflectă lumina. E lung cât jumătate de deget și gros cât un cui de sicriu. Mai iute decât l-ai crede în stare, îmi înfige acul adânc în carnea umărului. Un urlet îmi urcă din vintre și-mi țâșnește pe gură. Soldatul care a anunțat focul începe Rugăciunea Ziditorului. Salcie scoate acul, iar eu mă țin cu mâna de umăr ca să-mi stăvilesc sângele.

Salcie se uită la Degete Negre cu ochi mari și luminoși.

– Sunt sigur, milord, că ai auzit suficiente țipete de durere adevărată cât să recunoști că-i unul sincer. Nu e vrăjitoarea noastră.

Nu știu ce crede Degete Negre, dar nu vrea să mă lase să plec.

Salcie vorbește în continuare.

– Devoratoarea de păcate e slujitoarea Ziditorului. Cred că dumneata ai spus odată că nesocotirea voinței Ziditorului înseamnă – Salcie își drege glasul – trădare.

O vână se umflă pe fruntea lui Degete Negre. În sfârșit, în sfârșit le face semn gărzilor să-mi dea voie să trec.

În timp ce mergem pe coridor, Salcie vorbește cu glas tare. Nu-i nimeni care să-l audă afară de mine.

– Sunt convins că Ziditorul le dă semne slujitorilor celor mai de încredere. Focul acesta e semnul meu că ești trebuincioasă, așa că ar

trebui să-ți arăt milă.

Capul lui cu ceafa netedă se clatină dintr-o parte în alta în timp ce merge, iar cuvintele îi sunt ușoare și simple.

– Dar dacă se dovedește că ești un pericol, am să te folosesc pe altar. Sângele unei devoratoare de păcate va fi fără îndoială o ofrandă din cele mai puternice.

Pornește pe un șir de trepte. Eu îl urmez. Umărul îmi zvâcnește unde m-a înțepat cu acul, dar în răsuflare îmi izbucnesc chicoteli.

Nici un blestem nu-mi poate face rău. *Eu sunt blestemul.*

Odaia miroase a carne și a salvie. Două trupuri stau întinse pe canapele. Un spițer subțire, cu o mantie închisă la culoare, se ocupă deja de un trup, acoperindu-i arsurile cu alifie. Părțile neacoperite ale trupului sunt negre de cenușă și împestrițate cu alb și roșu, ca un iepure jupuit.

Meg, prietena lui Tilly Howe, se apleacă asupra celui de-al doilea trup, așternându-i bandaje de pânză pe un umăr. Iau un bandaj din teanc și-mi apăs cu el rana de la umăr.

Salcie își ține o batistă la nas și dă roată cu privirea prin odaie. Simplul fapt că stau atât de aproape de el mă face să simt un gol în stomac.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Spițerul nu răspunde, atent cum e la ce face. În schimb, vorbește Meg.

– Una dintre domnițe a auzit un țipăt din dormitorul vecin și a strigat după ajutor. A fost nevoie de patru gărzi să deschidă ușa. Domnița dinăuntru a fost salvată, dar focul s-a întins la odaia de deasupra. Tinerii lorzi, zice ea și arată cu capul spre cele două trupuri, fiindcă e greu să-ți dai seama cine sunt. Am ajutat-o pe Tilly Howe, Ziditorul s-o aibă în pază, la destule nașteri, așa că nu mă deranjează sângele și nici... mirosul.

Bărbatul pe care-l îngrijește Meg scoate un geamăt slab.

– Ulei de mac, îi îndrumă Salcie. Și melci. Mucusul lor scoate căldura din corp.

Spițerul se așază.

– Și-au primit doza de ulei de mac. Mai mult o să-i omoare.

Nu spune nimic despre melci.

Mă țin cât pot de departe de Salcie în spațiul închis, dar privirea mea își tot găsește calea către el. Poate că n-a ucis un prunc, dar tot vrăjitor e. Mă întreb dacă el a făcut păpușa.

Spițerul se ridică.

– N-ai terminat, spune Salcie.

– Mai e un pacient, sire, răspunde spițerul.

– Ah? întreabă Salcie. Unde e domnul?

– Doamna, răspunde spițerul. Domnița al cărei dormitor a luat foc. A fost dusă într-o încăpere privată unde să se simtă mai bine.

– Am să mă duc chiar eu la ea, anunță Salcie.

Spițerul dă să protesteze, dar renunță, plecând capul.

După ce pleacă Salcie, răsuflu ușurată. Durează ceva să-mi înfășor umărul strâns în bandaj. Mă ustură și zvâcnește.

– Meg, adu un castron cu apă, te rog, spune spițerul. În timp ce ea pleacă, el continuă: Sper că devoratoarea de păcate o să ne permită să rămânem și să-i îngrijim pe răniți cât lucrează.

Găsesc un scaun și-l așez cumva să nu-i stea în cale spițerului, lucru care trag nădejde că-i tot un fel de răspuns. Bărbatul cu carnea pestriță are ciorapi stacojii sub un strat de funingine. E Cocos. Are ochii întredeschiși, cu toate că pare adormit. Rostesc cuvintele, însă nu se mișcă. Spițerul își drege glasul și mișcă un borcânel pe masă. Ulei de mac.

Aud o voce în spatele meu.

– Vrei să-mi asculți Recitarea?

Inima mi se umflă mai-mai să-mi spargă pieptul. Cunoscut glasul cu toate că l-am auzit o singură dată. E Șoarece de Țară.

– Spune-mi, mă întreabă el cu glas lent și gros, brațul mi-e mițos ca o oaie?

Tușesc ca să-mi ascund un hohot de râs. Arsurile îi acoperă tot umărul. Sper că uleiul de mac e puternic.

– Poți să-mi spui păcatele tale, zic eu.

Mă aștept ca vorbele să-mi fie tari și aspre, ca pâinea lăsată afară prea mult, însă ies cum trebuie.

Meg sosește cu o vadră plină cu apă. Mă vede cu Șoarece de Țară și se face utilă storcând picături de apă în gura lui Cocos.

– Tu ești, nu-i așa?

Șoarece de Țară trage de câteva ori, încet, aer în piept.

– Cea care mi-a găsit inelul.

Privirea lui rămâne pe tavan, de parcă l-ar dura să întoarcă capul.

– Arsurile mele nu sunt adânci, nu-s cele mai rele. Nu ca... ale lui. Probabil se referă la Cocoș.

– Spițerul spune că riscul cel mare e putrefacția, dar mie cred că mai degrabă durerea o să-mi facă felul.

Chipul lui e aproape zâmbitor, iar în ciuda oboselii mele, sau poate din cauza ei, mă face și pe mine să zâmbesc. În încăpere e cald, așa că îmi desfac șalul și-l pun deoparte.

– Deci acum recit tot ce-am făcut rău? întreabă el.

– Da, spun eu, cât de blând sunt în stare. Iar eu o să-ți spun bucatele pe care o să le devorez.

– Dar dacă nu vreau să te împovărez cu păcatele mele, de vreme ce suntem prieteni vechi?

De data asta chiar râd. Asta a spus prima dată când l-am întâlnit.

Mă uit la Meg și la spițer, dar ei nu mă bagă în seamă.

– Ai putea să-mi spui în schimb virtuțile tale, îi zic eu.

– Asta da idee! Cum de nu s-a gândit nimeni la asta până acum? Să ne recităm virtuțile în locul păcatelor, înainte să murim. Ce idee strălucită!

În mintea mea aud: *Tu ești strălucită*. Încep să râd iar, dar îmi curg și lacrimi, de parcă aș fi prea ostenită ca să mai știu care e care. Îmi șterg ochii de mânecă.

– Grăiește.

– Păi, acum nu pot să-mi amintesc nici o virtute, doar păcate. Nu m-am rugat suficient. Am avut gânduri urâte despre tatăl meu fiindcă m-a trimis aici să cer mâna reginei. Cine sunt eu să mă însor cu o regină?

– Loialitate, îl întrerup eu. Asta e o virtute.

– Ce te face să spui asta?

– Inelul. Inelul tău de aur.

– De bună seamă, inelul meu.

Bandajele îi foșnesc când răsuflă.

– Îmi aduc aminte de ziua aceea, să știi, de ziua în care te-am cunoscut. Aveai un chip atât de diferit de al tuturor celorlalți. Deschis, așa zice.

Lacrimile îmi curg puțin mai iute, dar și zâmbetul mi se lărgeste. E visul meu prefăcut în realitate, visul cu un lord și o fată din popor care ajung să se cunoască. Prefăcut în realitate.

– Bunătate, zic eu. Altă virtute.

– Dărnicie, răspunde el. Asta e pentru tine.

– Nu întotdeauna, zic eu.

Tușește sau râde; nu-mi dau seama.

– Bun, nu vreau să par nevolnic prin comparație. M-am gândit la alt păcat.

– Cinste, zic eu. Altă virtute.

– Mmm, mă avertizează el. Sunt un hoț. Am furat o pisică.

– O pisică?

– O pisicuță, se corectează el. Orașul ăsta e un loc dificil.

– Eu aici am locuit mereu.

– Îți spun, există și alte locuri. Iarna e tot iarnă. Ciuma vine și acolo. Dar oamenii își urează de bine unii altora, dacă înțelegi ce vreau să spun. Aici nu e așa.

– Deci ai furat o pisică?

– O pisicuță.

Își mișcă apoi capul și răsuflă greu preț de o clipă.

– Îmi închipui că o să mă întorc acasă. E limpede că nu mai sunt potrivit pentru o regină, asta dacă am fost vreodată.

Mă uit la umărul lui. În cel mai bun caz, o să aibă niște cicatrici urâte, mai urâte decât chipul lui Paul.

– Ce-o să se întâmple cu pisicuța când o să plec? Sau dacă mor?

O spune cu ușurință, de parcă n-ar crede cu adevărat că se poate întâmpla. Vreau să-i spun că moartea chiar se întâmplă. O întâlnesc în fiecare zi. Mai des decât ploaia. În minte îmi vine o imagine, cum ar arăta capacul sicriului său. Mă gândesc la altceva ca să scap de imaginea asta.

– Pisicuța a supraviețuit focului?

– Da. Am vârât-o în cămașă. E prin preajmă?

Mă uit peste canapea, dar nu-i nici o pisicuță. Dar apoi o văd dedesubt, adormită pe pipirigul de pe podea.

– Ai găsit-o? Întreabă Șoarece de Țară. Mi-ar fi o alinare.

O iau de jos. Are blana cenușie și ochii gri. Îmi adulmecă hainele, trăgând de ele cu gheruțele ca niște ace.

– Stai, zice și i se taie răsuflarea. Ai pus mâna pe ea?

În glasul lui simt teamă.

Niște stropi de apă cad în ligheanul din spatele meu. Visul meu se risipește.

– Atingerea mea n-o s-o blesteme, zic eu încet.

– Ești sigură?

– Da.

– Oh... bine, atunci, spune el, dar glasul îi tremură.

Asta îmi spune că și clipa aceasta e făcută din strasuri, ca piatra din lăntișorul pe care l-a reparat tata. Dar eu nu vreau ca Șoarece de Țară să fie fals.

– Credință, zic eu fierbinte. Altă virtute.

Trece o clipă până când vorbește din nou.

– Te gândești vreodată că trăim viața nepotrivită? Că dacă am putea alege pentru noi înșine, am alege mai bine decât viața care ni s-a dat?

– Eu aș alege să-l am înapoi pe tata, zic eu înainte să mă pot opri.

Trebuie să-mi amintesc că tata n-a fost chiar tatăl meu.

– Eu aș face schimb de locuri cu fratele meu mai mic, spune el, iar degetul cu inelul de aur îi zvâcnește. Dar n-are rost să ne dorim asemenea lucruri, nu-i așa?

– Putem să facem alegeri mărunte, gândesc cu voce tare. Cum ne purtăm pe parcursul zilei. Și cu cine vrem să semănăm.

– Presupun că putem.

Oftează și se cutremură, iar răsuflarea îi devine mai aspră. Cred că efectul uleiului de mac se cam duce. În spatele meu, spițerul tușește scurt.

Vreau să mai vorbesc puțin, fie și doar ca să dovedesc că nu-i o clipă făcută din strasuri. În schimb, așez pisicuța pe scaun și rostesc cuvintele:

– Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele.

Mâna mea e o pasăre mică, degetele îmi sunt ca niște fulgi când îl ating de la umăr la șold, apoi iar de la umăr la șold.

– Am să le port în tăcere până în mormânt.

Apoi șoptesc atât de încet și de iute cât să nu mă audă:

– Eu te-aș alege pe tine.

– Așa să fie, răspunde el.

Inima îmi tresaltă și mă întreb dacă m-a auzit.

Chiar dacă nu m-a auzit, e un sfârșit frumos. L-am atins. Mi-a rostit numele.⁴ Știu cum l-ar rosti, dacă aș putea să aleg eu singură. Iau sticla goală de ulei de mac și o vâr în mânecă pentru lada mea de devoratoare de păcate. O amintire de la el.

Vezi nota de la p. 151.

20. STAFIDE

Pe coridor, valetii scot afară lemne și țesături arse. Slujnicele îngenunchează cu perii, frecând cenușa.

– Avea încuietorea blocată cu smoală ca să nu se deschidă ușa, îi spune o slujnică slăbănoagă, cu câteva fire de păr deasupra buzei, uneia mai plinuțe. A fost nevoie să vină patru gărzi.

– S-a găsit altă păpușă, răspunde cea plinuță.

Slujnica slăbănoagă se albește la față.

– Așa s-a stârnit focul din odaia domniței?

Cea plinuță ridică din umeri.

– Păpușa s-a găsit în dormitorul reginei. Era făcută din ceară de albine și îmbrăcată întocmai ca regina.

– Castelul e plin de vrăjitoare! șuiere cea slăbănoagă.

Un bătrân care arată ca un intendent trece pe lângă ele, iar slujnicele lasă umerii și mai jos, preocupate să curețe pietrele înnegrite.

– Gata cu sporovăiala, spune intendentul. Un trădător eretic încearcă s-o sperie pe regină și pe curtenii ei, asta se petrece. Focul, păpușa, sângele – secretarul reginei însuși ne-a spus asta, și nu e el omul care să greșească.

Intendentul pășește în fața mea și își mișcă brațul de parcă ar vrea să-l urmez. Mă conduce în jos, pe un șir de trepte, și apoi de-a lungul unui coridor. Tocmai când cotește, se oprește brusc. Se uită la perete și-și drege glasul. În spatele lui văd un bărbat și o femeie care se desprind dintr-o îmbrățișare într-o nișă din perete. Bărbatul este Degete Negre.

– Milord, spune intendentul. O duc pe devoratoarea de păcate la..., zice, dar glasul îi tremură.

– Apăi du-o! se răstește la el Degete Negre.

– Da, milord.

Intendentul încuviințează și îl ocolește pe Degete Negre, cu ochii țintă la coridorul din fața lui. Degete Negre rămâne pe loc, ferind-o vederii pe femeia cu care este, ascunsă în continuare în nișă din

spatele lui. Îi văd doar rochia de un roz deschis când trecem pe lângă ei.

Sosim la ușa celei de-a treia victime a focului. Chip de Terci stă în picioare lângă perete, în rochia ei simplă de lână, cu un coș în mâini.

– A plecat doctorul reginei, milady? o întreabă intendentul.

Chip de Terci încuviințează din cap.

– Dar n-a venit nimeni la ușă când am bătut.

Intendentul se apropie de ușă și bate zgomotos în ea.

– A sosit devoratoarea de păcate!

– Te așteptam, strigă Chip de Terci.

Însă nu cu intendentul vorbește. În spatele nostru, pe coridor, vine Păr de Aur. Într-un corset roz bombon și o rochie roz deschis. Ea era cea cu care se îmbrățișa Degete Negre.

– Căutam ceva care să-i aducă alinare, îi spune Păr de Aur lui Chip de Terci, ridicând un coșuleț.

Se duce lângă Chip de Terci în fața ușii. Corsetul lui Păr de Aur, observ, e prea strâmt, iar sânii îi sunt ca aluatul crescut, ieșind prin pieptarul deschis în partea de sus. S-a mai împlinit. Nu sunt singura care pare să observe. Păr de Aur se fâțâie sub privirea lui Chip de Terci.

– Putem s-o vedem? zice și arată cu capul spre ușă.

Intendentul tușește.

– A fost chemată devoratoarea de păcate, milady.

Păr de Aur oftează.

– Poate ar trebui să ne întoarcem mai târziu.

– Hai să așteptăm, răspunde Chip de Terci, așezându-și coșul lângă perete, în fața odăii.

Intendentul bate din nou la ușă.

– Care e mai bună pentru dureri de cap, lavanda sau salvia? o aud pe Păr de Aur întrebând-o pe Chip de Terci.

– De unde să știu eu?

– Ai stat atâta cu moașa bătrână, răspunde Păr de Aur. Sau te gândeai să te apuci de o meserie ca să-ți permiți niște mâneci noi?

O slujnică deschide în cele din urmă ușa odăii. Intendentul face un semn scurt cu capul și pornește pe coridor. În timp ce slujnica

mă anunță, văd cum mâinile lui Chip de Terci dispar în mânecile ei largi, singurele pe care am văzut să le poarte.

– Ești sigură că te doare capul? îi spune ea încet lui Păr de Aur. Am auzit că ar fi burta.

Păr de Aur șuieră pe dată:

– Poate ar trebui să ai grijă ce spui, ca să nu te trezești cu acul vreunei vrăjitoare în păsărică.

Nu-mi las pașii să-mi trădeze uimirea, dar mai trag o dată cu ochiul la cele două domnițe în timp ce intru în odaie. Obrajii lui Păr de Aur sunt la fel de rozalii precum corsetul. Chip de Terci se holbează la ea cu o privire ciudată. Parcă de respect.

*

Chipul femeii dinăuntru e lipsit de boială, însă tot o recunosc pe Purcica Vopsită. Are ochii înroșiți, iar petele de pe obraji nemachiați îmi amintesc de pielea lui Paul. Flutură din mână ca să-i acopere când vede că mă uit.

– Vopseaua albă cu plumb otrăvește pielea, zice ea. Cu cât folosești mai multă, cu atât trebuie să folosești și mai multă.

Găsesc un scaun. Piciorul stâng al Purcele Vopsite este bandajat. Restul corpului pare neatins.

– Poate că n-o să mor din pricina arsurilor, spune ea când suntem singure. Dar cineva a încercat să-mi facă de petrecanie. Tare mă tem pentru viața mea. Aș vrea să-mi recit păcatele acum, în caz că pierd ocazia.

Rostesc cuvintele cu care începe Recitarea. Ca în ultima odaie, și în asta e cald. Simt că mă ia somnul.

– Lăcomie, aroganță, trufie, începe ea.

S-a pregătit pentru asta. Păcatele îi țâșnesc ca niște săgeți din sufletul ei către al meu.

– Cusurgeală, răutate...

Pleoapele mi se îngreunează, și mă trezesc când îmi tresare capul. Ea tace, ca și cum ar fi terminat.

– Ultimele cuvinte..., încep eu.

– Corliss a recitat vreun păcat care să ceară inima de căprioară?

Dintr-odată sunt foarte trează.

– Sau Tilly Howe?

Purcica Vopsită se uită spre ușă, dar suntem singure.

– Ei bine, eu n-am să recit ceva ce n-am făcut, oricare ar fi urmările.

Știe ceva despre inimile de căprioară.

Te rog, mai spune. Te rog, mai spune. Te rog, mai spune.

Îmi aduc aminte de unchiu-meu Uric. El știa cum să facă oamenii să vorbească. L-am văzut de mai multe ori în bucătăria neamului Daffrey. Iată ce făcea: stătea față în față cu omul și nu zicea nimic. Părea prea ușor, însă după câteva minute în care Uric cel tăcut și înfiorător se uita la el, omul se grăbea să umple tăcerea cu vorbe.

O privesc pe Purcica Vopsită drept în ochii înroșiți și-mi număr respirațiile în tăcere. Abia ajung la opt, și ea vorbește.

– Corliss și jupâneasa aia neîngrijită au fost, în orice caz.

O spune tăios, apoi se oprește de parcă trupul i s-ar lupta cu gândurile.

– N-ar trebui să dau vina pe Corliss. Toate locuiam în casa Katrynei și a baronului Seymaur – Corliss și celelalte domnițe, profesorii lor, doctorii Katrynei și ai lui Bethany... Maris încă era regină și era disperată să aibă un moștenitor, ca Anglia să rămână euharistică.

Se joacă cu un inel de pe deget.

– Cu toții am văzut în ce lucruri era amestecată Bethany. Nimeni n-a apărut-o cum trebuie. Katryna, mama ei vitregă, ar fi trebuit s-o apere, dar era grea și se simțea rău. Bethany era o fată nehibzuită, iute la mânie și nestăpânită, întocmai ca tatăl ei. Însăși mama lui Bethany a fost ucisă pentru vrăjitorie, incest și adulter! Cu toții știam prea bine ce se putea întâmpla.

Privește în sus, de parcă gândurile i-ar fi agățate de tavan.

– Apoi Katryna a murit și le-a lăsat pe micuța Miranda și pe Bethany singure cu baronul. Și apoi baronul a fost executat pentru trădare doar câțiva ani mai târziu. Îmi amintesc ziua în care a murit. Emblema lui, aripile acelea de aur, a ars pe porțile castelului. A fost nevoie de două lovituri ca să-i taie capul.

Se oprește o clipă, apoi glasul i se înmoaie.

– Am ajutat-o pe Bethany, dar nu așa cum ar fi vrut. Am jurat pe numele Ziditorului să nu dezvăluim niciodată ce-a făcut.

Dintr-odată, se uită țintă la mine.

– Eu nu-s așa proastă cum mă cred toți. Secretarul crede că un euharistic încearcă să ne detroneze regina, dar eu sunt sigură că amenințarea e mai aproape de casă.

Parcă mă imploră din priviri, însă eu nu știu ce vrea. Tot ce mi-a spus e un amestec de povești vechi și nici una nu explică inimile de căprioară. Purcica Vopsită își frânge mâinile.

– Adevărul ar fi trebuit să moară acum cincisprezece ani. A fost nebunia lui Corliss. Ea a țesut secretul într-o tapiserie, astfel încât regina Bethany să afle într-o bună zi ce-am făcut. Iar acum înțelesul ei a fost descoperit, dar nu de regină. De cine, nu știu. Tot ce știu e că cineva ne omoară în așa fel încât crima să fie dezvăluită lumii pe sicriele noastre. Dar noi n-am omorât nici un prunc. Nici Corliss, nici Tilly și nici eu.

Se lasă la loc pe spate, încet și moale, ca o cârpă stoarsă.

Am impresia că a terminat, dar apoi mai spune ceva.

– Dacă mor, o să se abată judecata asupra ucigașului meu?

Se uită la mine de parcă eu aș deține răspunsul. Eu știu doar ce spun Slujitorii Ziditorului, dar nu asta mă întreabă. Mă întreabă *pe mine* dacă o să abat eu judecata asupra ucigașului ei.

Buzele mele rostesc cuvintele.

– Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele.

Degetele mele o ating de la umăr până la sold și înapoi, făcând semnul Ziditorului. Iar capul meu încuviințează o dată.

Am să-l găsesc pe ucigașul tău.

Parcă respiră mai ușor. Dar nu pentru ea am s-o fac. Am s-o fac pentru Ruth.

21. USTUROI

Când deschid ușa de la odaia Purcelei Vopsite, Păr de Aur și Chip de Terci au dispărut. Simt un fior pe șira spinării la vederea lui Salcie la nici doi pași de mine. Oare asculta la ușă?

– Am venit să iau lista de bucate, spune el, ca și cum i s-ar adresa Purcelei Vopsite, dar știu că pentru mine o spune.

Mă duc în fața lui și-i spun bucatele, simțind același miros umed pe care l-am simțit când a luat lista de bucate după Recitarea lui Corliss.

După ce pleacă, mă sprijin de peretele îmbrăcat în lambriuri, ca să mă gândesc. Încă se simte miros de fum în aer, iar pe podea se văd urme de cenușă.

Las-o să-ți spună, vine glasul tatei.

Reiau tot ce știu deja. Corliss și Tilly Howe au fost otrăvite, iar cineva a pus inimi pe sicriele lor, zicând că au ucis un prunc de neam regesc, cu toate că ele n-au mărturisit așa ceva.

Ușa Purcelei Vopsite a fost blocată cu smoală și i s-a pus foc în odaie. Era rândul ei să moară. Vorbele ei îmi răsună în minte. *Cineva ne omoară în așa fel încât crima să fie dezvăluită lumii pe sicriele noastre.*

E ca povestea cu Domnul Vulpe, în care Mary cea Isteață îl ucide, arătând astfel orașului fărădelegile înfăptuite de el. Dacă Purcica Vopsită are dreptate, ucigașul nu dă vina pe ele pentru crima altuia. Ucigașul chiar e convins că au ucis un prunc. Dar ele n-au făcut așa ceva.

Atunci cine? Și ce prunc? Și cine le-a pus inimile pe sicrie?

Îmi e greu să gândesc. Ce ar spune mama?

Vezi care ți-e avantajul.

Să știi ce nu știu alții nu e un avantaj. Asta e rădăcina jocului fiecărui pungaș, să știi mai mult decât pare. Purcica Vopsită mi-a dat ceva ce mulți alții nu știu: o tapiserie cu o taină. Poate că acolo am să-mi găsesc avantajul. Și cred că știu la ce tapiserie se referă.

Diana Pădurii, cea din salonul reginei pe care Păr de Aur spune că i-a dat-o Corliss lui Bethany.

Nu îndrăznesc să mă întorc la dormitoarele reginei ca să mă uit la ea, acum că Degete Negre e atât de dornic să mă tortureze. Dar nici nu-i nevoie. Tapiseria mi-a rămas în minte cum rămâne terciul pe gât.

Mă las să alunec în jos pe perete până ajung să mă ghemuiesc pe podea. Parcurg cu ochii minții fiecare petic al tapiseriei.

Regina nudă sub lumina lunii pline. Ușor de reținut.

Mâna ei pe trunchiul unui copac, o zână înaripată pe o ramură, ieșind dintr-o floare.

Cealaltă mână a reginei pe pântec. Ceva legat de pântec, țin minte, părea nepotrivit.

Un mistreț albastru ghemuit ca un câine la picioarele ei. Și un leu, și un cerb.

Fiecare părticică pe care mi-o amintesc mă ajută să-mi aduc aminte mai mult, așa cum zalele unui lăncișor mă aduc mai aproape de pandantiv.

Era și un cuvânt țesut în marginea frunzoasă a tapiseriei. Cuvântul avea litere din numele meu: doi N mici, iar între ei o linie curbată cu un punct lângă ea, ca un copac aplecat peste un măr. Sub măr era o spânzurătoare mică. Sub al doilea N era un viermișor. Oare cuvântul m-ar ajuta să dezleg ghicitoarea? Nu pare așa de tainic să ai un cuvânt la vedere. Pe de altă parte, nu știu cum e să citești. Poate e un cuvânt foarte rar sau un cuvânt pe care-l pot citi doar unii oameni.

Mă gândesc la ce știu din tapiserie și-mi dau seama de ce am nevoie. Mă așteaptă acasă. Dau să mă înfășor cu șalul, dar nu-l găsesc. L-am dat jos în odaia lui Șoarece de Țară. Mă muștruluiesc singură fiindcă am uitat. *Măcar e lângă el*, nu mă pot abține să mă gândesc.

Trecând prin piața orașului, dau peste un spectacol de teatru prezentând ultimele noutăți din regat, și anume următoarele petreceri care marchează sfârșitul vizitei emisarului normand. Un banchet pe câmpul din spatele castelului. Mulțimea e mai

numeroasă decât de obicei, plină de oameni care au venit deja în oraș pentru festivități. Mai sunt doar câteva zile. Înainte îmi plăceau zilele de banchet, nu că oamenii de rând ar fi fost invitați. Erau doar oameni de viță nobilă, dar fetele și băieții mai mari puteau să-și găsească de lucru frecând oale sau cărând vase încolo și înapoi. Erau o grămadă de resturi de mâncat.

Prăjituri și fructe confiate, mă gândesc eu. *Cartofi copți*. Îmi chiorăie mațele. Poate din pricina gândurilor la banchet sau pentru că m-am obișnuit să mănânc regulat, mi-e îngrozitor de foame.

Intru în Northside și simt duhoarea cum se întinde până ce ajung la Dungsbrook. Aproape-am ajuns acasă. Mațele îmi chiorăie iarăși. *Cotlet cu un sos gros*.

Îmi scapă un hohot de râs ascutit îngrozindu-mă de propriul gând. Cotletul este pentru trădare. Cum să-mi doresc așa ceva?

Intru pe aleea mea. În fața ușii sunt doi mesageri.

– A fost un foc la castel, anunță primul.

Pe braț poartă emblema reginei. O fi fost trimis înainte să descopere că eram deja acolo.

Al doilea băiat își îndreaptă spatele.

– Friguri, la temniță.

Încerc să nu mă simt recunoscătoare.

E aceeași celulă în care, parcă într-o altă viață, am așteptat o sentință care n-a mai venit. Sau care a venit sub altă formă. Zece întemnițate și doi temniceri au fost îngropați într-un mormânt comun. Șase Devorări Simple sunt pregătite în celulă. Familiile care le-au adus rămân afară, pe stradă, unde aerul circulă în voie și nu se pot molipsi de nimic.

Pâinile sunt mici, dar acum știu de ce devoratoarea de păcate mânca încet. Șase franzele odată e foarte mult. Mă las pe vine fiindcă nu-i nici un scaun. În timp ce mănânc prima franzelă, îmi vine în minte registratorul. În temniță, Barbă Sură a zis că și-a făcut propria nevastă devoratoare de păcate. Atunci de ce m-a ales tocmai pe mine?

Registratorul m-a condamnat nu doar în viața asta, mă gândesc eu. Un blestem adevărat. Când o să fie rândul lui să moară, o să am

grijă să-i mulțumesc cum se cuvine.

Mestec a doua pâine. E bună. Caut semnul brutarului, dar e pâine de casă. Celelalte care au rămas de mâncat nu arată la fel de bine.

Ziua se preface în seară. Unele familii pleacă. Aerul se răcește, iar în cele din urmă rămân doar eu în celula temniței, albastră ca o peșteră, și ling smântână dintr-un castron. N-am mai dormit de mult. Când observ lucruri, obosesc mai ușor.

Îmi simt burta grea deasupra șoldurilor când pornesc spre casă. Când cotesc pe aleea mea din Dungsbrook, văd niște umbre trândăvind în fața ușii. Mă încordez ca un arc, pregătindu-mă să fug. Dar apoi umbrele ies în lumina lunii. Bătrâni cocârjați și zbâr-ciți, nu ucigași. Fără pic de zvâc în trupuri.

– Cine a venit? zice o umbră când mă apropii de ei.

Poartă un toiag lung, pe mânerul căruia își odihnește mâna.

– Cocota lui Frederick, zice cealaltă.

Întâi pare să fie un cocoșat, dar e doar un sac aruncat pe umăr.

Prima umbră se uită bine la mine, apoi îi dă un ghiont în braț celeilalte.

– Nu e! Adevăr zic că nu e. I-o devoratoare de păcate.

Se întoarce și își acoperă ochii.

– Nu-i destul de grasă cât să fie devoratoare de păcate, zice a doua umbră, ținându-și privirea pe aleea de pământ. Apoi: I-o idee proastă să iei casa unei devoratoare drept ascunzătoare pentru pradă. O idee proastă.

Scuipă și își mută sacul.

– N-o jigni, arată prima umbră cu boneta întunecată în direcția mea, apoi îi trage boneta de pe cap celei de-a doua umbră.

– Asta pentru ce-i? zice a doua umbră, dar se ia după prima, îndepărtându-se de ușă ca să pot intra.

Casa mea s-a transformat într-un han. Brida stă așezată într-un colț, sorbind dintr-un castron. Frederick stă tolănit în fața focului cu copiii lui Jane, pălăvrăgind cu Paul, care are cărpele învelite cu grijă în jurul feței în ciuda căldurii. Un han și o casă obișnuită în același timp, fiindcă și Jane e prin preajmă, amestecând într-o oală pe vatră. Apoi se deschide ușa în spatele meu, iar cele două umbre

intră și ele, cu bonetele în mână. Prima umbră își așază toiagul lângă ușă.

– Monedele-s în lighean, strigă Frederick din fața focului. Pentru oala cu mâncare. Noi nu câștigăm nimic, zice el, iar privirea lui mă ocolește. S-a întors binefăcătoarea noastră!

Credeam că am devenit stăpâna propriei mele case, dar acum îmi dau seama că mi-au intrat pe sub piele. Sunt ca putregaiul care pune încet stăpânire pe acoperișul de stuf. *Sunt stăpână pe situație*, te gândești în fiecare zi. *Nu-i așa de rău*, îți spui. Până în ziua în care te trezești într-un morman de stuf putred și cu nimic deasupra capului, doar cerul alb. Dacă ar fi mama aici, i-ar da pe toți afară, dar mai întâi am nevoie de ceva de la ei.

Mă duc drept la vatră, unde e un strat de cenușă gri. Jane se dă la o parte, luând cu ea un platou cu stridii. Îngenunchez și trasez în cenușă literele pe care mi le amintesc din tapiserie. Copiii lui Jane vin în grabă să vadă ce fac. Jane îl plesnește pe băiatul cel mare peste mână, atât de tare că îl face să țipe.

– Ce e? întreabă Frederick, luându-l pe băiat în brațe și adulmecându-i burtica până când băiatul se lasă cuprins de chicoteli.

Frederick se uită la cenușă și scutură din cap.

– Pe asta n-o știu.

Una dintre umbre grăiește șovăielnic.

– Vorbești cu o devoratoare de păcate? Ăsta-i ghinion.

– Mă adresez încăperii, spune Frederick. Un solilocviu, nu un dialog. Dacă aude și ea, așa să fie.

Prima umbră se uită bănuitoare la Frederick.

– Ce de cuvinte!

– Care-i treaba cu ea? întreabă a doua umbră, aruncând o privire prin odaie, dar făcând semn cu capul spre mine. Nu-i pungașă, nu-i așa? Eu nu plătesc dări ca să pescuiesc prin părțile astea.

– Are tainele ei, zice Paul din fața vetrei. Ăsta-i prețul refugiului.

– E refugiu? zice prima umbră. Ușa așa era însemnată, dar eu n-am mai fost niciodată într-un asemenea refugiu. Miroase a moarte și are o devoratoare de păcate și o leproasă.

Se uită la Brida, care-l privește la rândul ei.

– Ce mai urmează? Țigani și euharistici colo sus?

Se uită în sus, pe scară.

– Ești liber să pleci! se răstește Paul.

Prima umbră se foiește, măsurându-l pe Paul din priviri. Paul e tânăr și puternic, în ciuda cicatricilor. Umbrele au avut mulți ani grei.

Prima umbră ridică mâna în semn de pace.

– Suntem aici doar pentru scurtă vreme. Ne facem treaba cât durează banchetele reginei, după care am pornit la drum.

Își așază din nou degetul mare pe toiag. Observ gaura pe care o acoperise cu palma, în jurul mânerului. Acolo pune cârligul pentru pescuit. Pescarii se uită după ferestre fără obloane și trag rufe și albituri pe care să le vândă. Nu e un vicleșug deosebit de isteț sau de periculos și e ales de obicei de oameni care nu sunt deosebit de isteți sau de periculoși.

A doua umbră face un pas înapoi și spune, cu ochii în pământ:

– Vă mulțumim pentru ospitalitate.

– Bine, zice Paul.

Eu mă întorc la literele din cenușă, trasându-le cu degetul a doua oară.

Frederick se apleacă să se uite. Arată spre N-ul mic cu punctul alături.

– Țsta-i semnul pentru gardiști, nu?

– N-am de unde să știu, zice prima umbră, umflându-se în pene. Pungașii cinstiți nu folosesc niciodată semnele cerșetorilor.

– Semnul de refugiu de pe ușă l-ați găsit ușor, îi răspunde Frederick tăios.

Umbra tace.

Brida mijește ochii.

– Semnul pentru gardiști are un punct dedesubt, nu lângă.

Semnele cerșetorilor. Semnul de refugiu de pe ușă. Mintea mea le urmărește grăbită cuvintele. Asta a luat mesagerul drept semnul unei vrăjitoare? Un limbaj în imagini pentru cerșetori și vagabonzi. Așa se explică de ce vin înăuntru tot soiul de oameni.

Jane ridică privirea din stridii și se șterge pe frunte cu dosul palmei.

– Ce a desenat în cenușă nu-s semne, e scris de citit.

Are un glas monoton și obosit.

– Ți-a grăit cocota, îi spune una dintre umbre lui Frederick.

Frederick se uită mai bine la ce am desenat. Scutură din cap.

– Știu să citesc engleză, franceză și puțină latină, zice el uitându-se la Jane, iar ăsta nu-i un cuvânt.

Paul privește mai atent.

– Limbile vechi au alte litere.

Jane răstoarnă stridiile în oală.

– Trebuie să întrebăm un doctor sau un evreu.

Plesnesc din limbă. Cum naiba să fac asta? Singurul doctor pe care l-am întâlnit e un vrăjitor ucigaș de porci, iar toți evreii au fost convertiți sau alungați de vechiul rege. Apoi îmi aduc aminte de muzicanții din Domus Conversorum. Cei înspre care am aruncat cu ceară fierbinte ca să-i sperii.

– Nu-i bucuroasă asta, zice prima umbră, fluturând din mână spre mine de parcă aș mirosi urât. Nu-i bucuroasă deloc.

Eu şuier și mă năpustesc asupra lui ca o gâscă. Se dă în spate din calea mea, aproape împiedicându-se de ciotul piciorului Bridei, și o apucă de braț pe a doua umbră.

– Of, la naiba! Ce face?!

Mă țin în continuare după ei. Prima umbră își ia toiagul de pescuit. Cu capul întors într-o parte, îl flutură orbește în direcția mea, ca pe o sabie.

– Nu te apropia.

Îi mână spre ușă, până când amândouă umbrele ies împleticindu-se din casa mea. Apoi iau vatra și o cârpă.

Ușa trântită le sperie pe umbre, care o pornesc în grabă pe alee. Mă uit la semnul de pe ușă, doi ochi călare pe forma unei femei. Storc apa din cârpă și frec. Casa asta e refugiul meu. O să fie cămin numai pentru cine aleg eu. O leproasă care duhnește, un olog arțăgos, un actor guraliv, o târfă gravidă și plozii ei din flori. Neamurile mele.

22. LAPTE CALD CU RACHIU

Dorm atât de adânc, încât se face miezul zilei până mă ridică din pat bătaile în ușă. Când îl aud pe mesager rostind numele lui Bessie, parcă pot în sfârșit să răsuflu. Nu voiam să moară, dar e o ușurare să nu mai ai de așteptat.

Lee și Tom sunt la Devorare, firește, precum și alte chipuri cunoscute. Și totuși par schimbați. De parcă în amintirile mele priveam pe fereastră într-o casă, iar acum mă uit înăuntru pe cu totul alta. Înăuntru e aceeași încăpere, dar lumina cade diferit. Observ că lui Tom, bărbat în toată regula, îi iese păr din urechi. Pe Gracie Manners, care știa întotdeauna tot ce e de știut, o trag de fuste trei copii și seamănă cu o narcisă ofilită. Până și casa pare altfel de cum era la Recitarea lui Bessie – mai mică.

Înainte să plec, trec prin bucătărie. Pe un raft văd vechiul castronel de sare pictat cu clopoței. Îl iau cu mine ca să-l pun în cutia mea de devoratoare de păcate. Amintire de la Bessie.

Picioarele îmi par pestrițe scăldate în apa fântânii mele. Ca pielea lui Paul și a Purcele Vopsite. Dau să-mi trag șalul în jurul umerilor și îmi aduc aminte iarăși că l-am lăsat la castel.

Câțiva oameni trec prin piață. Mă văd și-și văd îndată de drum, fără să mai piardă vremea. Doi copii o iau șovăielnic spre o alee, și-apoi aud începuturile unui joc cu pietre.

Soarele apune printre norii mari și rozalii. Scot picioarele din fântână și le șterg cu fusta. În timp ce le usuc, văd semnul pe care-l credeam de vrăjitoare. Un limbaj pentru cerșetori. Îmi aduc aminte de semnele din tapiseria lui Corliss. Poate că ele ascund taina. Dacă mă gândesc mai bine, animalele de la picioarele reginei nu-s greu de citit. Emblemele familiilor sunt de multe ori animale. Leul ar putea fi Degete Negre. Cerbul ar fi familia lui Șoarece de Țară. Mistrețul, altă familie loială. Dar dincolo de asta, nu știu ce mai înseamnă tapiseria.

În timp ce merg spre casă prin Northside, mă gândesc că nu doar casa lui Bessie și foștii mei vecini par altfel. Târfele înșirate în fața

tavernelor își pleacă ochii când trec prin dreptul lor. Și nu mai sunt băieți care să se înghiontească înspre mine. Se țin deoparte. Merg pe mijlocul drumului, iar lumea se dă în lături, întocmai cum făceau pentru mai vârstnica devoratoare de păcate. Ca marea rubinie din povestea Ziditorului.

Trec pe lângă Aleea Spițerilor. *Un doctor sau un evreu*, a zis Jane că s-ar putea să știe cuvântul din tapiserie. Oare spițerii sunt destul de învățați? Îmi amintesc cum au fugit de mine după ce mi s-a tăiat gâtul. Trag un scuipat sănătos în țărâna de pe aleea lor, sperând să mă vadă cineva.

Ajung din nou la Domus Conversorum. În seara asta, nu mai e nici o muzică, doar un întuneric rece. Ultima dată când am fost aici, am semănat frică. Acum am nevoie de ajutorul muzicanților. Ascult să văd dacă-s prin preajmă, dar – nimic. Poate că i-am visat.

Tocmai atunci aud muzica profundă a zguduitoare de piepturi, instrumentul cu coarde mare cât un stat de om. Mă răvășește din nou și mă cuprinde nostalgia, însă nu știu pentru ce. Muzica e ca o vrajă; te tulbură fără voia ta. Cu toate că sunt un blestem, rostesc o scurtă rugăciune să mă apere.

Scările sunt la fel de întunecate ca înainte, iar pe palier e doar un licăr de lumină, de data asta venind de la o ușă din capătul celălalt al culoarului. Bat încet, apoi o deschid.

Rămân cu gura căscată de încântare. E un atelier splendid. De toți pereții stau rezemate corpuri de lăută de lemn curbat și de viola da gamba. Bărbatul cu părul negru și sârmos care cânta la zguduitoare de piepturi stă cu el între picioare și repară o coardă. Lângă el văd o masă de lucru cu unelte de dulgherie și alte bucăți de lemn care par să fie părți de instrumente. Pe masă și pe podea sunt fâșii de lemn asemenea unor panglici groase. E atelierul unui făuritor de instrumente.

Făuritorul de Instrumente lasă jos cu blândețe zguduitoare de piepturi, ca pe un prunc, apoi se ridică să mă înfrunte, strângând în pumn un clește.

Ridic mâinile în semn că nu am intenții rele, dar Făuritorul nu face decât să strângă mai tare cleștele în mână.

– Țsta e locul meu, zice el.

Asta a spus și Urechi Păroase înainte.

– Ce vrei?

Îi fac semn să nu mă privească. El închide ochii pe jumătate, de parcă ar râde. Poate nu vede bine. Iau o lumânare de seu de pe masa de lucru ca să-mi luminez colierul cu D. Țipă și se ascunde după bancă. Își amintește de lumânările azvârlite la ultima mea vizită.

Aștept. Când s-a convins că nu arunc cu nimic, se ridică la loc. Îi arăt din nou D-ul.

– Devoratoare de păcate, da, spune el. Îl văd. Ce vrei?

Simt un gol în stomac. Ce faptură se uită în ochii unui blestem fără protecția oferită de Recitare? Poate că muzicanții chiar sunt duhuri.

Ochii Făuritorului de Instrumente rămân mijiți, în schimb își pierde căldura.

– Eu nu-s de credința asta, spune el, de parcă devoratoarele de păcate ar fi licorni sau elefanți în care unii oameni cred și alții nu.

Iar apoi, ca un duh veritabil, pune întrebarea care-mi stă pe limbă:

– De ce n-ai frică? Vagabonzilor care vin pe-aici le e frică din cauza minciunilor pe care le spun ai voștri despre evrei. Ne lasă în pacea noastră. Tu de ce n-ai frică? De ce vii să ne tulburi?

Să-i tulbur? Mă pufnește râsul fără să vreau.

Făuritorul de Instrumente răcnește furios la mine.

Mă împiedic și scap lumânarea. E un diavol. Ori e nebun.

Se năpustește asupra mea, iar eu fug spre ușă. Dar la lumânare se ducea el, înăbușind flacăra cu piciorul tocmai când încep să ardă panglicile de lemn împrăștiate pe podea.

– Pleacă! strigă el.

Sunt cu spatele la ușă, iar inima îmi bubuie în piept.

– Pleacă! strigă el din nou.

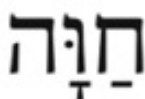
Dar nu vreau să plec. Închid ochii strâns și-ncerc să-mi domolesc bătăile inimii. *Sunt un blestem. Am sânge de Daffrey în vine.*

Aud răsuflarea furioasă a Făuritorului de Instrumente.

Trăiesc cu leproși și actori, îmi spun eu. I-am supraviețuit lui Degete Negre. Și ucigașilor lui Degete Negre. Sunt aici ca să îndrept

încurcătura. Pe măsură ce îi spun inimii lucrurile astea, se liniștește. Și stomacul mi se potolește.

Făuritorul de Instrumente răsuflă tot greoi, iar trupul i-e gata de luptă. Chiar și așa, îmi iau inima-n dinți și fac treaba pentru care am venit. Mă duc încet și sigur până la masa de lucru și trasez literele de pe tapiserie în rumeguș.

Prima literă ca un N mic.

Mărul aplecat, cu spânzurătoarea sub el.

Al doilea N mic, cu un viermișor dedesubt.

Răsuflarea Făuritorului de Instrumente se liniștește. Apleacă într-o parte capul în timp ce privește literele.

– Nu vă cunosc bine cuvintele, zice el.

Netezesc rumegușul și încerc din nou literele din tapiserie.

Făuritorul de Instrumente se apropie. Trupul i se relaxează.

– Ah, e ebraică, da?

Eu nu știu. Doar arăt spre litere.

– *Chav-vah*, rostește el, de parcă și-ar aduna scuipatul.

Trasează literele cu degetul, un deget maroniu, cu unghia tăiată scurt.

– Chavah, repetă el. De ce vrei să știi cuvântul ăsta? întreabă el încet.

Am nevoie să-mi spună ce înseamnă. I-l arăt din nou.

– Pentru asta ai venit?

Eu încuviințez din cap.

Deodată, ochii i se încrețesc într-un zâmbet, și începe să râdă. E ca o zi de primăvară omul ăsta, acum tunet, peste o clipă soare.

– De ce pentru asta? zice el îngăduitor. De ce vii și arunci cu lumânări? De ce?

Se uită în ochii mei de parcă ar căuta cu adevărat motivul, dar mai e ceva în privirea lui. Ceva diferit. Se uită la mine ca la un om normal. De parcă nu-i nimic blestemat sau respingător la mine.

Nimeni nu s-a mai uitat așa la mine de când am devenit devoratoare de păcate. Nici măcar Șoarece de Țară.

Îmi mișc mâna aidoma lui Frederick când vorbește, îndemnându-l pe Făuritorul de Instrumente să spună mai multe, să-mi spună ce înseamnă cuvântul.

– Chavah, da? Știi numele ăsta?

Eu scutur din cap.

– E din cartea sfântă pe care o împărtășim.

Mijește iarăși ochii.

– Chavah: Eva.

Parcă mă lovește ceva în pântec. Dar chipul lui e deschis, iar ochii nu-i clilesc. Îmi spune adevărul.

– Eva, spune el din nou, observând nedumerirea de pe chipul meu.

Cuvântul de deasupra tabloului cu regina nudă din tapiserie este *Eva*? Nu se poate așa ceva. Sau dacă da, e blasfemie. Eva a fost cea mai murdară păcătoasă din tot tărâmul Ziditorului, prima nesupusă care a căzut în dizgrație.

O revelație îmi cutremură inima. În tapiserie, pântecul reginei era reprezentat cumva greșit. Era neted peste tot. De ce mi s-a părut neobișnuit?

Fiindcă în mijloc trebuie să fie o adâncitură. Un buric. E semnul că ne-am născut din femeie, un semn pe care-l purtăm cu toții. Unei singure femei din lume îi lipsește fiindcă a fost creată direct de către Ziditor. Eva.

Făuritorul de Instrumente are dreptate. Imaginea o înfățișează pe regină în chip de Eva. Dar de ce-ar face Corliss, draga prietenă a reginei, o tapiserie atât de înfiorătoare?

– Te miri că e numele Evei, zice Făuritorul de Instrumente înclinând capul. Mă rog, unul din numele ei. Are două, da?

Vede că sunt nedumerită.

– Chavah, dar și Isha. Mama și femeia... nu, mama și fecioara, da?

Eu îmi înăbuș un chicot. N-au nici un sens vorbele lui.

Dă capul pe spate de parcă urmează să se înfurie din nou. Eu îmi acopăr gura și plec capul în semn de scuze. După o clipă, pare să

primească și continuă:

– Chavah și Isha, mama și fecioara. Eva care are prunc și Eva care n-a avut încă prunc. Două nume diferite.

Animalele au nume diferite, ca vitele care se numesc juninci înainte să meargă la taur și apoi se numesc vaci după ce fată un vițel. Poate că și limba veche e la fel.

Arată din nou spre literele din rumeguș:

– Țsta e unul dintre numele Evei.

Ghicitoarea e că regina noastră e Eva fecioară?

– Chavah, repetă el. Eva care are prunc.

Podeaua îmi fuge de sub picioare, iar eu mă prind cu mâinile de masă. Regina Bethany a avut un prunc. Făuritorul de Instrumente se repede la mine și mă ia de braț ca să nu cad. Căldura e uluitoare. Când a fost ultima dată când m-a atins cineva? Când mi-a închis Paul rana de pe grumaz? Atingerea lui Paul era aspră, ca o gheară de pasăre. Dar acum e ca și când aș fi găsit ceva ce nici nu știam că-mi lipsește. Resimt dorul acela cum îmi sapă în sâmburele de prună din inimă. Înainte să mă pot abține, mă agăț de el.

Gândurile mi se învâlburează în minte, izbind ca apa într-o roată de moară. Regina Bethany a avut un prunc, iar Corliss a țesut taina într-o tapiserie, într-o limbă pe care n-o cunosc decât marii învățați. Paul și Frederick nici măcar n-au văzut formele ca pe niște litere. Eu le-am luat drept engleză numai fiindcă știu atât de puține lucruri.

Informațiile se împing ca zimții unei chei în garniturile lacătului meu blocat. Lacătul încă nu e deschis, garniturile tot sunt blocate, însă încep să-mi dau seama de forma lucrului care le blochează.

Pruncul ucis pentru care am devorat două inimi era al reginei Bethany. Nu, încă nu era regină. Era de-o seamă cu mine, după cum a spus Tilly, dar urma la tron, era necăsătorită și locuia cu mama ei vitregă, Katryna. Ce-ar fi înfăptuit ea și prietenele ei dragi ca s-o salveze de la decădere? Corliss, guvernanta ei; Tilly, moașa – ar fi omorât ele pruncul ei de neam regesc?

Dacă vestea asta ar ieși la iveală, Bethany ar fi ruinată, chiar și după tot acest timp. Prințul normand și ceilalți pretendenți ar refuza-o. Cel mai probabil și-ar pierde tronul. O femeie care se

culcă cu cineva în afara căsătoriei e o târfă. Iar o târfă care își ucide propriul prunc e mai rea decât atât. Ce oameni ar primi o asemenea femeie drept conducătoarea lor?

Un dușman al reginei omoară femeile, ca lumea să le vadă sicriile și să afle adevărul, precum Domnul Vulpe din basm.

Dar mai e o taină. Pruncul n-a murit. Inimile le-au fost puse pe sicrie ca să pară că a murit. Cheia se blochează din nou în garniturile lacătului. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin.

Tot ce știu e că regina a avut un prunc. Doamnele care știau mor pe capete. Iar copilul din flori al reginei s-ar putea să fie în viață.

23. SARE

Mă întorc acasă împleticindu-mă după căderea întunericului și mă târăsc pe salteaua mea. În visul meu, Ruth îmi așază pietre pe piept, câte una pentru fiecare păcat pe care l-am devorat. Adulter, cleveteală, nerostirea rugăciunilor cum trebuie. O găleată întreagă pentru lăcomie și pofte trupești. Incest. Uciderea unui prunc de neam regesc.

Devoratoarea de păcate poartă și ea o emblemă la fel ca nobilii: un chip cu buzele cusute. În spatele ei, contesa pe care am văzut-o în temnița castelului cântă un cântec despre cucii care depun ouă în cuiburile altor păsări. Dar apoi visul se schimbă și păcatele mele sunt cele care se adună: hoție, gânduri urâte despre morți, trădarea devoratoarei de păcate.

Apoi se schimbă iar, și mama mea, nu devoratoarea de păcate, e cea care așază pietrele. Pietre pentru păcate care nu au nici un sens, cum ar fi să dai naștere unei zâne cu aripi și să arzi lumânări groase și galbene din ceară de albine până la cotor. Mama poartă o emblemă cu o vulpe cu struguri în gură, din care se scurge zeama. Apoi vine bună-mea și pune și ea niște pietre. Mă trezesc gâfâind, dar pe piept n-am nimic.

Mă întind la loc pe saltea. Visul meu a fost ca un puț îngust, prea întunecat ca să vezi înăuntru, dar ceva plutește la suprafața lui, urcând și bolborosind și spărgând pielița apei. Ceva ce trebuie să văd în întunecime. Lumânări. Ce era? Nu, ceară de albine. Păpușile erau făcute din ceară de albine, nu din seu. Numai un om bogat ar fi putut să le facă.

Cobor scările să folosesc oala de noapte. Brida e pe covorul meu, de-acum devenit al ei. Și copiii lui Jane sunt acolo, toți într-o grămadă sforăitoare cu toate că trebuie să fie miezul zilei. Jane e trează. Mai întâi cred că încă visez, fiindcă Jane stă în fața unei plăci mari de lemn și pictează un tablou. Dar nu visez. Are o pensulă și borcane cu vopsea, iar tabloul ei arată ca o casă mare, dar într-un stil diferit. Nu-mi dau seama de ce face asta. O târfă

însărcinată care pictează un tablou în casa unei devoratoare de păcate. Un ciocănit în ușa mă trezește din uimire.

Afară e doar un mesager. E puțin mai înalt decât mine, iar părul negru îi înconjoară capul ca un vălătuc de lână. E mai mare decât băieții obișnuiți. O fi dintr-o familie săracă, fără vreun bănuț de dat mesagerului să trimită vorbă. E și mai dur decât băieții obișnuiți. Are ceva în privire care trece prin haine, până la pielea goală. Ochii lui se opresc asupra chipului meu, apoi trec la acoperișul casei, iar pe obraz îi apare o adâncitură mică și strânsă când zâmbește pieziș. Numele îmi înflorește în minte în clipa în care-l rostește.

– Daffrey. Recitare pentru bătrâna.

S-a schimbat de când l-am văzut ultima dată, dar acum disting chipul pe care l-am cunoscut odată. Vărul meu își vâra degetele în betelia pantalonilor de parcă ar fi ieșit la o plimbare, de parcă ar fi o dimineață leneșă, și nu cea în care buna noastră moare.

Vântul suflă rece dinspre râu și mă trage de poalele fustei. Casa e la fel, aplecată spre marginea râului, cu acoperișul de stuf plin de buruieni unduitoare care par să oglindească vârtejurile din apă. Un zgomot de picioare târșăite, în spatele meu, mă face să mă întorc. Îl prind pe văru-meu, cu mâinile vârate în pantaloni, uitându-se într-o parte. Are antebrațele goale, cu mânecile suflecate. Fire de păr negru se încolăcesc pe ele. Încă îi mai simt mâinile pe piele, de când m-a apucat de picioare acum multă vreme, când el și frate-său m-au ținut de podeaua din bucătărie.

Nu vreau să intru în casă.

Sunt un blestem, spun încet în pragul ușii.

Sunt un coșmar, cânt în sinea mea în timp ce trec pe sub grindă.

Le cânt pe amândouă când pășesc pe scândurile neuniforme. Le cânt în timp ce aud pașii vărului meu în urma mea, la nici doi pași distanță.

Din obișnuință, mă duc în bucătărie. Acoperișul e mai jos decât îmi amintesc, sau s-a mai lăsat. Vatra e rece. Mă întorc și dau cu ochii de ambii veri. Stau de-o parte și de alta a cadrului ușii, sprijinindu-și trupurile slabe de bârne. Îmi evită privirea, prefăcându-se că stau degeaba, dar le simt gândurile pe piele.

Aud o bufnitură din tavan și aproape că tresar. Unul dintre veri zâmbește, acel zâmbet-semilună specific neamului Daffrey. Bună-mea trebuie că-i la etaj, dincolo de ușa flancată de ei.

Îmi pun sângele în mișcare, ridic capul și pornesc spre ei, rugându-mă să se dea din drum. Se dau chiar înainte să ajung la ei. Apropierea lor mi se încolăcește în vintre ca o mizerie care se întinde, urcând până în locul unde îmi începe părul și coborând între picioare, unde începe celălalt păr. Îmi vine să mă scarpin ca să dau jegul jos și să mă spăl până o să fiu curată.

În schimb, merg până la scări, simțindu-le privirea în urma mea, cântându-mi incantația:

Eu sunt blestemul.

Sunt mai înflorătoare decât ei.

Într-un an întreg cât am trăit în casa asta, n-am urcat nici măcar o dată treptele. Acoperișul vechi e prea jos ca să stau ca lumea în picioare, mai puțin acolo unde îl proptesc grinzile casei, și totul miroase a mucegai. Sunt doar două odăi la etajul al doilea, una închisă, cealaltă cu ușa întredeschisă. Mirosul de mucegai se întetește când deschid ușa.

Nu de la stuful de pe acoperiș vine mirosul ăsta putred, ci de la ea.

Lângă perete sunt aprinse lumânări albe de seu. Ea stă sub o pătură decolorată, pe un pat legat cu sfoară. Husa saltelei vechi de paie iese printr-o învelitoare de pânză, brodată cu flori. Cuvertura e de catifea și a fost odată roșie, acum e maronie ca o pată veche de sânge. Regina văduvă a pungașilor.

Ochii ei sunt lăptoși în lumina lumânărilor, ca ouăle nefierte suficient:

– Cine a venit?

Glasul meu nu-i la fel de plin pe cât aș vrea. Iese din mine mai degrabă ca un lătrat.

– Nevăzuta e acum văzută.

– Oh, zice ea tăios.

Apoi „oh“ din nou, de data asta cu un aer ușor pierdut. Se foiește în pat, iar pielea ei subțire ca hârtia foșnește pe cearșafuri.

– Au venit băieții mei?

Întoarce capul, parcă să dea roată cu privirea prin odaie.

– Vreau să-mi fie martori.

– Grăiește-ți păcatele, zic eu, luându-mi un scaun.

Se pregătește, de parcă ar urma un mare discurs.

– Am făcut de toate, tot ce-i mai rău, ba chiar și mai rău de-atât, spune ea cu un soi de trufie. Tre' să trimit după un bucătar din Orient ca să-mi prepare unele dintre cele mai grave păcate. N-o să aibă loc toate bucatele pe capacul sicriului.

Așteaptă să se aștearnă vorbele. Încăperea e tăcută, plină doar de șoaptele pielii ei.

– Poți să-i chemi pe băieții mei? Vreau să-mi fie martori.

Și-a pregătit Recitarea, o sărbătoare a vieții ei de pungașă. Dar e soiul care are nevoie de public, și nimeni n-a venit s-o audă. Între coaste mă împunge tăișul milei. Mă îndrept de spate ca să mă scutur de senzația asta.

Tușește o flegmă aspră, cu iz de mucegai, și-și întinde brațul tremurând spre o cană. Are brațul subțire ca piciorul de pasăre. În mintea mea îi simt dosul palmei peste față, oasele noduroase care îmi lovesc obrazul. Simt marginea ulcei aruncate cum mi se izbește de șold, lăsând o cicatrice în formă de semilună care să se asorteze cu zâmbetul pe care l-am moștenit de la neamul Daffrey. Îmi amintesc o coadă de mătură în mâinile ei ca hârtia, cu care m-a lovit peste ureche. Dacă i-aș apuca acum încheieturile, i le-aș putea frânge. Îmi simt grosimea coapselor pe scaun. Îmi simt greutatea brațelor, de o parte și de alta a trunchiului. Răsuflarea îmi coboară adânc și jos de tot în stomac și iese la suprafață ca un hohot de râs. N-o să-mi mai facă rău niciodată.

– Ce e? întreabă ea, agitată ca un cal de râsul meu.

– N-a venit nimeni la tine, spun eu. Numește-ți păcatele, bătrâno.

Ochii ei încearcă să mă distingă.

– Tu ești copilul din flori.

– Sânge din sângele tău. Fiica fiicei tale.

– N-a vrut să te lepede. N-a putut să reziste rodului pântecelui. Cu atât mai proastă. Fetele înțelepte o pun pe moașă să le sugrume

bastardul înainte să scoată primul țipăt. M-am oferit să o fac eu pentru ea. Odată ieșit și viu, nu mai poți să-l lepezi.

Vrea să-mi facă rău. Mă aplec mai aproape.

– Sunt singurul neam care a venit. Băieții tăi știu. Știu că treci la Ziditor. Mai degrabă beau sau joacă decât să stea lângă carnea ta împuțită și să-ți miroasă pișatul din cearșafuri.

Cuvintele se rostogolesc afară. Ea se ține tare, înfruntându-le.

– Sunt un blestem, zic eu. Sunt blestemul tău. Cel pe care tu l-ai făcut. Am să mănânc o Devorare Simplă la mormântul tău. Poți să te duci la Eva împovărată cu restul din ce ai mai rău.

– Nu poți, cârâie ea. Ziditorul le iartă pe toate dacă-s recitate. Are vocea groasă și plină de flegmă. Mănâncă smântână și semințe de muștar, zice ea grăbită. *Invidie și minciuni*. Bea vin alb sec... *Batjocură*. Sângerete, usturoi. *Răzbunare, zgârcenie*. Rât de porc, limbă de rață, porumbel fript. *Contrabandă, cămătărie, hoție*. Știe toate bucatele. Mănâncă o inimă de miel. *Uciderea unui prunc*. Spune-mi că așa o să faci. Spune-mi că o să devorezi bucatele de pe sicriul meu.

Nu mai e bună-mea, doar o femeie bătrână și speriată, în pragul morții. Sâmburele de prună din inimă îmi râcâie coastele. Vreau să-l scot cu degetul mare și să i-l vâr cu forța pe gât.

– Am să-ți devorez păcatele, șoptesc eu în jurul sâmburelui de prună. Am să le port până în mormânt.

Se prăbușește la loc pe pat, tăcută.

Plec din casă. Nu vorbesc cu verii mei, jegosi nesuferiți ce sunt. Pornesc pe aleea mărginită de fire subțiri de iarbă. Daffrey sau Owens. De ce astea trebuie să fie alegerile? Dacă aș putea fi ceva nou, ca mlădițele verzi ce ies din pământul simplu. Ceva doar pentru mine.

Mă duc la șirul de taverna din Northside. Mă uit în tavernă după tavernă până când îi găsesc. Misgett e cufundat într-un joc de cărți la o masă plină de pungași. Pune jos o carte cu o regină și o floare neagră. Uric e cocoțat pe un taburet din apropiere, tăcut ca un mâncător de stârvuri. Pălăvrăgeala de la masă încetează. Mă uit mai întâi la Misgett, apoi la Uric.

– Vă dau bucatele pentru Devorarea mamei voastre.

Amândoi bărbații rămân nemișcați.

Enumără bucatele, apoi las clipa să capete greutate. Când cei mai slabi pungași încep să se foiască în tăcere, zic:

– Nesocotiți-o la Devorare și bucatele o să vă putrezească pe sicrie, fiindcă eu n-o să mă ating de ele.

Întind mâna peste masă. Ceilalți pungași șuieră și se dau la o parte, iar unul mormăie Rugăciunea Ziditorului pe sub mustăți. Misgett nu se mișcă și nici nu mă oprește. Iau regina cu floarea neagră. O amintire de la neamul Daffrey.

24. TURȚĂ DULCE

Mă aștept ca sâmburele de prună din piept să dispară. Tot acolo e, înfipt bine. În duhoarea din Dungsbrook, la câteva alei de casă, îmi dau seama că nu spre casă mă îndrept.

Degetele mele pipăie peretele ca să-mi păstrez echilibrul în întunericul dinăuntru. Simt mirosul lumânărilor de seu arzând.

Făuritorul de Instrumente mă privește nesigur de la masa de lucru, cu corpul neterminat al unei lăute de lemn în brațe. Când mă duc spre el, se ridică iute, răsturnând banca. Pășesc peste ea ca să mă agăț de el, să-l înconjur cu brațele, să-mi apăs fața la pieptul lui. Printre buze îi scapă un strigăt scurt și întrebător, când încearcă să ghicească ce vreau. Îi simt răsuflarea pe mine în timp ce se răsuțește ca să-și găsească echilibrul pe banca răsturnată.

Îl strâng mai tare, iar din adâncul vintrelor îmi urcă un suspin care mă face să mă cutremur. El rămâne nemișcat, cu inima bubuindu-i sub piele. Mă lipesc cu tot corpul de el. Trupul lui e încordat, îmi rezistă, dar eu simt în el o protecție blândă, paternă. Încearcă să se smucească, dar răsuflarea lui e răsuflarea caldă a lui Șoarece de Țară. Nu mă îmbrățișează la rându-i, dar mi-e mamă. E toți oamenii care nu mai sunt cu mine și toți oamenii pe care nu-i pot avea.

Suspîn zgomotos, stânjenitor, iar muci și saliva mi se împrăstie pe cămașa lui. Suspinele vin iute, tot mai iute, apoi din ce în ce mai domol, până când nu-mi rămân decât sughițurile. Degetele mi se slăbesc în jurul lui, dar el nu se retrage. Lasă lăuta, pe care încă o strângea în mână, pe podea. Apoi mă ia de mână.

Ridică banca la loc și mă așază în poală. Îmi atinge în treacăt palma cu degetul lui mare, cu bătăături. Fire de păr scurte și negre îmi ating încheietura. Am uitat în câte feluri poți simți o altă persoană. Îmi împing obrazul în maxilarul lui ca să-i simt barba. Îmi las fruntea în fața buzelor lui ca să-i simt răsuflarea. Vreau să pătrund în el, să țină fiecare părticică din mine. E ca pe vremea când mi-era atât de foame, încât nu mă mai puteam gândi la nimic

altceva. La fel și acum, mi-e foame de atingeri, de căldură, de piele, de răsuflarea altcuiva.

Îi deschid gulerul cămășii și îmi împing fața înăuntru, iar firele lui de păr creț îmi intră în nas. Trag, trag, trag de cămașă până când tot pieptul lui e gol. Mă lasă. Chiar mă ajută să-i trag cămașa peste cap, apoi mă ține strâns lipit de el.

Picioarele mele își găsesc drumul în jurul șoldurilor lui până când sunt îngropată în brațele lui. Răsuflarea mea se potrivește după a lui, iar sughițurile mă apucă numai din când în când. Deschid palmele pe spatele lui, îmbibându-mă cu căldura lui ca lumina soarelui.

Pielea are un miros pe care-l uitasem. Un miros slab. E diferit de cele puternice, precum vânturile lui Paul sau putregaiul Bridei. Pentru mirosul pielii trebuie să fii aproape. El miroase a lemn crud, a lac înțepător și a fumul cu iz de vânat al lumânărilor de seu. Răsuflu în el, iar el răsuflă în mine. N-am mai fost niciodată atât de aproape de un alt corp de când eram copilă.

Când termin, după ce i-am înghițit toată atingerea, îmi despart răsuflarea de a lui, trupul de al lui. Stăm și ne privim, iar ochii lui mă umplu până la refuz.

Blând, degetele lui urcă spre chipul meu, dar se opresc înainte să ajungă acolo. Se opresc la colierul meu. Atinge *D*-ul. Atinge alama grea de care atârână. Degetele lui se târăsc de jur împrejurul colierului ca un păianjen până când ajung la spate. Trag și desfac cu blândețe, căutând febril ceva. Văd cum ochii Făuritorului de Instrumente se măresc de mirare când nu găsește nici o închizătoare. Văd cum mirarea i se preface în furie tremurândă când descoperă lacătul. Apoi, dintr-odată, se duce la masa de lucru, căutând după unelte.

Stă în spatele meu și se opintește cu lacătul. Se oprește de două ori ca să aprindă lumânări noi. E un naiv, mă gândesc cât timp el muncește. Ziditorul a închis lacătul. Dar e o senzație plăcută să-l simt cum se ocupă de mine, cum îmi atinge ușor umerii, ca atunci când îmi împletea mama părul.

Iar apoi dintr-odată se aude un pocnet. E încet, dar eu îl aud ca lemnele de foc ce se crapă sub lama toporului. Căldura trupului său

mă părăsește când face un pas în spate.

Pentru o clipă nici nu pot respira. Nu îndrăznesc. Apoi îmi duc mâinile la gât. Cercul cedează sub ele, desfăcându-se din balama. Îmi dau jos gulerul.

Osul pieptului mi se ridică, precum o perie la suprafața apei din vană. Mă simt atât de ușoară. Goală.

Făuritorul de Instrumente grăiește. Mai întâi mi se pare că a rostit un cuvânt străin, dar apoi îl aud.

– Liberă, zice el.

25. SÂNGERETE

Stau întinsă în podul meu pe o jumătate a saltelei. Colierul zace pe cealaltă jumătate.

Liberă. Nu știu ce înseamnă asta.

Credeam că știu. Credeam că înseamnă să furi bomboane cu aromă de portocale din piață. Sau să fii un blestem. Dar acum nu mai știu.

Mă ating acolo unde era colierul. Pielea cenușie se decojește ca pânda de păianjen. Interiorul colierului e acoperit cu un strat de cojițe de piele. Și firimituri. Nu știu cum au ajuns acolo.

Fără un colier care mă însemnează, aș putea să fug. Asta înseamnă să fii liber? Să înfrunt drumurile spre un alt oraș unde nu mă știe nimeni? Tot n-aș putea să vorbesc. Ar trebui să-mi ascund limba însemnată. Dar i-aș putea găsi pe ceilalți nevăzuți, târfe și leproși. Aș putea să-i implor să mă primească la ei. M-aș ascunde în colțurile întunecate ale orașului, furând mâncare, tremurând toată iarna, rugându-mă să nu mă biciuie gardiștii și să nu mă ardă cu fierul în ureche ca pe o vagaboandă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sună mai rău. Asta înseamnă să fii liber?

Poate m-aș putea duce altundeva. Mai departe. Să mă furișez pe o barjă și s-o pornesc pe râu în jos, apoi să urc pe un vas și mai mare. Unul care merge într-un ținut străin, precum cel de unde vine Făuritorul de Instrumente. Un ținut în care lumea nu crede în devoratoarele de păcate. Aș putea să fiu din nou o fată simplă. O fată fără rubedenii. Care nu poate înțelege limba din acel ținut. Printre eretici și păgâni. Asta înseamnă să fii liber?

O aud pe Jane în odaia de jos, certându-și copiii. Se joacă ascunde-ți capul cu urciorul. Simt cum mi se strânge inima de tristețe, numai când mă gândesc să fug altundeva. Îi bombăn eu pe Brida și Paul, pe Jane și Frederick, dar au ajuns să-mi fie tovarăși. Sunt ai mei.

Inima strânsă mi se preface în durere. Orașul ăsta e casa mea. Tata e îngropat aici. Toate amintirile mele sunt captive aici, în

drumurile și casele astea, în oamenii ăștia. În țărâna și-n cerul ăsta. Mă simt ca o luntre desprinsă din legături pe ploaie strașnică, rotindu-se în apa iute și întunecată.

Așa te simți când ești liber? întreb eu colierul. Dar nici el nu știe ce înseamnă să fii liber.

Se aude o bătaie în ușa din față.

Inima mi se strânge. *Nu acum*, îi spun colierului. *Nu înainte să îndrept totul.*

Dar bătaia se aude din nou, tare. Trebuie că e o Recitare. Un suflet care nu poate să aștepte.

Tu ești singura care îl poate despovăra, zice colierul.

Ar putea să numească altă devoratoare de păcate, răspund eu.

Ai vrea ca registratorul să facă asta? întreabă colierul. *Să blesteme altă fată ca tine? Atunci ai fi liberă?*

Iar în clipa asta știu că fuga n-o să mă facă niciodată liberă. Sufletul meu poartă păcatele orașului. Am să le port cu mine până mor. Nu pot să mă descotorosesc de ele, la fel cum nu pot să mă descotorosesc nici de amintirile cu tata sau de sângele meu de Daffrey.

Mă uit la colierul care sclipește blând în lumina după-amiezii. Pare să ocupe la fel de mult spațiu ca mine.

Altă bătaie la ușă. Tot nu știu răspunsul, dar e un suflet care nu poate să aștepte. Îmi pun colierul la loc în jurul gâtului, prinzându-l cu un ac îndoit prin balamaua unde stătea lacătul. Mă duc să-l întâlnesc pe mesager.

Mergând pe drum, colierul mi se lovește de grumaz. E prea larg. Mă tem că are să cadă acul, are să se audă zornăind pe jos, iar Slujitorii Ziditorului au să vină și au să încuie colierul la loc. Dar acul ține. Sosesc la o berărie.

Recitarea e pentru o fată nu cu mult mai mare decât mine, pe nume Jenny Brown. Jenny zace la pat cu o tăietură la picior care supurează. Are febră, se trezește și ațipește la loc, iar pe picior în sus are niște brazde roșii. Maică-sa îi stă aproape, cu o cârpă udă cu care s-o răcorească. Poartă un șorț de berăreasă. Tatăl lui Jenny se

roagă într-un colț. Sunt oameni simpli, cum erau ai mei. Mă întreb dacă așa ar fi fost și viața mea dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

Durează o clipă până ce ochii lui Jenny îi găsesc pe ai mei și apoi încă una până să-și dea seama ce vede. Când înțelege, ochii i se umplu de lacrimi care îi curg pe obraji. O strânge de mână pe maică-sa.

– Nu vreau să plec, șoptește ea. Nu vreau să plec fără tine.

Cunosc frica de a-i pierde pe mama și pe tata.

– N-o să fii singură, îi spun eu. Atâția oamenii s-au săvârșit la Ziditor înaintea ta. O să te aștepte.

– Mătușica Rose, îi spune blând mama ei. Bunicul Saul.

Jenny încuviințează ușor. O surprinde un gând.

– Am să fiu judecată pentru păcatele mele?

Mama îi strânge mâna, dar nu-i poate oferi alinare.

– Am să-ți iau păcatele asupra mea, zic eu.

Teama lui Jenny contenește iarăși, o mică ușurare care-i mișcă colțurile buzelor într-un zâmbet abia schițat.

– Serios? întreabă ea.

Dau din cap până începe să dea și ea odată cu mine, până începe și maică-sa. Până când zâmbetul lui Jenny se prefăce într-un hohot înăbușit de râs.

– N-am făcut nimic, zice ea.

Mi se pare că vorbește despre păcatele ei, dar apoi continuă.

– N-am făcut nimic până acum. Cu viața mea. Am vrut să... Mereu am sperat că atunci când am să mor, am să fi făcut cea. Ceva important. Să fiu mamă. Sau moașă. Sau măcar să fi făcut o bere despre care lumea vrea să le povestească vecinilor.

Râde, dar apoi începe să plângă.

– N-am făcut decât să spăl vasele din berărie.

– Ai fost o fică, îi spun eu.

– Oare viața mea a contat? întreabă ea cu glas spart.

Mă străduiesc să găsesc cuvinte cu care s-o liniștesc, însă nu le știu pe cele potrivite. Așa că încuviințez din cap, puternic și sigur. Îi spun:

– Lumea are să-și aducă aminte de tine.

Înapoi pe salteaua mea, mă întind din nou lângă colier. E ca un tovarăș de pat. Ca și cum aş avea o soră. Dar sora asta e o devoratoare de păcate. Iar eu, stând întinsă pe saltea și uitându-mă la ea, sunt doar May. Fata lui tata. Fiica mamei mele. Eu.

Poate că libertatea înseamnă să poți fi mai mult decât un singur lucru. De pildă, aş putea să fiu May chiar acum, aici, întinsă în pat. Iar dacă mă ridic și îmi pun colierul la gât, atunci aleg să fiu o devoratoare de păcate. Când îmi dau jos colierul, pot să fiu din nou May. Poate că libertatea înseamnă să faci propriile alegeri. Chiar dacă alegerile sunt proaste de tot.

Când mă ia somnul, un gând răzleț îmi iese la suprafața puțului din minte. Este drapelul Katrynei, mama vitregă a reginei: o domniță cu păr auriu care iese dintr-o floare. Părul auriu îmi amintește de altă domniță cu părul de aur. În garniturile lacătului se aude un mic pocnet. Totul pare simplu odată ce am ideea în minte.

Mă gândeam că Degete Negre s-ar putea să fie ucigașul din spatele încurcăturii, dar n-are cum să fie el. Ucigașul încearcă s-o ruineze pe regină dezvăluindu-i copilul din flori. Degete Negre nu vrea ca regina să pățească ceva. Vrea să-i dea un moștenitor.

Iar Salcie vrea și el ca regina să rămână pe tron. Vrajitoria lui înflorătoare din Casa Ziditorului a fost doar ca s-o apere.

Ucigașul nu e nici unul dintre ei. Ucigașul e cineva într-o situație disperată. Cineva cu alegeri proaste de tot.

Păr de Aur, șoptește lacătul. Am văzut-o când îl îmbrățișa pe Degete Negre. Și umflată de parcă era grea. Dacă e gravidă cu Degete Negre, care vrea să se însoare cu regina, poate că e destul de disperată cât să-i facă rău reginei în orice fel poate. Mai ales dacă se teme că regina a împins-o pe scări pe prima soție a lui Degete Negre. Dacă regina ar fi detronată fiindcă a ucis un copil din flori, de pildă, Degete Negre n-ar mai dori-o. *Păr de Aur* ar fi liberă să se mărite cu el. Liberă.

Oare *Păr de Aur* a înțeles mesajul secret din tapiserie? Îmi amintesc că am văzut-o pe Chip de Terci citind o carte străină cu desene. Poate că și *Păr de Aur* cunoaște limbi străine. Am văzut-o o

dată ieșind din dispensarul cu plante de leac. În dispensarele cu plante de leac se găsesc uneori și otrăvuri.

Mă uit în sus, la cutiile devoratoarelor de păcate. La cea cu scoica. La cea cu broderia prost făcută. La cea cu o şuviță de păr. Ce are să fie în cutia mea când o să mor? Ce semne rămân despre mine și despre ce am trăit? Ce semne arată că am contat?

O sticlă goală de ulei de mac

Un castronel de sare

O carte de joc

Viața asta e atât de grea. Vreau un semn că am trăit. Un semn că Ruth a murit. Că Degete Negre aproape m-a omorât. Că Salcie face magie neagră. Un semn al spaimelor și nedumeririi pe care m-au făcut să le îndur oamenii de la castel. Vreau s-o prind pe Păr de Aur. Vreau s-o prind și s-o fac să simtă toată durerea pe care mi-a pricinuit-o. Iar când o prind, am să-i tai o buclă aurie de pe cap și am s-o pun în ladă ca amintire.

26. PRĂJITURĂ CU MIERE

Chestia cu oalele de noapte e că le ai în odaie. Așadar, dacă ai o oală, n-ai nevoie să găsești o latrină. Ca s-o prind pe Păr de Aur, voi avea nevoie de o latrină.

Stau întinsă pe pat, în razele de lumină ale dimineții. Uneori, în zori, ideile strălucitoare și viclene pe care le ai noaptea îți revin în minte, întunecate și mărunte. Mă gândesc bine de tot la ale mele. Tot strălucitoare sunt.

Iată cum mă gândesc: trebuie s-o prind pe Păr de Aur singură, și n-am chef s-o caut în odaia ei din castel, să descui lacătul cu o agrafă, să mă feresc de slujnica ei, poate să mă înjunghie iarăși Degete Negre, și tot așa. Dar femeilor gravide le vine să facă pipi tot timpul. Așa că am nevoie de un moment când se duce să folosească latrina, și nu oala de noapte. Și știu care va fi momentul. Peste două nopți au loc banchetele reginei, care marchează plecarea emisarului normand. Banchetele se țin într-un cort uriaș, pe câmpul din fața castelului. Nici o oală de noapte prin preajmă. Dar oamenilor o să le vină să facă pipi, așa că o să fie latrine săpate. Acolo o să se ducă Păr de Aur.

Sub mine îi aud pe copiii lui Jane ciondănindu-se. Glasul blând al Bridei urcă bolborosind pe scară.

O devoratoare de păcate s-ar putea să atragă prea multă atenție în preajma festivităților. Dar mai sunt și alte soiuri de oameni a căror prezență nu va stârni bănuieli, fără doar și poate, mai ales în agitația pregătirilor. Unchii mei aveau tovarăși care se deghizau. Cerșetori care se prefăceau nebuni, ciungi care se prefăceau eroi din războaie trecute, pușlamale care se îmbrăcau în domni de viță nobilă ca să le câștige încrederea oamenilor și să-i jefuiască. Aș putea să fac și eu la fel.

Cel mai bine e să te deghizezi în oameni de care ceilalți vor să uite. Mă gândesc o vreme până să-mi vină o idee bună. În cele din urmă, oaspeții mei nepoftiți sunt cei care îmi dau ideea. Cobor scara cu un pumn de monede. Mai întâi îmi pun colierul,

prinzându-l din nou cu un ac. Nu îndrăznesc să las pe nimeni să vadă că pot să-l înlătur. Sunt sigură că pedeapsa e îngrozitoare dacă îl scot. În cel mai fericit caz, mi l-ar pune la loc.

Afară, mesagerii sunt gata cu vorbele lor, dar mai întâi am drumurile mele de făcut. Am nevoie de un șal nou, de puțină cretă, de o lumânare de seu și de niște fân. Și de o găleată cu pișat vechi.

La piață, vânzătorii sunt bănuitori, dar când pun banii jos, îmi fac loc să iau ce-mi trebuie. După ce termin cumpărăturile, mă îndrept spre temnița din pământ cu o găleată goală.

Un gardist nou păzește celula. Tresare la sosirea mea, privind dintr-o parte în alta în căutare de lămuriri. Aștept până înțelege ce vreau și descuie ușa.

Mă aștept ca femeile și fetele dinăuntru să se împrăstie care încotro, dar în schimb fac ceva uluitor. Se strâng în jurul meu.

O femeie corpolentă care miroase a hamei vechi vine până la umărul meu.

– Ascultă-mi Recitarea, te rog. Mâine în zori am să fiu spânzurată.

– N-am nici un ban, zice o fată care nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani, cu toate că ochii îi sunt mult mai bătrâni. Dar am să-ți spun de unde poți să șutești căpșune dacă o asculți pe a mea. Știu o jupâneasă care nu ferecă niciodată poarta grădinii.

– Bătrânii mai întâi, zice o babă care își face loc printre ele. Eu am cele mai multe păcate, de vreme ce am trăit cel mai mult. Eu trebuie să fiu prima.

Adevărul e că am venit după găleata cu pișat, dar când le aud vocile, nu pot să nu mă gândesc cât de nedrept e că întemnițații nu au dreptul la Recitare. Mai demult aș fi zis că nu sunt femei cumsecade și că nu merită nici o Recitare. Dar are sens lucrul ăsta? Recitarea e ca să te lepezi de păcate, și cine are mai multă nevoie de asta decât întemnițații?

În spatele mulțimii zăresc o fată numai piele și os. Are fruntea brăzdată de griji, însă nu-și face loc în față. Mă duc spre ea, iar femeile îmi fac loc, ca să nu mă atingă.

– Nevăzuta e acum văzută, îi spun eu fetei piele și os. Nedeslușita e acum deslușită. Păcatele tale trupești devin păcatele mele, să le

port în tăcere până în mormânt. Grăiește.

Vocea nu-i răzbate la început. Răbufnește și se împotmolește ca o roată blocată într-un șanț. Însă când răzbate, e puternică, mai puternică decât ai bănuî vreodată că poate fi vocea unei fete numai piele și os.

– Am așa o furie în sânge. Sunt ca turbată. Și fac lucruri pe care mi-aș dori să nu le fac.

În timp ce vorbește, celelalte femei se așază la locurile lor. N-au unde să se ducă, așa că ascultă. Fata numai piele și os continuă.

– De cele mai multe ori îmi țin furia în mine și mă apăr de ea. Știu că o fată trebuie să fie sfioasă și blândă. Mi s-a spus de destule ori.

Femeia corpolentă care a vorbit prima scoate un murmur, semn că și ei i s-a spus același lucru.

– Am lucrat ca slujnică într-o casă mare. Știi casa aia cu două etaje de pe alea negustorilor, care are obloanele vopsite în galben și țiglă roșie pe acoperiș?

– Eu o știu, zice altă fată. E lângă aia cu sticlă albastră la fereastră.

– Aia e, spune fata piele și os. Am lucrat acolo trei ani, am ținut casa curată lună. Am măturat în fiecare zi cenușa din vatră. Am frecat oalele de noapte. Am avut grijă de jupâneasă când nu se simțea bine. Fac totul cât de bine pot. Dar apoi, de ultima Zi a Ziditorului, vine să-mi spună că bărbatu-său îi mută la casa familiei lui pe lunile de vară, și că pe mine nu mă iau cu ei fiindcă se găsesc slujnice și la țară.

Două femei își sug măselele.

– I-am spus că n-am altceva de lucru. Unde să mă duc să trăiesc? Cum să nu mor de foame? A zis că nu e problema ei și că n-ar trebui să vorbesc cu atâta îndrăzneală cu superiorii.

O fată o ia de mână pe cea numai piele și os, dar aceasta o respinge cu un gest brutal.

– Jupâneasa nici măcar nu mi-a învățat numele. Trei ani am lucrat acolo și tot „fată“ îmi zice! I-am spus că nu mi-e superioară, ci inferioară fiindcă mă lasă fără loc de muncă. Pentru asta m-a plesnit. Apoi a zis că o să le spună la toate jupâneșele că am un

temperament așa de coleric că nici una n-o să mă mai ia să lucrez ca slujnică.

Toată lumea, până și gardistul, își sugă măselele când aude așa ceva.

– A zis că-mi strică renumele! Cum să mai găsesc eu vreun loc după așa ceva? strigă fata numai piele și os. Și atunci m-a podidit furia. Când vine, surzesc, de parcă nu-mi mai aud nici gândurile. Acum îmi pare tare rău. Ziditorul să mă ierte, dar am plesnit-o și am zgâriat-o cât de tare am putut.

Unele își sug iarăși măselele, altele pufnesc de parcă n-ar fi făcut același lucru. Glasul fetei numai piele și os se stinge.

– I-am scos un ochi. Așa că o să mă spânzure.

Îmi mai spune câteva păcate mărunte, că a mințit și a uitat să-și spună rugăciunile și alte asemenea. Eu îi spun bucatele pe care o să le mănânc după ce o să fie spânzurată.

– Dar n-am pe nimeni care să pregătească bucatele, zice fata după ce termin. Nici măcar pentru Devorarea Simplă.

Mi-aș dori să fie ceva ce aș putea să spun sau să fac, dar nu-i nimic, doar să-i fac semnul Ziditorului. Fie ca asta să-i aducă alinare. Mă întorc spre următoarea femeie.

Ascult Recitățile tuturor femeilor care urmează să moară. Îmi trece prin cap că n-au făcut lucruri cu mult mai rele decât unii oameni pe care i-am auzit dincolo de celula din temniță, însă au avut ghinionul să fie prinse. Cele mai multe nici măcar nu au rubedenii care să le aducă bucatele la mormânt, așa că Recitățile devin ceva împovărător, și nu o ușurare, cum ar trebui să fie. Multe, la fel ca fata numai piele și os, au păcătuیت de furie din cauza cruzimii oamenilor sau a nedreptății. Furia pare să-i facă pe oameni să se simtă puternici, dar nu într-un fel care să dăinuie.

La sfârșit, mă duc la oala de noapte și umplu găleata goală. Când ies afară, pe drum, ziua s-a sfârșit. Totuși, văd oameni umblând pe câmpul de lângă castel. Au început deja pregătirile pentru banchet.

Peste două zile, îi spun eu câmpului, am s-o prind pe Păr de Aur.

După ce mă pregătesc de culcare în pod, îmi dau jos colierul și-l așez pe saltea lângă mine. Îmi frec leneș pielea de pe grumaz, bucurându-mă că sunt doar May, până când mă fură somnul.

A doua zi dimineață, în ziua dinaintea banchetului, nu doar eu mă pregătesc în zori. E agitație în toată casa. Îmi prind colierul la gât. Frederick cântă un cântec. Paul își înfășoară o cârpă curată în jurul feței. Jane își leagă copilul cel mic la spate, în timp ce băiatul cel mare țopăie printre picioarele tuturor. Brida urmărește totul din fața vetrei.

Ajungem să ieșim cu toții pe ușă în același timp, iar oaspeții mei gălăgioși merg chiar în fața mea pe drum. Trebuie că se duc la câmp să-și caute de lucru. Cât despre mine, azi am să văd unde sunt latrinele și unde e cortul. Am să mă obișnuiesc cu locul, cum ar face unchiu-meu Misgett. Înainte să dea lovitura, îi urmărea pe oameni. Urmărea locul. Observa detalii, de pildă dacă ușa se deschide înăuntru sau în afară. Una înseamnă că poți să ieși iute. Cealaltă înseamnă că s-ar putea să fii prins. Nu m-am deghizat încă. Am să păstrez asta pentru banchet, mâine-seară.

– Paul, ai putea să fii luat drept sarazin cu chipul înfășurat așa, zice Frederick când lăsăm în urmă duhoarea din Dungsbrook.

– Mai bine decât să aud cum şuieră lumea la vederea cicatricilor, ca și cum n-aș fi cu nimic mai de soi ca o devoratoare de păcate jengoasă, spune Paul, plin de răutate, de parcă n-ar ști că sunt la doar câțiva pași în urma lor.

– Închipuie-ți, zice Frederick. La un moment dat, tot ce trebuia să faci ca să-ți asiguri trecerea sufletului spre câmpiile cerești era să ucizi o duzină de sarazini în numele Ziditorului. Acum trebuie să ducem o viață bună și supusă, sau o să ajungem lângă Eva, chinuiți pe vecie.

– Nu toți, se aude glasul lui Jane. De unde vin eu, lumea nu crede în Eva.

– Ah, iată o întrebare pentru Slujitorii Ziditorului! râde Frederick. Necredincioșii fără de păcat ajung la Eva? Dar cele mai cumsecade bunicuțe păgâne? Cei mai dulci prunci eretici?

Frederick îl gădilă pe copilul cel mare al lui Jane.

– Fără îndoială că sufletele lor nu sunt pierdute. Spune-ne, Jane, ce cred ai tăi că se întâmplă după ce trecem pe tărâmul duhurilor?

– Am fost vândută de mică, răspunde Jane. Dar îmi aduc aminte de un altar pe care îl aveam în casă pentru rudele care s-au săvârșit.

Pentru bunici și pentru cei dinaintea lor.

La marginea câmpului mă simt ca o proastă. N-o să fie un singur cort. O să fie cel puțin patru, fiecare mare cât o casă. Nu, două case. Unul dintre corturi e ridicat deja, însă celelalte abia acum sunt așternute pe jos.

Un bărbat îmbrăcat în haine scumpe îi supraveghează pe cei care muncesc deja. Un secretar stă lângă el, ținând în mână un sul mare desfășurat, cu desene și figuri. Îndrăznesc să arunce o privire spre mine și îi văd cum înțepenesc. Apropierea lui Frederick le distrage atenția.

Frederick face o plecăciune în fața supraveghetorului și secretarului. Nu aud ce vorbesc, dar Frederick arată spre Jane și Paul. Bărbații se uită chiorâș la boarfele lui Paul și la chipul străin al lui Jane. Gesturile brațelor lui Frederick devin mai largi. După câteva clipe se întoarce.

– O să ne ia pe toți. Paul, i-am spus că suntem greblași și că tu ai suferit arsuri grave pe când erai ucenic. Mi s-a părut o idee proastă să le spun că avem vreo legătură cu piesa de mâine, fiindcă păreau destul de pioși.

Frederick se uită la Jane.

– Pictorii lucrează în cortul de lângă, iubire. Noroc bun.

Jane și copiii ei dispar după cortul cel mare ridicat deja. Frederick și Paul se alătură mai multor bărbați care se căznesc să ridice alt cort. Stâlpul din mijloc e înalt cât o casă cu două etaje și în vârf are o pasăre mare din lemn. Trebuie să fie un șoim încoronat, precum cel de pe emblema lui Bethany, cred. Cu ajutorul unor funii lungi, bărbații trag stâlpul, făcându-l să se înalțe.

În timp ce ei lucrează, observ că pânzele pentru acoperișul cortului sunt încă pe pământ. Canava e grea precum catifeaua, iar cea pentru acoperiș e lată cât o Casă a Ziditorului. Doar să te uiți la ea și îți dai seama că e mult prea grea pentru Frederick, Paul și ceilalți. Nu știu cum o s-o pună pe acoperiș. Iar atunci începe vrăjitoria.

Frederick și un bărbat cu nasul coroiat apucă o funie mică întinsă în lungul stâlpului. Împreună, trag de ea. Doar ei doi. Atunci acoperișul din canava se ridică, tras de funii mai mici. Fără nici o

logică. Doar doi bărbați trag de funii, însă cumva canavaua uriașă și grea se ridică peste tot în jurul lor. Un hamal și doi băieți se opresc să se uite, la fel de surprinși ca mine de tot ce se întâmplă. Hamalul strigă la ei, întrebând cum au făcut-o. Frederick strigă la rându-i între două smucituri: „Scripeți!“ De parcă asta ar fi un răspuns.

Întrebarea hamalului atrage atenția asupra mea. Privirile lor nu zăbovesc, însă îi simt cum mă însemnează. După aceea, ca niște cai speriați, îmi aruncă o privire când și când ca să vadă dacă mai sunt acolo.

Paul, Frederick și ceilalți bărbați continuă să ridice stâlpi de cort și canava. Pe măsură ce înaintează, bărbatul cu nasul coroiat folosește un centimetru ca să le arate celorlalți unde să prindă funiile și să înfigă alți stâlpi. Până să-mi dau seama, soarele e sus pe cer, iar o odaie întreagă de canava a apărut ca prin farmec pe câmpul dinaintea mea.

Unii dintre bărbați se opresc ca să bea niște bere slabă. Nas Coroiat se uită pe furiș la mine, apoi le spune celorlalți cu glas scăzut:

– Asta de ce mai stă aici?

Ridică o piatră cât un pumn și se uită în jur. Câțiva ridică și ei pietre. E limpede ce urmăresc să facă. Mă uit la bărbații care amenință să arunce cu pietre în mine. Paul este printre ei.

Chiar în clipa aceea iau o hotărâre. După ce îndrept încurcătura asta, am să-l dau afară pe Paul din casa mea. El nu îmi e tovarăș. Nu merită refugiu. Bida și ceilalți pot să rămână, însă el nu mai e bine-venit.

Mă duc în drumul meu. Mai departe pe câmp, văd că toate corturile cele mari sunt îmbinate laolaltă ca aripile unui conac uriaș. Sunt și niște corturi mai mici, care par să crească din cele mai mari. Nu știu pentru ce sunt corturile mici.

Trec pe lângă Jane și încă niște oameni care pictează peretele de canava al celui mai mare cort. Împreună fac un tablou grozav. Au terminat deja niște copaci plini de fructe și o pajiște ierboasă. Îmi aduc aminte de pictura pe care am văzut că o făcea la mine acasă.

Oare era pentru banchet? Acum Jane face o căprioară cu un pui. Se pricepe. Căprioara ei nu arată deloc ca o capră.

Dincolo de corturi, o grămadă de lume trudește să ridice o bucătărie în aer liber. Are sens, mă gândesc eu. Dacă dai un ospăț în aer liber, ai nevoie de un loc unde să gătești. Sunt săpate deja gropi pentru focuri, iar lumea așază țepușe deasupra în care să se frigă carnea. O căruță plină cu oale, grătare și țepușe stă în apropiere pentru când are să fie gata bucătăria, iar în stive de lăzi gălăgioase sunt înghesuiți iepuri, rațe, găini și porumbei gata să fie sacrificați. Puțin mai departe, un păstor își laudă oile în fața unui măcelar de la castel. O oaie a fost deja atârnată să se golească de sânge. Și constructorii bucătăriei, și ridicătorii corturilor trebuie să mănânce.

Mult mai departe pe câmp văd spinarea singuratică a unui bărbat. Se pișă. Se pare că latrinele încă n-au fost săpate. O să trebuiască să aștept până mâine ca să-mi termin cercetarea.

Când ajung acasă, dau de un mesager care sforăie la soare cu spatele lipit de casa mea. Își bătaie piciorul în somn. Dau cu șutul într-o pietricică spre visător, însă nu se trezește. Mă apropii și rămân în picioare, ca să-i acopăr fața cu umbra mea. El tresare:

– Nu-s de vină! Nu-s de vină!

Durează o clipă până să-și aducă aminte unde e și de ce a venit.

– Devorare pentru Sorrel Beckworth pe Alea Topitoriilor lângă râu, zice el în cele din urmă.

Topitoriile trebuie să au nevoie de apă dacă sunt lângă râu, dar când intru pe Alea Topitoriilor, parcă-i doar foc și căldură.

Două bănci au fost mutate în fața atelierului unde a murit omul. Înăuntru, trei bărbați stau lângă un perete, cu șorțuri de piele legate la brâu. Un cadavru acoperit cu alt șorț e întins pe podeaua de țărână. Un braț muscular e descoperit, iar pielea reflectă flăcările galbene ale forjei.

– Vine sicriul, zice un taur de bărbat când intru. Nu-i așa?

Un bărbat mai tânăr, cel mai probabil un ucenic, încuviințează din cap.

– Bart a zis că vine curând cu el.

– N-avem nimic pe ce să-l așezăm? zice deodată bărbatul-taur. Adu capra, îi face semn ucenicului.

– S-a dus, Fitz, spune al treilea bărbat. Pentru Sorrel nu mai contează acum.

Taurul își șterge fruntea, lăsând o dungă de funingine neagră pe piele.

– Suntem un atelier prea mic ca să facem tunuri. I-am spus omului reginei că suntem prea mici.

Nu văd bucatele, cu atât mai puțin un scaun.

Taurul pare să aibă același gând.

– Unde-s...? Adu...! strigă Taurul la ucenic.

Tânărul dă fuga până la o legătură așezată pe un sac de nisip. Scoate pâine, smântână, sare, usturoi și un praz subțire. Se întoarce cu ele, apoi se oprește, neștiind unde să le așeze.

– Prostănac ce ești, zice Taurul, smulgându-și șorțul și așezându-l ușor în fața mea. Stați, stați, zice el și se duce la o matriță mare de tun.

O împinge spre mine și mi-o oferă drept scaun.

În timp ce mănânc, alți topitori se alătură celor trei martori, vârându-și trupurile masive în spațiul de lucru înghesuit.

– Unde e sicriul? întreabă un bărbat nu mai înalt decât mine, dar pe cât de înalt, pe atât de lat în umeri.

Taurul se umflă, pregătit să se ia la harță, dar ucenicul răspunde iute.

– Îl aduce Bart acum.

Taurul se scufundă la loc în sine.

– De ce tre' să facem toți tunuri? E prea înghesuială aici pentru tunuri. Credeam că e pace.

Bărbatul lat în umeri încuviințează.

– De ce se mărită regina cu un prinț străin, dacă nu pentru pace?

Un bărbat mai în vârstă spune:

– N-o să se mărite cu el. E Regina Fecioară! Ce-ar mai fi dacă s-ar mărita cu el? Nevasta regelui, atâta tot.

– A venit Bart, spune cineva de lângă ușă, iar bărbații fac loc pentru un sicriu din lemn de pin abia bătut în cuie.

În ciuda greutății lor, bărbații sunt agili. Trebuie să fie, mă gândesc eu, ca să lucreze într-un loc atât de mic.

E liniște cât timp termin eu Devorarea și rostesc cuvintele de încheiere. Când ies pe ușă, văd că Taurul și bărbatul lat în umeri au venit afară.

– Pun rămășag că tunurile-s pentru euharisticii ăia nenorociți de la miazănoapte, îi spune bărbatul lat în umeri Taurului. Cei de la miazănoapte cred că regina și domnițele ei au vrăjit-o pe Maris ca să-i omoare pruncii și să-i ia tronul. Astea-s cuvinte ce stârnesc lupte.

Taurul dă din cap aprobator.

– Baronul Seymaur a fost ucis pentru asta, nu-i așa?

– Nu, a fost ucis că a încercat să urce pe tron. A primit securea. Avera și titlul confiscate. I-au ars aripile de aur în fața castelului.

Bărbatul lat în umeri se uită înapoi pe ușa de la topitorie.

– Matrița de tun i-a venit de hac lui Sorrel?

– A căzut și l-a zdrobit ca pietrele din temniță, zice Taurul, scuipând pe pământ. Suntem prea mici pentru tunuri.

Mă întorc sub un cer împestrițat cu nori grași ca vatelina. Mă gândesc la ce a spus Jane în drum spre câmp în dimineața asta, că de unde vine ea lumea nu crede în Eva. Mă gândesc la Făuritorul de Instrumente, care nu crede în devoratoarele de păcate. Gândurile mă neliniștesc, de parcă ar fi spus că pământul nu e tare sau că văzduhul ar putea să se spargă și să se prăbușească. Sunt iar ca luntrea dezlegată de pe râu, învârtindu-mă în ape întunecate.

Sus, în pod, îmi dau jos șalul cel nou și pantofii. Îmi desfac colierul de alamă. Îl întorc, uitându-mă cu atenție la lucrul care m-a încătușat până de curând. Trebuia să rămână încuiat pe vecie, din voia Ziditorului. Însă acum e descuiat și pământul nu s-a crăpat, cerul nu s-a prăbușit. Eu nu cred că Jane și Făuritorul de Instrumente au dreptate. Dar poate că nici nu greșesc.

Ești doar un obiect, îi spun eu colierului, încercând cuvintele.

Se uită drept la mine, fix. Vrea să fie mare cât un Slujitor al Ziditorului. Vrea să fie greu ca vorba Ziditorului. Vrea să mă încuie fără să-mi lase loc de mișcare. Însă de-acum nu mai poate.

Acum ești doar o bucată de metal, zic eu. Apoi adaug, cu un mic tremur în vintre: o bucată de metal care e a mea.

Ascult, plină de emoție, temându-mă de ce va răspunde. Dar nu zice nimic. Tace.

Atunci continui. *Ești precum cleștele fierarului sau șorțul spălătoresei. Mâine am să te port fiindcă am nevoie de tine la lucru.* Apoi așez colierul în cutia mea de pe raft, unde o să stea până când o să am din nou nevoie de el.

Mă simt bine când o fac. Tot nu știu ce să zic de cuvintele lui Jane și ale Făuritorului de Instrumente, dar sunt din nou pe pământ tare. De parcă nu mai sunt o ucenică. De parcă așezând colierul la locul lui, am devenit maestra.

27. TARTĂ CU CREIER DE COCOȘ

În dimineața banchetului, casa se trezește din nou devreme. Îmi scot colierul din ladă și-l prind la locul lui. Apoi îmi înfășor șalul cel nou cu grijă peste el, ca să nu fie văzut până nu sunt gata. Îmi pun o bonetă din una dintre cutiile devoratoarelor de păcate dinainte. Face parte din deghizarea mea.

Promit că am s-o aduc înapoi, îi șoptesc eu cutiei.

Încalț pantofii noi, cu talpă de plută. În mânecă vâr seul, fânul și creta pe care le-am cumpărat de la piață. Apoi îmi iau găleata cu pișat de două zile.

Stau și privesc cu uimire, minunându-mă de priveliștea de pe câmp. Parcă ar fi regatul unor zâne. Stâlpii corturilor au toți în vârf șoimi încoronați, iar de-a lungul streșinilor unde acoperișul cortului întâlnește pereții, văd un material cu franjuri aurii.

Dar adevărata minune sunt picturile. O noapte de vară cu un cer înstelat deasupra unor flori de regina-noptii și luminiță de seară încadrează intrarea în cort, așa că pare că intri direct în tablou. Rămân cu gura căscată de uimire.

– La o parte! strigă un bărbat care aduce o fântână împreună cu alți doi bărbați.

Așază fântâna drept în fața deschizăturii cortului.

– Ce-i asta? întreabă cineva în spatele meu. O instalație de apă?

E glasul lui Frederick. El și Paul se zgâiesc la fel ca mine. Când îl văd pe Paul, între coaste îmi înflorește furia în formă de stea.

Mă ocup de el mai târziu, îi spun eu cortului mare. Mai întâi trebuie să prind o ucigașă.

– Fântână cu vin, îi spune lui Frederick bărbatul care ducea fântâna.

– Vai de mine, festivitățile vor fi romane în decadența lor! fluieră Frederick.

– Mai vine una; puteți să vă dați la o parte? zice bărbatul.

Mă duc în lateralul corturilor, chiar în urma lui Frederick și Paul. Dăm peste Jane și ceilalți pictori care încă lucrează. Copiii lui Jane

aleargă la Frederick de îndată ce îl văd. El îi strânge la piept, apoi îi trimite înapoi la Jane. Cel mare vrea să rămână.

– O să fii tu cel mai mic mecanic și o să ne ajuți să construim scena? îi spune Frederick. Vino mai târziu în vestiar, iar Paul o să te îmbrace în urs.

Frederick și Paul își continuă drumul spre unul dintre corturile mici lipite de cele mai mari. Acolo muncesc deja oameni, aducând înăuntru cufere și stative de haine.

– Trebuia să începem în zori, spune un bărbat cu obrazul ras și părul lung ca de femeie.

– Am adus întăriri, răspunde Frederick.

– Paul, tu ești? zice un bărbat înalt cu o barbă sură, tunsă scurt, și o voce tunătoare. Nu te-am mai văzut de un car de ani.

Paul îl îmbrățișează pe bărbatul cel înalt, apoi el și Frederick se apucă și ei de treabă.

Eu mă duc până în capătul tuturor corturilor, unde e bucătăria în aer liber. În drum îl văd pe bărbatul îmbrăcat bogat care supraveghea ieri lucrurile. Azi are gărzi alături.

În bucătăria în aer liber gropile pentru focuri fumegă deja. Băieții care răsucesc frigările și-au lepădat cămașile, cu toate că dimineața încă e răcoroasă. Un șir de ajutoare la bucătărie aleargă între o căruță și un al doilea cort mai mic, aducând pânze de in, farfurii și vase. Cortul acesta mic trebuie să fie cel unde o să pună pe farfurii și o să aranjeze bucatele pentru ospăț.

Dincolo de bucătăria în aer liber, găsesc în sfârșit latrinele. Au fost săpate destul de departe, ca vederea și duhoarea lor să nu-i deranjeze pe cei de viță nobilă. Destul de departe, sper eu, ca să nu se audă un țipăt din ele, mai ales peste muzica unei piese de teatru.

Peste latrine s-au agățat pânze ca să le facă să pară mai mărețe decât niște simple colibe ridicate în grabă. Cu toate astea, sunt destul de mari ca să intre și să iasă din ele o femeie cu rochie cu crinolină, ceea ce înseamnă că o să fie destul loc pentru planul meu.

Acum trebuie să găsesc un loc bun unde să aștept. Într-o parte a câmpului se află un delușor, nu cu mult mai mare decât un dâmb, de fapt. Are câteva pietroaie pe care poți să stai și ar trebui să se

vadă de acolo nu doar latrinele, ci toată cărarea de la intrarea în corturi. Cu puțin noroc, am să pot vedea pe oricine se duce să se pișe. Dar e un loc prea deschis ca să stau aici ziua în amiaza mare. O să trebuiască să găsesc un loc unde să aștept asfințitul, unde să nu mă întrebe nimeni de sănătate.

Cărând în continuare găleata cu pișat, trec printr-o ușă în cortul cel mare. Nu durează mult până să-i găsesc pe Frederick, Paul și pe ceilalți actori stând pe cea mai mare masă pe care am văzut-o vreodată. Asta trebuie să le fie scena. Cortul cel mic în care sunt cuferele și stativetele de haine e chiar în spatele ei.

Frederick pregătește spatele scenei, săpând un șanț lung în lemn. Bărbatul cu părul lung și obrazul ras umblă prin cort și cântă un cântec. Bărbatul înalt cu vocea tunătoare împunge cu brațul și apoi și-l retrage de parcă s-ar lupta cu o sabie, însă e singur și n-are nimic în mână. E o scenă atât de ciudată, încât lumea n-o să observe o fată simplă stând liniștită printre ceilalți.

În timp ce eu privesc, toți actorii se adună să așeze o arcadă înaltă deasupra scenei. La scurt timp după aceea, văd ceva ce recunosc. Doi actori aduc pictura lui Jane cu o casă străină pe panoul neted de lemn. O înfig ușor în șanțul pregătit de Frederick. Panoul pictat stă în picioare și face scena să arate precum drumul din fața unei case străine. Mai e încă un panou de lemn. E pictat să arate ca o pădure adâncă și întunecată.

Paul, Frederick și ceilalți leagă funii de partea de sus a panourilor, le prind de arcada de deasupra, apoi folosesc funiile ca să ridice și să coboare panourile. Ca atunci când ridicau acoperișul cortului. Nu știu cum pot să ridice ceva atât de greu cu atâta ușurință. Trebuie că sunt voinici ca niște tauri.

Gândurile îmi rătăcesc la puținele piese de teatru pe care le-am văzut. Nu mă refer la reprezentațiile din piața publică, ci la piese adevărate, pe o scenă pe care joacă actori în toată firea. Mereu era vară, iar actorii din companie veneau în oraș îmbrăcați în veșminte festive și cântând cântece în spatele căruței. Când erai mic, știai că nu trebuie să vorbești cu ei, fiindcă actorii sunt vagabonzi. Nu țin de nici un loc și nu au legături de rudenie. Gracie Manners spunea că unii dintre actori mai și curvesc în orașele pe care le vizitează.

Prune uscate.

Piesa pe care mi-o amintesc cel mai bine era o comedie despre un stăpân și servitorul lui. Actorii erau străini, cu accente ca al Făuritorului de Instrumente. În piesă, stăpânul nu voia să se însoare cu o femeie pe care o lăsase grea, așa că a făcut schimb de locuri cu servitorul lui. Erau o mulțime de jonglerii și tumbe, dar și o mulțime de jocuri de cuvinte. Servitorul a făcut o glumă despre merele din copacul stăpânului, ceea ce putea să însemne fie copilul din flori al stăpânului, fie boășele lui. I-a făcut să râdă pe toți cei care ascultau.

Actorii erau toți bărbați, chiar și cel care o juca pe femeia rămasă grea. Actorul acela avea obrazul ras și își vopsise fața cu plumb alb, la fel ca Purcica Vopsită. Îmi aduc aminte că a spus că vopseaua îi otrăvește pielea. Asta i s-a întâmplat lui Paul. Dacă a început să joace roluri de femei când era de vârsta mea, se poate să fi avut zece ani în care a purtat plumb alb pe față și pe mâini. Dar chipul Purcelei Vopsite nu era nici pe departe la fel de stricat ca al lui Paul. Poate că pentru fiecare om e altfel.

Orele după-amiezii trec una după alta. Pereții corturilor sunt prinși cu țărushi, iar țesături bogate sunt atârinate pe interior ca să acopere canavaua simplă. Se așază mese pentru ospăț, cu decorațiuni în mijloc, de obicei crenguțe verzi legate cu violete sau pene lungi. În mijlocul crenguțelor sunt niște turnulețe cu drapelul reginei Bethany și al prințului normand. Alți oameni agață de stâlpii corturilor candelabre care arată ca niște coarne de cerb. E frumos, dar e muncă grea.

Muzicanții sosesc cu lăute, viola da gamba și chiar și cu o trompetă. Mă întreb dacă sunt muzicanții de la Domus Conversorum. Mă uit după Făuritorul de Instrumente și instrumentul lui care-mi face pieptul să vibreze, dar nu este cu ei.

Frederick și ceilalți actori îi salută pe muzicanți. Apoi actorii se plimbă pe scenă și strigă cuvinte care să indice când trebuie să cânte muzicanții în timpul piesei. Paul, observ eu, a dispărut. Trebuie că se apropie lăsarea serii.

Deodată, aud o voce puternică. E supraveghetorul îmbrăcat în veșminte bogate, însoțit nu de unul, ci de o ceată întreagă de

secretari. Supraveghetorul răstește ceva, iar secretarii se împrăștie, uitându-se pe toate mesele, scaunele și decorațiunile, îndreptând și aranjând una-alta, asigurându-se că toate lucrurile sunt la locul lor. Îmi iau găleata cu pișat și plec înainte să ajungă la mine.

Mă îndepărtez pe marginea cortului cel mare până în spate, unde e o ușă cu o perdea, care dă spre cortul cel mic unde se vor pune bucatele pe farfurii. Duce afară, la bucătăria în aer liber și la latrinele de dincolo de ea.

În cortul mic pentru mâncare, e un castel în miniatură făcut în întregime din fire de zahăr caramelizat, cu ferestre și porți și toate cele. Nu mă pot abține să nu mă uit la el o clipă. Altă masă e stivuită cu farfurii peste farfurii de păsări umplute, asezonate în diferite feluri. O lebădă friptă chiar a fost acoperită la loc cu penele ei albe ca zăpada, să pară vie. Mai văd și un sfert de căprioară împănată cu mere coapte, de pe care se scurge mierea. Pe buze îmi vine gustul inimii de căprioară.

În seara asta, îmi bubuie inima. În seara asta, deschid lacătul blocat.

Straniu e că nu sunt nici bucătari și nici ajutoare prin preajmă. În cort nu sunt deloc oameni. Ies din cort în lumina după-amiezii târzii întrebându-mă care o fi motivul. Și dau drept peste Degete Negre și gărzile sale.

28. BUDINCĂ DE SMÂNTÂNĂ ȘI OUĂ

Gărzile au adunat pe toată lumea de la bucătărie. Eu sunt în spate de tot, cu băieții care învârt frigările, rămași la bustul gol. În timp ce Degete Negre supraveghează totul dintr-o parte, gărzile îi trec în revistă pe oameni ca să se asigure că locul lor e acolo. Ceea ce sigur nu e și cazul meu.

O iau înapoi spre cortul cel mic. O să mă întorc pe unde am venit și o să ies pe altundeva. Dar înainte să mă pot ascunde înăuntru, mă vede un gardist.

– Nu, nu, fetiță, zice el. Treci înapoi cu ceilalți.

Sunt blocată. Trei sau patru gărzi par să facă toate verificările. Degete Negre se arată nerăbdător, dar tot urmărește ce se întâmplă. Îmi simt inima în gât. Chiar și cu colierul acoperit de șal și o bonetă care să-mi ascundă părul, Degete Negre s-ar putea să-mi recunoască fața. Nu pot să mă las prinsă.

Mă duc în partea grupului cea mai îndepărtată de Degete Negre. Un bucătar din fața mea bate din picior în semn de nerăbdare.

– Am un somon de aseasonat.

Alt bucătar își dezumflă obrazii și mormăie:

– M-au pus să las sosul de vin pe foc. Pun rămășag că s-a stricat.

Privirea mea se tot îndreaptă spre Degete Negre ca să văd dacă m-a zărit. *Sunt trei gărzi care verifică lumea în același timp*, îmi spun eu. *Sunt o mulțime de alți oameni care să-i atragă atenția*. Dar brațele îmi sunt ușoare și mă furnică. Îmi aduc aminte de Ruth, devoratoarea de păcate, de liniștea ei de nezdruncinat, și încerc să-mi potolesc nervii.

Cei doi bucătari sunt trimiși la gărzi să fie verificați. Acum au mai rămas doar ajutoarele la bucătărie și băieții care învârt frigările. Pe ei nu pare să-i deranjeze pauza. Cel din fața mea se scobește în ureche cu un bețișor.

Locul meu e aici, zic eu ca o incantație. *Locul meu e aici*. Dar inima îmi zdupăie ca a unui iepure.

– Vino.

Un soldat îmi face semn să înaintez. Se uită drept la chipul meu. *Mi-am acoperit colierul*, îmi amintesc eu. Tot mă simt despuiată sub privirea lui. Mă mir că m-am simțit vreodată în largul meu când lumea mă privea drept în ochi.

– Tu ce faci aici? întreabă soldatul, măsurându-mă cu privirea.

Ziditorul știe că nu pot vorbi, nu mai spun că mi-ar vedea tatuajul cu *D* de pe limbă. Așa că las capul în jos de parcă aș fi timidă și ridic găleata cu pișat. Mișcarea găleții trimite un damf de pișat vechi drept în nasul gardistului.

– Ziditorule din ceruri, pute a latrină, suduie el.

Eu încuviințez din cap, lăsând găleata să se balanseze încolo și înapoi.

– Lasă jos găleata, fetiță, și dă-te mai încolo, mă îndrumă el. Fețele de masă se spală abia după ospăț.

Arăt cu mâna spre bucătăria în aer liber, având grijă să balansez găleata cât mai mult, astfel încât mirosul să fie mai puternic. E cheia șiretlicului meu. Miros atât de urât, încât o să vrea să mă dea la o parte cât mai repede.

Apoi, cu coada ochiului, îl văd pe Degete Negre uitându-se înapoi ca să vadă ce durează atâta.

– Ce înseamnă asta? strigă el.

Soldatul se hotărăște ce să spună. Nu pot să mă las prinsă. Degete Negre o să-mi facă de petrecanie. Mă legăn într-o parte astfel încât picioarele să mi se bălăbănească în pantofii mei cu talpă groasă de plută. Las bălăbănitul să-mi urce pe braț în sus și să încline puțin găleata astfel încât un mic val de pișat să curgă peste margine, pe iarba din fața ghetelor gardistului.

– Hei, tu! strigă gardistul, stârnit să ia o decizie. E doar o spălătoareasă, îi răspunde el lui Degete Negre.

Gardistul își acoperă nasul și gura. Îmi face semn să plec.

– Hai, du-te. Dă-le pișatul ajutoarelor sau cui vrei tu. De la ei primești bănuțul.

Trag cu ochiul spre Degete Negre. Privirea lui mă urmărește în timp ce merg spre bucătăria în aer liber.

Fumul din gropile pentru focuri îmi arde ochii. Soarele nu a asfințit de tot, dar e suficient de jos cât să îndrăznesc să mă furișez până la movila pe care am găsit-o mai devreme. Urc pe ea. Din vârf, văd toată marginea corturilor. La un capăt e intrarea în cortul principal, pe unde o să intre și-o să iasă toată lumea de viță nobilă. La celălalt capăt e cortul mic din care tocmai am ieșit, unde se vor aranja bucatele pe farfurii, apoi bucătăria în aer liber și latrinele.

Găsesc o piatră netedă pe care să stau și așez găleata cu pișat mai departe. Deghizarea mea a dat roade. Poate și planul o să-mi reușească, iar până la sfârșitul serii, o să fi respectat jurământul făcut lui Ruth. Mă cuprinde o dorință, o mică dorință care mi s-a furișat în suflet de zile întregi, ca o viță printre țiglele acoperișului.

Dacă prind ucigașul, poate că Ziditorul are să-mi ierte celelalte păcate și am să pot ajunge pe câmpiile cerești când am să mor, în loc să sufăr alături de Eva.

În seara asta cerul e plin de nori roz și aurii, înalți și groși ca niște urși albi uriași. Urșii plutesc pe cer, departe de soarele la asfințit, spre noaptea cea albastră. Urșii par să aducă noroc. De parcă s-ar putea să-mi îndeplinească dorința.

Din locul unde stau, văd și cortul mic pentru costume din spatele scenei actorilor. Compania a ieșit afară. Niște actori stau în iarbă și scot niște bâzâieli care sună a muzică, însă fără cuvinte. Bărbatul cu părul lung și obrazul ras trăncănește cu Frederick despre ceva. Jane a apărut din nou și prinde o pălărie în formă de porumbel pe capul unui actor. Poate trebuie să fie o turturea.

Când soarele dispare în cele din urmă și vine întunericul, actorii intră la loc în cort. Băieții cu lămpașe își aprind felinarele, gata să-i conducă pe oamenii care vin și pleacă. Oaspeții reginei încep să sosească.

Luminile dinăuntru cortului principal aruncă pe pereți umbrele oamenilor de viță nobilă. Umbrele se lungesc și se scurtează când vântul unduiește canavaua. Și muzica răzbate prin pereții cortului. E ciudat că vântul și muzica sunt două lucruri pe care nu le vezi, dar unul mișcă țesătura, pe când celălalt nu.

E același soi de muzică pe care l-am auzit la Domus Conversorum. Dulce și tristă în același timp. Cu toate că nu l-am văzut, aud zguduitorul de piepturi al Făuritorului de Instrumente. Trebuie să fie înăuntru. Nu știu de ce, dar gândul acesta îmi dă curaj.

Dintr-odată, muzica se schimbă. Sunt trompete, sună de parcă ar sosi cineva. Mă uit spre intrare și văd un șir de oameni care fac plecăciuni. Pesemne că intră regina și emisarul normand.

La scurt timp după aceea, începe piesa. Știu fiindcă muzica se schimbă iar, și aud glasul puternic al lui Frederick până în vârful movilei pe care stau.

Stau și aștept. Aștept atât de mult, că un greier începe să cânte lângă piciorul meu stâng. Sper că Păr de Aur bea o grămadă de vin ca să trebuiască să se pișe mai repede și să mă pot da jos odată de pe piatra asta. Îmi mișc picioarele, iar greierul tace.

În sfârșit trece cineva. Semiluna e luminoasă, așa că văd chipul bărbatului de viță nobilă când merge de-a lungul cortului. E băut bine. Îi face semn unui băiat ce stă pregătit cu lămpașul. Băiatul îl conduce până la latrine, iar eu văd totul prea bine.

Când băiatul se apropie de latrine, ia lămpașul de la băiat și merge mai departe singur. Apoi, dacă vă vine a crede, nu intră înăuntru. După ce-a bătut atâta drum, se pișă drept pe peretele latrinei, de parc-ar fi prea multă muncă să deschidă ușa. Ce ciudați sunt oamenii!

Noaptea se scurge încet. Din când în când, văd pâlpâitul focurilor, tocmai de la bucătăria în aer liber. Acolo e mai puțină agitație, lucru din care înțeleg că lumea e mai atentă la piesă decât la mâncare. Nu multă lume se duce la latrine. Mă tem că planul n-o să meargă. Poate că Păr de Aur n-o să aibă nevoie să se pișe. Poate o să se ducă altundeva ca s-o facă. Mai mulți greieri se alătură primului.

Chiar în clipa aceea, două fuste largi îmi intră în raza privirii. Domnițe tinere, după cum umblă. Una îi face semn unui băiat, iar lămpașul lui se bălăbănește când pornesc spre latrine. Încă nu văd dacă e Păr de Aur. Domnițele vorbesc, cu toate că glasurile lor nu se aud așa de bine ca al lui Frederick. Nu, doar una dintre ele vorbește. Când trec pe lângă mine văd că e fata care a purtat tafta

galbenă la Devorarea pentru Tilly și că merge cu Chip de Terci. Trec de mine. Durează o clipă până să-mi amintesc să respir din nou.

Sunt un blestem, îmi amintesc eu. Sunt teroarea nopții. Dar când îmi amintesc de păpuși și de femeile moarte, mi se taie din nou răsuflarea. Curajul începe să mi se risipească. Să prind o ucigașă singură, în spațiul strâmt al unei latrine, pare dintr-odată un plan prost.

Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, doi bărbați ies din cort. Le prind din urmă pe Tafta Galbenă și Chip de Terci. Unul dintre domni face o plecăciune, iar domnițele se opresc. Domnul spune ceva care o face pe Tafta Galbenă să râdă. Celălalt se întoarce de parcă ar fi plictisit. Bagă mâna în haină și scoate o cutiuță. Înainte s-o deschidă, îl recunosc. Registratorul. Ca în ziua sosirii emisarului, scoate un praf și îl trage pe nas. Tafta Galbenă îi pune o întrebare, iar registratorul îi dă puțin praf din cutie. Îl trage și ea pe nas și tușește rău. Celălalt bărbat râde cu capul dat pe spate, iar atunci îi văd chipul. Fratele registratorului, la fel ca ziua trecută. Sprâncenele îi sunt groase, iar umbrele i se adâncesc pe obraji. Atunci mai văd o adâncitură: o despicătură în mijlocul bărbiei. Îmi duc degetul instinctiv la despicătura mea din bărbie. Sub pielea gâtului simt picuri reci. *Nici doi oameni din douăzeci n-au așa ceva, a spus tata.*

Îl văd în minte pe bărbatul ăsta îmbrățișând-o pe mama. Nu e o amintire, doar o idee pe care o întorc pe toate părțile. Poate că e tatăl meu. Piese se așază la locurile lor. Registratorul m-a făcut pe mine, copilul din flori al fratelui său, devoratoare de păcate la fel cum a făcut-o pe nevasta lui stearpă. Și-a curățat familia de femeile pătate. Furia îmi arde o stea fierbinte și albă în piept, care se face tot mai mare. Vrea să se bată. Vrea ca brațele mele să fie destul de puternice cât să traversez câmpul și să-mi înfig unghiile în carnea registratorului. Îmi apuc brațele și le strâng. De ce nu pot să fiu Degete Negre, care poate zdrobi lumea sub pietre, sau regina, care poate să le comande armatelor?!

Sunt atât de furioasă, că aproape n-o văd pe Păr de Aur când iese din cort și-i dă un bănuț băiatului cu lămpaș ca s-o conducă la latrine cu felinarul lui. Registratorul și fratele lui trebuie să aștepte.

Poate că nu-s destul de puternică să le fac rău, dar, Ziditorul să mă ajute, lui Păr de Aur am să-i dau ceea ce merită.

Cobor de pe piatră și merg în tăcere prin iarbă. Păr de Aur se oprește să-l salute pe registrator și pe celelalte domnițe, așa că am o clipă să i-o iau înainte prin întuneric și să ajung la locul meu, după latrine.

Păr de Aur îl lasă pe băiatul cu lămpaș lângă dosul cortului, îi ia felinarul și merge singură ultimii douăzeci de pași până la latrine, pesemne fiindcă domnițelor nu le place să le asculte băieții când se pișă. Băiatul se bucură oricum. În clipa în care îl lasă singur, trage cu ochiul în cort ca să vadă piesa.

Când o aud pe Păr de Aur deschizând ușa latrinei, țâșnesc din spate și prind ușa înainte să se închidă. Intru înăuntru, lăsând drugul să coboare în încuietore în spatele meu.

Păr de Aur se sperie, apoi ridică felinarul ca să vadă mai bine.

– N-am nevoie de ajutor, domnișoară, și oricum n-am nici un bănuț pentru tine. Pleacă de-aici.

Îmi face semn să plec și așteaptă.

Eu rămân pe loc și-mi desfășor șalul ca să-mi scot la iveală colierul. Iar aici începe planul. Nu e un plan sofisticat, cum erau jocurile complicate ale încrederii țesute de unchii mei. Nu e un plan învățat ca ritualul de la miezul nopții al lui Salcie. E un plan simplu pentru o fată blestemată, și mă rog să meargă.

Scot creta din mânecă și încep să desenez pe pereții de lemn ai latrinei. Desenez literele de pe tapiserie, drept din amintire. Înainte să le termin măcar, ochii lui Păr de Aur se măresc, iar un țipăt îi scapă printre buze. Apoi mai desenez și altele. Desenez semnul de refugiu de pe ușa mea și semnul de pe fântână. Desenez toate literele englezești pe care le cunosc, de pildă M și A. Le desenez peste tot pe pereții de lemn crud. Până și eu cred că seamănă cu niște semne de vrăjitoare, luate laolaltă. Și se pare că și Păr de Aur crede la fel.

Țipă Rugăciunea Ziditorului de apărare împotriva răului. Eu îmi spun propria rugăciune, ca muzica piesei să fie destul de tare cât să-i acopere zgomotele. Apoi scot din mânecă păpușa pe care am făcut-o în dimineața asta. Albul seului aproape lucește în întunericul din

latrină. Forma de femeie a păpușii e simplă, la fel și paiele de pe capul ei, galbene ca să semene cu buclele blonde ale lui Păr de Aur. Ridic coada D-ului de alamă care îmi atârnă de colier, la fel de bun ca orice ac, și-l țin deasupra inimii păpușii, de parcă aș fi gata să-l înfig în grăsimea moale.

Păr de Aur arată de parcă ar fi gata să vomite.

– Te rog să nu-mi faci rău! Eu n-am vrut să moară. Te rog!

Fie este mai vicleană decât am crezut, fie este teribil de toantă. N-a vrut să moară? Cum poate otrava să nu omoare? Ridic iarăși acul.

– Te rog! Te rog, nu! N-am avut de ales. Regina o să mă omoare dacă află că am rămas grea!

La partea asta o cred.

Păr de Aur continuă.

– A mai făcut asta o dată. A pus ca soția iubitului meu să fie împinsă pe scări.

Glasul îi coboară până când abia dacă-i mai mult decât o respirație.

– A trebuit să încerc s-o omor pe regină. Nu mi-am închipuit că păpușile o să le omoare pe celelalte în locul ei, îți jur. Corliss a fost o femeie bună. Și moașa la fel. Nu știam că vrăjile mele sunt așa puternice.

De ce nu vorbește despre otravă sau despre inimile de căprioară?

Păr de Aur lasă capul în jos.

– A zis că știa. A zis că devoratoarea de păcate i-a spus că a avut loc o crimă. Tocmai descoperise că eu eram cea care a făcut păpușile. A încercat să-ți taie beregata ca să nu mai spui nimănui.

Începe să scâncească.

– Îmi pare rău, tare, tare rău.

Se uită la păpușa din mâna mea.

– Te rog să nu mă omori, pe mine și pe copilul meu.

Nu minte, îmi dau seama. Și-a mărturisit crima. Dar nu e cea potrivită. Ea a pus păpușile, dar nu și inimile de căprioară. Nu știe nimic despre otrăviri. Atunci cine e ucigașul? Planul meu a mers, și totuși nu a mers deloc.

Mai țipă o dată când îi retez o şuviță de păr. Tot vreau o amintire.

Se aud glasuri în fața latrinelor. Glasuri de bărbați neliniștiți. Deschid ușa. Băiatul cu lămpaș și trei gărzii traversează iarba dinspre cort. Băiatul cu lămpaș arată spre mine, iar un soldat ridică felinarul. Când lumina îl atinge pe gardistul din față, văd că nu e deloc un gardist. E Degete Negre.

Țâșnesc afară și o iau pe după latrină. Lipită cu spatele de dosul ei din lemn, îmi cercetez opțiunile. Câmpul e mare și deschis, un loc prost să te ascunzi. Într-o parte e bucătăria în aer liber și cortul cel mic unde se așază bucatele în farfurii. În cealaltă, e cortul cu costumele actorilor. Trag cu ochiul după colț. Aproape au ajuns la mine. Îmi împreunez mâinile ca să am noroc și pornesc în goană spre cortul cu costume.

Glasul lui Degete Negre tună în noapte.

– Opriți-o!

Aud bufniturile cizmelor gărzilor pe pământul din spatele meu. Pantofii mei cu talpă de plută mi se bălăbănesc sub tălpi. Nu îndrăznesc să mă opresc. Dacă mă prind, de data asta nu mai scap. Îmi imaginez o sabie cum îmi taie capul și alerg mai iute. Cu o smucitură bruscă, glezna mi se duce într-o parte. Scâncesc de durere, dar merg mai departe, pe jumătate șchiopătând, pe jumătate alergând spre cort. Aud o răsuflare grea de bărbat la câțiva pași în spate. Câțiva pași și gata. Cu un ultim avânt, intru în cort, chiar înainte ca gărzile să mă prindă.

29. SEMINȚE DE MUȘTAR

E întuneric înăuntru, însă disting umbrele cuferelor și stativelor pentru costume. Mai văd doi oameni, unul îl ajută pe celălalt să se îmbrace sau să se dezbrace – nu știu care – la lumina unui felinar așezat pe podea, acoperit cu hârtie, ca lumina să nu fie prea puternică. Singura ieșire mai e ușa ce duce în cortul principal. Pășesc în spatele unuia dintre stativale pline cu haine și costume, dispărând printre catifele și brocarturi, tocmai când un curent de aer în urma mea îmi indică sosirea gărzii. Cu grijă, mă las la pământ. Văd picioarele actorilor într-o parte a cortului și picioarele gărzii – ba nu, ale gărzilor, căci sunt doi soldați – lângă intrare. Apoi mai intră o pereche de picioare. Degete Negre.

– Unde-i fata? tună el.

– Acum se joacă piesa! șoptește unul dintre actori. Chiar pe partea cealaltă a canavalei de colo.

Un cântec de flaut și o voce dulce se aud din cortul principal, parcă drept dovadă.

– Astea-s treburile reginei, răspunde Degete Negre, doar puțin mai încet. A intrat aici o fată. Iar voi o să mă ajutați s-o găsec.

Glasul lui e suficient de amenințător încât actorul să răspundă iute și scurt:

– Singurul loc e la costume.

– Atunci căutați în costume, zice Degete Negre nerăbdător.

Printre haine văd un gardian împungând cu lancea un morman de haine dintr-un cufăr.

– Nu stați acolo ca niște măgari! strigă Degete Negre.

Și picioarele actorilor prind a se mișca. Unul dintre ei vine în capătul îndepărtat al stativului după care mă ascund.

– A durat două ore până când devoratoarea de păcate cea bătrână a murit sub pietre, se aude glasul lui Degete Negre.

Ziditorule, știe că sunt eu. Păr de Aur trebuie să-i fi spus.

– Mai întâi, sângele i-a fost împins în cap și în membre. Degetele de la mâini și de la picioare i s-au făcut vineții și s-au umflat ca

niște cartofi.

Aerul din piept mi se îngroașă. Încerc pânza cortului din spatele meu, ca să văd dacă mă pot strecura pe dedesubt, dar e prinsă bine în țărugi.

– Apoi vinele ochilor i s-au spart și a plâns lacrimi de sânge. Asta a fost în primele minute.

Simt cum hainele se leagănă când actorul înaintază de-a lungul stativului, privind printre veșminte. Mă strecur până ce ajung la capătul stativului, ascunzându-mă după ultima robă. Dincolo e doar câmp deschis între mine și gardianul care împunge hainele din cufere.

– Mmm, continuă Degete Negre. Coastele i-au străpuns pielea și toate zămurile i s-au scurs afară, ca la o găscă în frigare.

Degetele actorului apar deasupra mea. Strâng tare ochii în timp ce un suspin îmi urcă în gât. Dar nu, am să dau piept cu soarta așa cum ar face mama. Deschid ochii și din adâncul gâtului îmi adun un gogoloi de flegmă. Înainte să mă toarne, am să-i scuip în față. Actorul desface hainele.

E Paul.

Clipa durează o viață. Eu îl privesc cu atenție. El vede că sunt eu. Un sunet slab când își trage răsuflarea. Paul, care dacă n-ar fi fost Brida, m-ar fi lăsat să mor pe Alea Spițerilor. Care aproape a aruncat în mine cu pietre. Care mi-a zis că sunt „o contaminare” și „o jechoasă”. Care are gărzi înarmate și pe secretarul reginei în spate, ordonându-i să mă găsească. Știu deja că are să mă dea în gât. Ar trebui să-i scuip flegma drept în ochi acum, înainte să o facă.

Dar nu scuip. Dintr-odată nu vreau să-mi înfrunt sfârșitul ca mama, luptându-mă ca o vulpe. Vreau să dau pieptul cu el așa cum îmi închipui că a făcut-o Ruth, puternică. Înghit scuipatul. Îl privesc drept în ochi, nu dur, nu tremurând, doar îl fixez cu privirea.

Paul mă privește la rându-i. Nu dur, nu tremurând. Solemn.

– Nu-i nimeni aici, îi strigă Paul lui Degete Negre, lăsând roba să cadă la loc în jurul meu.

Îmi înghit un chicotit, aproape dându-mă de gol.

– A intrat aici! șuieră Degete Negre.

Aud plesnitura unei palme lovindu-l pe Paul peste față și bufnetul lui când aterizează greoi pe pământ.

– Tu, îi spune Degete Negre unui gardian. Caută din nou prin stativ.

O pereche de cizme părăsește cuferele și vine drept spre locul unde sunt ascunsă. O lamă de sabie sfâșie roba de lângă mine. Într-o clipă am să fiu străpunsă ca un iepure.

– Sire! strigă Paul brusc.

Văd picioarele lui mergând spre ușa cortului ce dă în afară.

– Ce mai e? zice Degete Negre, întorcându-se spre el.

– Uitați. Uitați aici, zice el și trage de partea de jos a canavalei. Poate că era un țăruș slăbit.

Gardianul îngenunchează ca să verifice. Într-o clipă au să-și dea seama că nu e nici un țăruș slăbit.

Atunci mă prind de jocul lui Paul. Le-a atras atenția dincolo de partea mea de cort. Degete Negre și gărzile se uită în altă parte. Paul îmi dă șansa să fug pe ușa care dă spre scenă. Unde sute de oameni, printre care și regina, ascultă o piesă chiar în clipa asta. Dar am oare de ales?

Cu Degete Negre și gărzile întorși încă spre Paul, șchiopătez pe glezna lovită până spre intrarea pe scenă. Mă uit în urmă o singură dată. Degete Negre privește în timp ce gărzile lui trag de canavaua cortului. Chipul lui Paul e întors spre ei, dar ca o pisică, întoarce ochii spre ai mei. Sunt la fel de ursuzi ca întotdeauna, însă se uită drept la mine. Iute ca fulgerul, dau din cap în semn de mulțumire, apoi mă strecor prin canava.

30. FRIPTURĂ DE VITĂ

Mă aștept să simt o sută de ochi ațintiți asupra mea. Mă aștept ca toți oamenii puternici din țară să strige: „Ia te uită!“ Mă aștept să fiu nevoită să fug. Dar când ies din cort, nu se întâmplă deloc așa.

Pe scenă stă în picioare unul dintre panourile plate de lemn, chiar în fața mea, mai înalt decât cel mai înalt bărbat. Nu văd deloc oameni, dar sunt aproape. Îl aud pe Frederick vorbind pe partea cealaltă a panoului. Eu sunt doar în spatele scenei.

Gleзна îmi zvâcnește. Carnea se umflă. Deodată se aude o trompetă și aud un hureit ușor. Ridic privirea și văd cum celălalt panou de lemn coboară repede. Intră în șanțul săpat special. Încă un hureit și primul panou începe să se ridice. Unul dintre actori stă într-o parte a scenei și mânuiește sforile.

În același timp, actorul cu părul lung vine în spatele panoului din culise, unde sunt și eu. E îmbrăcat ca o femeie. Își smulge boneta și fusta de deasupra și scoate la iveală ceva ce arată a haine de noapte femeiești pe dedesubt. Se mișcă așa de repede încât la început nu mă vede. Dar apoi, deodată, strigă alarmat. Îl aud pe Frederick pe scenă, dincolo de panou, zicând:

– Iubirea mea?

Sună altă trompetă. Păr Lung flutură sălbatic din brațe, făcându-mi semn să plec. Frederick strigă din nou de pe scenă:

– Iubirea mea, de ce întârzii?

Într-o clipită, Păr Lung țâșnește iar după panou, întorcându-se la piesă.

Trebuie să fug. În partea îndepărtată a scenei stă actorul care mânuiește sforile panourilor. Dincolo de el sunt muzicanții. Iar mai departe, slavă Ziditorului, văd un valet care duce un vas gol. Cortul mic pentru aranjarea bucatelor nu e departe, iar de acolo pot să fug pe câmp.

Mă strecor până la marginea panoului cu decoruri. Dar apoi mă opresc. Mai rămân totuși cinci pași între mine și actorul care

mânuieste sforile. Cinci pași de scenă deschisă unde o să fiu văzută de toată lumea din public.

N-am ce să fac. Iau hainele pe care Păr Lung le-a lăsat pe podea și mă îmbrac cu ele. Sunt prea mari, ceea ce e un lucru bun, fiindcă fața mi-e umbrită de boneta largă. În timp ce mă îmbrac, văd o bâță precum cele pe care le poartă gardiștii noaptea, vârată în spatele decorurilor, spre a fi folosită în piesă. Glezna abia dacă îmi susține greutatea, așa că o iau pe post de baston. Îi aud pe Frederick și Păr Lung schimbând jurăminte de iubire în fața publicului. Cu puțin noroc, oamenii o să fie atât de prinși de jocul lor încât n-o să fie deloc atenți la mine când traversez scena prin spatele lor. Rostesc o rugăciune tăcută și ies șchiopătând în lumină.

Tocmai când ies din spatele panoului, Păr Lung țâșnește prin jurul lui ca să iasă din nou cu repeziciune. Ne izbim drept unul într-altul, căzând grămadă. Dacă speram să evit să mă observe cineva, am eșuat lamentabil. Toți ochii din cort se întorc brusc spre mine. De atâtea luni sunt văduvită de privirea oamenilor, iar acum sunt mai multe chipuri întoarse către mine decât am văzut în toată viața. Nu pot să respir. Nu pot să mă mișc. Încremenesc în loc.

– Iubirea mea... ce-i asta?! se aude glasul lui Frederick.

Păr Lung se ridică singur. Din nas îi curge un firicel de sânge, unde pesemne l-am lovit cu capul.

– Ah, iubirea mea, ai fost rănită de această... sosire neașteptată.

Frederick vorbește tare, de parcă încă ar juca pentru public. Păr Lung își duce mâna la nas.

– Cine este această făptură care inoportunează întâlnirea noastră? zice el, tot pentru mulțime.

Frederick se uită la mine de sus.

– Se pare că este... oh, Ziditorule, zice, șoptind ultima bucată pe sub mustăți.

M-a recunoscut.

– Este inconștientă? întreabă iute Păr Lung.

– Doar uluită, cred, răspunde Frederick.

Se apleacă și îmi înfășoară șalul în jurul gâtului. Îmi ascunde colierul.

– Cine este și de ce a dat peste noi atât de pe neașteptate?! stăruie Păr Lung.

– Nu vezi, iubirea mea? răspunde Frederick. E bunica mea.

Frederick mă împunge cu vârful piciorului. Eu vreau să mă mișc, dar sute de ochi par să mă țintuiască de podea.

– Bunica ta! spune Păr Lung. Aici, în cea mai tainică dumbravă a noastră. Ce soartă stranie te urmărește!

– Ajută-mă, iubirea mea, îl îndrumă Frederick.

El și Păr Lung mă iau fiecare de câte un braț. Împreună mă ridică în picioare. Glezna sucită cedează sub mine.

– Vai, păi bunica ta e oloagă, vorbește Păr Lung, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

Mă uit după bâta de gardist.

– Da, și mută, adaugă Frederick.

Păr Lung zărește bâta de pe podea.

– Oloagă, mută și cu un baston după ea. O femeie rară, într-adevăr.

– Bunica mea se trage din marea Boadicea, regina războinică a celților. Este cea mai aprigă protectoare a mea, inventează Frederick. Fără îndoială, a venit să ne avertizeze în privința punșășilor răufăcători care umplu pădurile acestea. Bunica mea dragă, îți mulțumim pentru vigilență.

Răsuflarea mi-a revenit. Îndrăznesc să fac un pas.

– Ah, se duce! zice Păr Lung. Mă îndepărtez șchiopătând spre o latură a scenei. Nu, nu, pădurea e în spatele nostru, dragă doamnă, mă îndeamnă Păr Lung.

– Mereu și-a urmat doar drumul ei, strigă Frederick. Mă îndoiesc că o s-o mai vedem. Vreodată.

Rostește ultimele cuvinte pe un ton puțin cam aspru.

Ies de pe scenă, trec pe lângă mănătorul de sfori uluit și o ceată de ajutoare de bucătărie care se holbează la mine. Muzicanții vin pe urmă, așezați pe scaune. Trec pe lângă un flautist și un bărbat care cântă la o lăută lungă. Printre muzicanți îl zăresc pe Făuritorul de Instrumente care își trece arcușul peste coardele zguduitorului de piepturi. Se uită în direcția mea. Când vede că sunt eu, tresare de parcă ar fi fost mușcat.

Intrarea în cortul cu bucate e drept în față. Se deschide apoi spre câmp. Sperând că privirile oamenilor s-au întors la Frederick și Păr Lung, intru șchiopătând în cortul cu bucate.

Sunt aproape liberă. După ce traversez câmpul, n-am să mă opresc nici măcar la mine acasă. Am să trec râul, am s-o apuc pe drum și am să plec hăt departe.

Mesele din cortul cu bucate sunt pline acum de vase murdare, iar ajutoarele le mută în coșuri și le scot afară să fie spălate. Numai pe o singură măsuță mai sunt bucate. Sunt mai multe marțafale, castroane cu fructe glasate și alte dulciuri. Un bucătar-șef le dă ordine la doi bucătari de rang mai jos care tot aranjează dulciurile pe platouri. E și o femeie care muncește la masă și poartă o bonetă ca a mea, așa că nu pot să-i văd chipul.

Dintr-odată, ordinele bucătarului-șef încetează.

– Dumneata ce faci aici? zice el cu glas tare.

Mă pregătesc să fug șchiopătând, dar nu cu mine vorbește. Vorbește cu cealaltă femeie cu bonetă.

– Regina a cerut asta, răspunde femeia, ținând un vas lustruit cu frișcă bătută cu vin în mâinile înmănușate.

– Toate cererile reginei vin prin secretarul bucătăriei, milady, spune bucătarul. Pentru siguranța reginei.

O măsoară din cap până-n picioare.

– Cum te numești, milady?

Femeia se întoarce astfel încât boneta îi acoperă fața.

– O faci pe regină să aștepte după dumneata? Are să-ți ia capul.

Vorbele ei sunt aspre, însă miros a putregai.

Bucătarul șovăie, iar femeia se duce iute spre cortul principal – și spre regină – cu vasul cu frișcă bătută în mână. Cu un pas dureros, o ajung din urmă când trece și-i răstorn vasul din mâini drept pe podea.

Ea se lasă în genunchi de parcă ar putea salva crema. Tot nu i-am văzut chipul, dar bucătarul trebuie să-l fi văzut, fiindcă spune:

– Ești fiica lui Lady Katryna, Ziditorul să-i aibă sufletul în pază, nu-i așa? Lady Miranda!

Boneta femeii tresare la auzul numelui ei. Lasă frișca bătută și fuge spre ușa ce dă în câmp. O clipă mai târziu a dispărut.

Fiica lui Lady Katryna și a baronului Seymaur. Purcica Vopsită a vorbit despre ea. Katryna a murit la naștere, iar Seymaur a fost executat pentru trădare. Fiica lor ar fi avut titlul și moștenirea confiscate de tron. Îmi trece prin minte că această Lady Miranda are un motiv foarte bun s-o urască pe regină.

Bucătarul-șef se lasă pe vine deasupra vasului și gustă puțin dintr-o lingură. Scurpă afară.

– Ce e? întreabă unul dintre ceilalți bucătari.

– Are gust rău. S-ar putea să fie otravă, răspunde el pe un ton aspru. Cheamă-l pe secretarul reginei.

Degete Negre. Atunci o urmează pe Lady Miranda și ies în goană din cort.

31. ZGÂRCI

Trupul Mirandei e întunecat în lumina slabă a focurilor din bucătăria în aer liber. Aleargă, dar nu prea bine. E întuneric, iar câmpul nu e neted. Și fără îndoială ea e obișnuită cu pietre netede sub tălpile încălțate în papuci ușori.

Mă îndepărtez de ea. Nici eu nu alerg bine. Glezna mă tot împiedică. Dar latrinele nu-s departe. O să mă ascundă întrucâtva, iar de acolo o să traversez câmpul și o să pornesc spre oraș. Tot ce știu e că vreau să stau departe de Miranda. Cu puțin noroc, Degete Negre o să se ducă mai întâi la ea.

Când dau colțul și trec dincolo de latrine, îi aud glasul.

– Milady? Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mă uit în urmă la bucătăria în aer liber. Brațul încă îi e înfășurat într-o cârpă. Șoarece de Țară.

Ar trebui să merg mai departe. Ar trebui s-o rup la fugă spre marginea câmpului înainte ca Degete Negre și gărzile lui să iasă roind din cort. Dar e singur cu o ucigașă. Răsuflu iute și greoi. Iarba îmi gădilă glezna umflată.

– Ce... de ce ești aici? zice Miranda.

– Era prea cald în cort, am ieșit puțin la aer. Lady Miranda, așa-i? Nu vă simțiți bine? Alergați.

– Nu mă simt bine, da. Și m-am întors. Spune-mi, încotro e drumul?

– Drumul? Am să chem pe cineva să vă ajute. Trebuie să fie vreun băiat cu lămpaș prin preajmă.

Șoarece de Țară se întoarce spre cortul principal.

– Hei! strigă el. Hei!

Iute ca o vulpe, Miranda scoate cu mâna înmănușată o frigare lungă de fier din locul ei de lângă un foc.

– Taci din gură! spune Miranda, împungând aerul din fața lui Șoarece de Țară. Fă cum spun eu și du-mă până la drum sau îți scot mațele pe afară.

Trupul îi e încovoiat de parcă ar fi încolțită de câini. Până să mă dumiresc, o iau la fugă spre ei.

Mă vede cu coada ochiului și face un pas în spate fără să gândească. Bun, s-a dezechilibrat. Dar tot mai are țepușa. Dinții ei ascuți lucesc de grăsime de carne când se întoarce asupra mea. E prima dată când o văd pe de-a întregul. Un chip ușor de uitat, într-o rochie simplă de lână, cu mâneci largi. O broșă mică de aur, singurul ei ornament pentru banchet. Lady Miranda este Chip de Terci. Fata care se culca nemâncată în castelul lui Bethany, cu toate că mama ei fusese regină.

Cu glezna lovită, n-am prea multă speranță în luptă, așa că mă folosesc de ceea ce am. Ridic *D*-ul de pe colier ca să prindă lumina focului.

Dar Chip de Terci nu se sperie ca Păr de Aur. Nici măcar răsuflarea nu i se schimbă. Asta ar trebui să-mi servească drept avertizare. E disperată sau nebună. Într-adevăr, înainte să mă pot gândi ce să fac, se năpustește și mă taie cu cârligul. Glezna mi se răsuțește când mă smucesc din calea ei. Cad grămadă la pământ, aproape aterizând într-o groapă cu foc. Căldura tremurândă îmi înfierbântă fața. Mă rostogolesc într-o parte și mă trezesc că mă uit drept în dinții țepușei lui Chip de Terci.

Se aude o bufnitură când Șoarece de Țară se năpustește asupra ei, lovind-o peste mână și aruncând țepușa pe jos. Ea o zbughește după frigare și se ridică ținând-o cu două mâini, ca pe un paloș.

– Vă omor pe amândoi.

Șoarece de Țară e pe jos, ținându-se de brațul ars și răsuflând greoi. A fost prea mult pentru el s-o doboare pe Chip de Terci. Ea îl încolțește, ridicând frigarea de parcă ar fi gata să lovească.

Urlu singurele cuvinte care mi-au mai rămas:

– Spune-mi păcatele tale!

Glasul meu o sperie și rămâne nemișcată, cu țepușa tot ridicată pentru a lovi.

– Ești răzbunarea Ziditorului? răsuflă ea.

– Păcatele tale, zic eu.

Alt plan nu am.

Chip de Terci rămâne cu țepușa îndreptată spre Șoarece de Țară.

– Dacă m-ai urmărit, atunci îmi știi păcatele.

– Recită-le, strig eu.

Chipul ei își pierde deodată caracterul anost.

– Le-am omorât.

Vorbește aspru și direct, de parcă n-ar avea pic de rușine să rostească acele cuvinte cu voce tare.

– Tatăl meu s-a culcat cu regina când ea avea paisprezece ani. Știai asta?

Mă cercetează să vadă dacă sunt surprinsă și vede că nu sunt. Zice mai aspru:

– Corliss și ceilalți profesori m-au învățat să citesc latina, greaca, ebraica. A fost singura binefacere pe care am primit-o. Și ce-am avut de câștigat de pe urma ei? Am descoperit o tapiserie cu rușinea reginei țesută înăuntru. Regina a rămas grea cu propriul tată vitreg, dragul meu *papa*.

Țepușa rămâne îndreptată spre Șoarece de Țară.

– Gâsculița aia guralivă de Tilly Howe mi-a confirmat după ce i-am dat suficient vin. Tilly a moșit copilul. Regina le-a pus pe Corliss și pe restul să jure că o să-l omoare. Iar acum eu le omor pe ele. Pentru fratele meu vitreg care a fost ucis. Pentru mama mea, care a fost trădată de soțul ei și de fiica vitregă. Pentru norocul care mi-a fost furat.

Se uită la colierul meu.

– Tu știi adevărul. Le-ai auzit Recitățile. Pe sicriele lui Corliss și Tilly au fost inimi.

Da, știu adevărul. Nu s-au recitat inimi. Dar Chip de Terci așa crede. Nu știe că acel copil din flori nu a fost ucis. Tilly Howe i-a ascuns asta.

– Astea sunt păcatele mele, zice ea, cu un soi de mândrie-n glas. Am ucis două. Focul a fost un accident.

Arată cu capul spre Șoarece de Țară.

– E mai greu de controlat decât otrava, dar bătrâna nu voia să bea vinul adus de mine. Oricum o să moară curând. Arsurile i s-au înnegrit și are febră de la putrefacție. Nu mai rezistă nici două zile. Iar acum că regina e singură la fel ca mine, am s-o ucid și pe ea.

Privirea îi este cuprinsă de negură, iar degetele i se strâng pe mânerul țepușei. O să încerce să ne omoare.

Se retrage ca să atace, așa că sar dintr-odată asupra ei, apucând mânerul țepușei. Ne luptăm amândouă cu el. Ani de frecat și clătit așternuturi te clădesc altfel decât ani de citit și brodat; cu toate astea, se ține bine, trăgându-mă într-un cerc în jurul ei. Simt deodată cum căldura îmi cuprinde picioarele. M-a întors lângă un foc. Isteață ca o vulpe, fata asta. O îmbrâncesc cu putere, dar glezna îmi cedează și alunecă în groapă, iar tăciunii îmi ard călcâiul. Dacă mă mai împinge o dată, o să cad cu totul în flăcări.

Întind mâna în spate. Metalul îmi frige palma când prind mânerul unei căldări atârnată de țepușă. Chirăi ca o cioară și o legăn cât de tare pot ca s-o lovesc peste față. Îi nimerește maxilarul, dându-i capul pe spate cu un pârâit. Aterizează pe iarba călcată în picioare, gemând ca o fiară.

Și eu cad pe iarbă, răsuflând greoi. Dar ceva ascuțit mă împunge în piept. Este o broșă de aur, cea pe care o purta Chip de Terci. Trebuie să-i fi căzut în timp ce ne luptam. Mi-o scot din piele. O pereche de aripi aurii. Emblema baronului Seymaur. Pesemne că e singura ei amintire din familie. Îmi aduc aminte că am văzut aripile în noaptea aceea îngrozitoare, în sala drapelurilor din castel, lângă emblema Katrynei, cu o fată ieșind dintr-un trandafir.

Nu, aripile aurii nu erau în sala drapelurilor. Dar simt că am văzut cele două embleme laolaltă. O fată ieșind dintr-o floare și aripi aurii. Unde erau?

Atunci îmi amintesc. Le-am văzut în tapiseria lui Corliss. În copac, era o fată cu aripi aurii, care ieșea dintr-o floare. Cele două embleme, unite ca una singură.

Toată imaginea îmi vine în minte, regina care se ținea cu o mână de pântec și atinge copacul cu cealaltă. Emblemele unite sunt rodul copacului. Rodul copacului reginei.

Dintr-odată garniturile lunecă la locul lor, iar lacătul se deschide.

Mă ridic nesigură pe picioare. Pe iarbă, Chip de Terci s-a ridicat în palme și în genunchi.

– Nu ți-am spus lista de bucate, îi strig eu.

Chip de Terci înalță capul. Falca îi atârnă într-un unghi îngrozitor.

– Când vei avea parte de moartea cuvenită unei trădătoare, spun eu, voi mânca inimi de porc pentru fiecare dintre femeile pe care le-ai ucis.

Chip de Terci se ridică în genunchi.

– Nu-i nici o pedeapsă pentru că te-ai născut din flori, îi zic eu.

Capul i se întoarce spre mine, iar ochii îi sunt nedumeriți.

– Însă dacă reușești s-o ucizi pe regină, continui eu, voi mânca inimă de lebădă pe sicriul tău. Pentru că ți-ai ucis propria mamă.

Se uită la mine și nu-i vine să creadă. Însă eu am dreptate. *Pântecul știe*. Chip de Terci a citit cuvântul străin, *Chavah*, pe tapiserie și a crezut că e singurul mesaj, cum fac oamenii care știu să citească. Însă oamenii de rând văd sensul din imagini, ca semnele cerșetorilor.

Tapiseria spune că pruncul din flori al reginei Bethany e copilul baronului Seymaur și al Katrynei. Cel puțin, copilul despre care *se crede* că ar fi al baronului Seymaur și al Katrynei. Chip de Terci e copilul din flori al reginei.

– Asta-i o minciună! strigă Chip de Terci, cu falca ruptă.

Contesa euharistică din temniță a fost una dintre doamnele de companie ale Katrynei. A vorbit despre un cuc, iar eu la vremea aceea am crezut că vorbește în dodii, dar nu era așa. Pesemne știa și ea adevărul, sau cel puțin îl bănuia.

Bethany a vrut să ucidă copilul din flori. Le-a rugat pe Corliss, Tilly și pe Purcica Vopsită s-o facă. Ele au jurat că așa vor face. Dar apoi au înșelat-o. Au ajutat-o pe Bethany, însă nu așa cum le-a cerut ea.

Când travaliul Katrynei a luat întorsătura cea rea, nu doar Katryna s-a stins. Și pruncul a murit. Plăpânzi sunt pruncii. Corliss și ceilalți l-au înlocuit cu copilul din flori al lui Bethany. Au prefăcut un copil din flori într-un copil schimbat.

– Au fost inimi pe sicrie! țipă Chip de Terci, cu dinții strânși.

– Au fost puse acolo pe nedrept, zic eu în cele din urmă, cu voce tare. Nu știu cine le-a pus acolo, însă n-au fost recitate.

O las să digere ce i-am spus preț de o răsuflare. Apoi mai spun un ultim lucru.

– Le-ai omorât pe singurele femei care au vrut să rămâi în viață. Corliss, Tilly, Purcica Vopsită. Toți ceilalți, dacă află cine ești, o să te vrea moartă.

E o femeie isteță Chip de Terci și văd cum garniturile din inima ei se așază la locul lor. Ochii îi strălucesc și apoi se întunecă. Știe că e adevărat.

Din direcția cortului principal se aud țipete de bărbați. Degete Negre și gărzile. Chip de Terci se ridică brusc în picioare și pornește împleticindu-se pe câmp. Și eu trebuie să fug.

Îl caut pe Șoarece de Țară, care văd că se ridică. Gărzile o să ajungă aici curând. O să fie în siguranță cu ei. Sângele îi îmbibă bandajele de pânză. Nu, nu pânză. Are umărul înfășurat într-un șal. Cel pe care l-am lăsat în urmă.

Preț de o clipă, se uită la mine. Apoi se întoarce și strigă spre gărzile care vin din cortul cel mare.

– A fugit încolo, și le arată cu degetul departe de noi, în direcția lui Chip de Terci.

Șoptindu-i un mulțumesc din suflet, pornesc clătinându-mă spre câmpul întunecat.

32. TERCI DE GRÂU

Mă întind din nou pe mormântul tatei. Pare cel mai sigur loc unde să aștept să treacă Degete Negre și gărzile lui. Și știu că n-am să mă întorc multă vreme de-acum încolo. Degete Negre. Salcie. Chip de Terci. Am nevoie de un loc nou, unde nimeni nu vrea să mă vadă moartă.

Privind în sus de unde stau întinsă la piatra de mormânt, O, N și S din OWENS arată la fel, cu toate că sunt cu susul în jos. Parcă e un fel de vrăjitorie că pot face asta. W, pe de altă parte, se preface în M de la May. Iar E devine ceva ce nu recunosc. Seamănă întrucâtva cu situația în care mă aflu acum. Unele dintre lucrurile legate de mine sunt aceleași. Altele sunt noi. Iar altele și-au pierdut tot sensul.

Rostesc trei rugăciuni pe mormânt. Două către Ziditor, prima în semn de mulțumire că mi-a călăuzit pașii, ajutându-mă să străbat în siguranță câmpul, cu toate că glezna mi-e umflată și distrusă și am mâna arsă rău. Iar a doua, o rugăciune ca să ies în siguranță din oraș. A treia rugăciune e către mama mea, fiindcă m-a învățat toate lucrurile pe care credeam că nu vreau să le știu. Acum înțeleg că am avut nevoie de sângele Daffrey ca să ajung așa departe. Ca să-mi îndeplinesc promisiunea făcută lui Ruth. Și o să am nevoie de sângele meu Daffrey și în lunile următoare. Închei rugăciunile ca întotdeauna: *Așa să fie. Așa să fie. Așa să fie.*

În cea mai întunecată parte a nopții, mă întorc în Dungsbrook. Brida stă pe covorul meu devenit acum al ei. Jane și copiii ei dorm în cealaltă parte a vetrei. Îmi scot fusta pe care am luat-o de la actorul din culise și o așez lângă Brida. Un dar. Mi-aș dori să am ceva și pentru Paul.

Brida îmi vede mâna arsă și respiră zgomotos prin nasul ei mutilat de boală. Arată spre borcanul cu grăsime de lângă oala de gătit. Îmi pun un gogoloi mare pe mână și strecor borcanul în buzunarul șorțului, pentru mai târziu.

Sus, în pod, pun înapoi boneta pe care am luat-o. Apoi deschid lada lui Ruth, pentru ultima dată. Îi ating inelul și pandantivele făcute pentru pruncii ei care n-au trăit. Acum știu de ce au fost otrăvite femeile. Încă e un mister dacă Chip de Terci o să fie prinsă și cine a pus inimile de căprioară pe sicrie. Dar am făcut tot ce am putut pentru Ruth. Știu asta.

Dintr-odată, ușa de jos se deschide. Mă încordez din tot trupul, sunt sigură că-s Degete Negre și gărzile lui. Dar nu-i nici un glas, doar pași ușori. Pesemne că-i Paul sau Frederick, întors de la banchet. Rămân nemișcată și tăcută multă vreme după ce încetează pașii, doar ca să fiu sigură. Apoi îmi iau lada. Înăuntru pun șuvița lui Păr de Aur. La fel ca lucrurile din celelalte lăzi ale devoratoarelor de păcate, nimeni n-o să știe toată povestea lor. Dar tot e ceva. Un semn că am trăit și am contat.

Când cobor scara, se aude un mieunat încet. La început mă gândesc că-i pruncul lui Jane văitându-se în somn. Dar nu-i așa. E un pisoi. Drept în mijlocul podelei. Pesemne că l-a lăsat cine o fi deschis ușa. Ce lucru straniu! Pisioul are o fâșie de material legată în jurul gâtului. Materialul seamănă cu șalul meu pierdut.

Fug la ușă și mă uit afară, însă drumul e pustiu. Înăuntru, mă uit lung la pisoi. Îl iau în brațe și-l așez în buzunarul șorțului, lângă borcanul cu grăsime.

Mângâi blana pisicii în timp ce mă strecur prin spatele casei. Vreau să mă duc la Domus Conversorum ca să-i mulțumesc Făuritorului de Instrumente pentru ajutor. Însă nu vreau să fiu văzută. Și am o senzație stranie că o să-l mai văd și altă dată.

În schimb, trec prin curtea vopsitorilor cu drobușor, fiindcă duhoarea înseamnă că e ultimul loc unde ar vrea să se ducă orice urmăritori. Găsesc un băț gros de care mă ajut ca să pot pași cu glezna dureroasă și pornesc de-a lungul marginii mlăștinoase a râului, pe lângă locul unde porcarii aruncă măruntaiele și unde greblașii ard gunoaie, merg și merg până ce nu mai văd nici un semn de vreo așezare omenească, ci doar niște garduri de piatră și pășuni. Merg până când glezna nu mă mai ține.

Pisioul și cu mine ne facem patul într-o stână. E umezeală și miroase a acru, dar e destul de cald. Eu și Șoarece, cum am botezat

pisoiul, lingem grăsime din borcan, în locul mesei de seară.

Nu sunt sigură unde o să mergem. Dar oriunde sunt oameni, au nevoie de o devoratoare de păcate.

DUPĂ

FRIȘCĂ BĂTUTĂ CU VIN

Aș fi putut să arunc colierul. Aș fi putut să urc pe o barjă și să mă îndrept spre un țărm străin. Aveam de ales. În schimb, am ales să merg în continuare. Am mers pe poteci împădurite. Pe câmpuri. Prin sate. Ori de câte ori mă vedeau oamenii, ori de câte ori căscau ochii la o cerșetoare singuratică ce le intra pe terenuri fără să i se dea voie, ori de câte ori dădeau să cheme un gardist, duceam mâna la colier și se îndepărtau. Colierul s-a dovedit a-mi fi tare de folos. L-am purtat zi de zi cât am mers. Noaptea stătea în ladă. Îl purtam când am găsit un loc care mi s-a părut potrivit.

Orașul pe care l-am ales e mai mic decât cel unde am crescut. Dar e aici o școală pentru Slujitorii Ziditorului, care-l ține plin de lume. Era o devoratoare de păcate care trăia aici când am sosit, dar n-a părut deloc surprinsă când am deschis ușa casei cu *D*-ul atârnat deasupra ușii, ținând în mână un pisoai slăbănog.

E bătrână și nu pare s-o mai surprindă nimic. Mă duc cu ea la Recitări și la Devorări, iar uneori, când nu se simte bine, mă duc singură.

Într-o zi, când toamna a început să alunge lumina dimineților și serilor, sunt chemată la Recitarea unui bătrân. Este o zi în care devoratoarea de păcate nu se simte bine. Îmi pun colierul și mă duc singură.

Bărbatul a fost doctor, recită el. A lucrat pentru o familie de viță nobilă cea mai mare parte din viață, însă a plecat din serviciul lor când fata familiei, femeie măritată deja, a murit la naștere, precum și pruncul ei la scurt timp după aceea. N-a mai suportat să rămână. Dar înainte să plece, a făcut ceva.

– Am luat parte la o fărădelege gravă.

Nu dă nume, însă încep să pun lucrurile cap la cap, fiindcă bătrânul care își recită păcatele este bătrânul doctor Howe. Tatăl lui Tilly. Doamna pe care a slujit-o a fost Katryna. Iar fiica ei vitregă a fost Bethany.

Alt bătrân stă cu doctorul Howe. Un bărbat cu cocoașă și o privire veselă în ochii bulbucați. Când bătrânul doctor Howe începe să plângă din pricina amintirilor, bărbatul cu ochii bulbucați îi ia mâna și i-o duce la obraz, ca o mamă sau o moașă.

Doctorul Howe îmi povestește și restul, fără să-l îndemn măcar, confirmând ce am ghicit pe câmp în noaptea aceea.

– Fata vitregă era și ea rămasă grea, și avea o sarcină înaintată.

Își încetinește cuvintele.

– Le-a pus pe doamnele ei să jure că o să sufoce pruncul în leagăn când se va naște.

Bătrânul doctor se adună.

– Am decis... Am fost de acord, se corectează el, să o salvăm de la ruinare. Aveam să îngropăm trecutul, dar nu puteam ucide fetița. Am așezat-o într-un loc unde să fie în siguranță și n-am mai vorbit niciodată despre asta.

Bărbatul cu ochii bulbucați e cel căruia îi dau lista de bucate. Are un miros de mucegai care îmi amintește de Salcie, însă privirea lui e plină de durere când notează bucatele pe o tăbliță.

Două zile mai târziu, devoratoarea de păcate cea bătrână și cu mine suntem la Devorarea pentru bătrânul doctor Howe, din casa lui spațioasă. O mulțime de oameni vin să se uite. Odaia principală are o tapiserie mare în fața locului unde au așezat sicriul. Înfățișează câmpiile cerești și pe Adam, paznicul câmpurilor și livezilor. Îmi amintește de tapiseria lui Corliss și mă gândesc că n-am aflat nici până acum cine a așezat inimile de căprioară pe sicriile femeilor.

În timp ce mestec semințele de muștar, mă gândesc bine la asta. Regina Bethany a crezut că pruncul ei a fost ucis. S-ar fi așteptat să vadă inimi de căprioară pe sicriile lui Corliss și Tilly. Poate că cineva a pus inimile acolo ca să continue povestea. Poate a crezut că regina ar fi poruncit să fie ucis copilul din flori dacă ar fi aflat. Sau poate au crezut că l-ar revendica. Bună-mea zicea că odată ce pruncul a ieșit și-i viu, mama nu mai poate să-l lepede. O regină cu un copil din flori și-ar pierde tronul, iar sfetnicii cei mai apropiați ar pierde și ei totul odată cu ea.

Îl văd pe bărbatul cu ochii bulbucați, pe un scaun din fundul odăii. Mă întreb de ce nu se așază mai aproape de sicriu. Pesemne că-i o rudă apropiată de vreme ce a luat lista de bucate pentru doctorul Howe.

Ceva mă irită. Alt bătrân care a luat o listă de bucate. Salcie. El a strâns bucatele de la Recitarea lui Corliss și de la cea a Purcelei Vopsite. El ar fi putut să adauge inimile de căprioară pe liste, poate și pe a lui Tilly Howe, apoi să fi trimis pergamentele secretarului din bucătăria regală, fără ca nimeni să bănuiască. Nimeni în afară de mine. Tilly a spus în Recitarea ei că fusese institutor în casa Katrynei. Poate a știut de sarcina reginei Bethany și de înșelăciunea doamnelor ei, care au lăsat pruncul să trăiască. Sau poate a citit taina mai târziu, în tapiserie. Ce știu este că și-a pus în primejdie munca de-o viață pentru reputația de fecioară a lui Bethany, ca ea să rămână regină. El trebuie să fi pus inimile pe sicrie, ca regina să nu afle că pruncul e în viață.

Revelația face ca semințele de muștar să-mi iasă pe nas. Oamenii de la Devorare murmură și scuipă, însă devoratoarea de păcate cea bătrână își mestecă prazul în continuare, chiar și atunci când încep să râd. Nimic nu o surprinde.

Seara, bătrâna devoratoare de păcate și cu mine stăm pe scaunele noastre din fața vetrei, împreună, iar eu sper că apropierea spațiului o să devină într-o zi și o apropiere a spiritului. Aproape că merge. Dacă nu se apropie încă de felul tovarășilor pe care i-am avut înainte, cel puțin nu sunt singură. Și cu puțin noroc, curând vom avea și alți tovarăși. Am desenat semnul de refugiu pe ușă, cel pe care l-am frecat altă dată de pe altă ușă. Sper că oamenii care au nevoie de un loc unde să fie în siguranță o să-l găsească. Și că se va răspândi vorba. Poate chiar până la Brida și la Paul.

Noaptea, când mă vâr în pat, hotărâsc să o numesc Bessie pe devoratoarea de păcate, fiindcă îmi pare un nume plăcut. Într-o zi, poate că am să aflu care e numele ei adevărat. Mă ghemuiesc sub un covor vechi pe care Bessie, devoratoarea de păcate, l-a găsit pentru mine. Șoarece, pisica mea, se ghemuiește și ea cu mine.

Colierul stă în ladă, lângă pat. În clipa în care adorm, sunt iarăși
May. Doar May.

MULȚUMIRI

Aș vrea să-i mulțumesc agentei mele, Stephanie Cabot, precum și lui Ellen Goodson Coughtrey, Rebecca Gardner, Will Roberts și tuturor celor de la Gernert Company. Mulțumirile mele se îndreaptă și către redactorul meu, Trish Todd, precum și către Kaitlin Olson și echipa de la Atria Books. Și către Araminta Whitley de la Soho Agency și Sam Humphreys de la Mantle. Le sunt recunoscătoare primilor mei cititori, Carol Doup Muller, Jay Dunn, Nikki Reisch, Silvère Boitel și inimitabilului Boomie Aglietti. Grupului meu de scriitori, Soren Kiesel, Jenny Hagel, Dava Krause, Julia Price Baron și Michelle Walson: mulțumesc pentru bere și observații.

Pe parcursul scrierii acestui roman, m-am lăsat inspirată de mai multe cărți, în special *Elizabeth's Women* de Tracy Borman, *The Queen's Conjurer* de Benjamin Woolley și *Rogues, Vagabonds, and Sturdy Beggars*, editată de Arthur F. Kinney.

Această carte a fost scrisă în mare parte în timpul celui de-al doilea an de viață al primului meu copil și în primul an al celui de-al doilea. Dacă nu ar exista creșele, nu ar exista nici cartea. Le mulțumesc tuturor celor de la BBCDC, mai ales lui Kimberly Dalton. Și lui Natalie Mayne și Leah Gonsalves pentru că au sărit pe minge. Ore în șir. Și nu ar exista creșe dacă nu ar exista slujbele mele de zi cu zi, așa că le mulțumesc oamenilor dragi de la Neighborhood Playhouse și de la Academia Americană de Arte Dramatice, precum și sutelor (deja) de foști studenți pentru că mi-au făcut aceste slujbe extraordinar de plăcute.

Îi mulțumesc familiei de la Salyers Hurand pentru susținerea neabătută. Recunoștința mea profundă se îndreaptă către părinții mei, pentru că mi-au prețuit vocea, și către surorile mele, pentru că și-au împărțit vocile cu mine. Cel mai mult și mai mult, lui A, K și G, fiindcă sunt ai mei.

